

Barla Yılları

hayatımın en mesut yılları

hayatımın en mesut yılları

**BARLA
PLATFORMU**
İstanbul İlim ve Kültür Vakfı
www.barlaplatformu.com
www.rikv.org

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ح - ح
دینار طائفه
اصطلاحاً تصویر رتده لور کرده

سینه سنج
الله
رم اولون قلا

Barla Yilları

Barla Yılları

Bu katalog Barla Platformu tarafından İstanbul, Rüstempaşa Medresesinde gerçekleştirilen “Barla Yılları” sergisi dolayısıyla hazırlanmıştır.

Metin Yazarı	: Ümit Şimşek
Proje Koordinatörü	: Said Yüce
Belge Transkripsiyon	: Tuba Şimşek Uzun
Tasarım	: Muhammed Uzun
Sergi Tasarımı	: Yaşar Şeki, Tuba Yüce
Baskı ve Cilt	: İmak Ofset; Tel.: +90 444 62 18, www.imakofset.com.tr
İletişim Bilgileri	: +90 212 527 81 81, www.iikv.org , www.barlaplatformu.com

İstanbul, Mart 2017 • Genişletilmiş 2. Baskı

Copyright © Bu kitaptaki yazılar ancak kaynak göstermek suretiyle iktibas edilebilir.

“Barla’da geçirdiğim yıllar,
hayatımın en mesut yıllarıdır.”

Bediüzzaman Said Nursî

Sunuş

1927 yılında Barla'ya ayak basan bir misafirin gelişi, sadece beldenin değil, milyonlarca insanın hayatını etkileyecek bir dönüm noktası oldu. Misafir, yedi yıl sonra Barla'dan ayrıldığında, o güne kadar adı sanı bilinmeyen bu küçük kasaba, artık ülkenin her tarafına kök salmış bir iman hareketinin merkezi idi.

O yılların her ânı, Bediüzzaman ve talebeleri üzerinde çeşit çeşit baskı, takip ve eziyetler altında geçti. Buna rağmen, Bediüzzaman, yıllar sonra o günleri "hayatının en mesut yılları" olarak yad edecekti. Çünkü onca sıkıntının yanı sıra, orada, insanlar arasında dostlukların, sadakatin, hamiyetin, şefkat ve muhabbetin sınımsız hatıraları da yaşanmıştı. Çekilen eziyetler unutulup gidiyor, fakat o hatıraların hazzı ruhlardan hiçbir zaman silinmiyordu. Eğer bugün Risale-i Nur denince yüzyıla damgasını vuran bir iman hareketi akla geliyorsa, o hareketi o günlerden böyle bir sonuca taşıyan sır, Barla yıllarında yaşanan bu hakikatlerde aranmalıdır.

Barla Yılları, o günlerden kalan hatıraları size sunarak, Risale-i Nur Külliyyatının ilk telif zamanındaki atmosferi bugünlere taşımayı hedefliyor. Bu, aynı zamanda, uzun soluklu ve kapsamlı bir müze kuruluşunun da, inşaallah, başlangıcını işaretliyor. Ağırıklı olarak Barla üzerinde duran bu

çalışmadan sonra, nasip olursa, gelecek yıllarda Risale-i Nur'un diğer dönemleri de ayrı ayrı ele alınacak ve bu çalışmalara paralel olarak da, İİKV bünyesinde, bütün araştırmacıların istifadesine açık bir kütüphane ve arşiv de vücuda gelmiş olacaktır.

Sizi Barla yıllarının o doyumsuz atmosferiyle baş başa bırakırken, bu çalışmalarımızda bizden destek ve himayelerini esirgemeyen Üstadın hizmetkârlarına ve bilhassa Mustafa Sungur, Abdullah Yeğin, Mehmed Fırıncı, Said Özdemir ve Abdülkadir Badıllı Ağabeylere, ellerindeki değerli belgeleri lütfeden Necmeddin Şahiner, Isparta Kültür ve Eğitim Vakfı, İsmail Yazıcı, *Zafer* Dergisi, Ali İhsan Tola, Said Çalışkan, Haydar Morgül ve Yusuf Çağlar'a teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Ve tabii, dualarımız, Fatihalarımız Risale-i Nur'un Aziz Müellifine, Barla Sıddıklarına, bu kitapta adı geçsin veya geçmesin, Üstad ile bir mukaddes çileyi paylaşan kahramanlara ve onları bu kutlu yolda güzellikle izleyenlere... Bize bu dünyada onlarla bir gönül beraberliğinin lütfedilmiş olması, inşaallah, ebedî âlemde bir Firdevs Cenneti komşuluğunun da habercisidir diye umuyor ve niyaz ediyoruz.

Said Yüce

*"Bir zaman iki adam
Cennet gibi guzel bir memlekete gidiyorlar."*

Bir de dağlar.

Ve bağlar.

Ve bahar.

O kadar.

Önce, dağların ve bağların nasıl canlandığını gördü yazdıran. Her karışı renklere bürünüyordu toprağın; her zerresinden boy boy hayat fişkırıyordu. Badem ağaçları mıydı bahçeleri dolduran, yoksa gelinlerden bir alay mı?

Bir haykırış koptu seyredenin ciğerlerinden:

“Bak Allah’ın rahmet eserlerine!”

Dağlar birer birer tekrarladı bu haykırışı.

“Bak Allah’ın rahmet eserlerine!”

Yemyeşil halılar serilmiş ovalara; halılar rengârenk desenlerle süslenmiş.

“BİR ZAMAN İKİ ADAM Cennet gibi güzel bir memlekete gidiyorlar.”

Baharın en güzel şekilde yaşandığı Anadolu köşelerinden birinde, bir bahar mevsiminin ilk günlerinde, bu satırlarla başladı Risale-i Nur’un macerası. Başlangıçta, bir söyleyen vardı sadece, bir de yazan.

Bak Allah'ın rahmet eserlerine!

Çiçekler üstünde, çiçekten kanatlarla kelebekler. Arılar iş başında. Kendilerini tâ uzaklardan kokularıyla çağıran kucaklara atılmış böceklerin sayısını bilen yok.

Bak Allah'ın rahmet eserlerine!

Daha dün kayıklarla fındık kabukları gibi oynayan göl, mavinin en tatlı tonlarına girip girip çıkıyor. Bir huzur, bir tebessüm, bir hayat müjdesi oynaşıyor parıltılarda.

Bak Allah'ın rahmet eserlerine!

Çayırdı bir o yana, bir bu yana koşturup duruyor kuzucuk tarif edilmez bir hayat neşesiyle. Dizlerine onu taşıyacak derman ne zaman geldi de koşturmaya başladı? Oysa daha dün bu dünyadan haberi bile yoktu.

Bak Allah'ın rahmet eserlerine!

O gün, Barla'da yeryüzünün dirilişini doya doya seyretti, bakmasını ve okumasını bilen bir çift göz.

Bir kâinat kitabına baktı hayranlıkla, bir de Kur'ân'a.

Aynı âyeti okudu ikisinde birden:

“Bak Allah'ın rahmet eserlerine, ölümünün ardından yeryüzünü nasıl diriltiyor.”

Bir daha okudu. Doyamadı.

Bir daha okudu. Sükûn bulmadı.

Bir daha okudu. Sonra bir daha. Sonra bir daha.

Her okuyuşunda dağlar cevap verdi. Barla'nın taşında, toprağında, bu âyet o gün tam kırk defa yankılandı.

“Şimdi bak Allah'ın rahmet eserlerine, ölümünün ardından yeryüzünü nasıl diriltiyor. İşte bunu yapan, ölüleri diriltendir; Onun gücü herşeye yeter.”

Eve döndüğünde artık okuma değil, okunanları kâğıda dökme vaktiydi.

“Yaz kardeşim,” dedi. “Haşır Bahsi.”

Sonra, bir kitaptan okurcasına döküldü kelimeler ve cümleler:

Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahipsiz olamaz. Bir harf kâtipsiz olamaz, biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam şu memleket hâkimsiz olur? Ve bu kadar çok servet—ki her saatte bir şimendifer, gaipden gelir gibi, kıymettar, musannâ mallarla dolu gelir, burada dökülüyor, gidiyor—nasıl sahipsiz olur?

Onuncu Söz

Âhiret Nasıl İspat Edilir?

GÖRÜNÜRDE, herşey âniden olup biter gibiydi.

Barla bahçelerini dolaştığı o bahar gününde, Bediüzzaman birden yüksek sesle Rum sûresinin âyetini okumaya başladı:

“Şimdi bak Allah’ın eserlerine, yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor...”

Barla’nın dağlarında kırk defa arka arkaya yankılandı bu âyet.

Bak, ne kadar âlî bir hikmet, bir intizamla işler dönüyor. Hem ne kadar hakikî bir adalet, bir mizanla muameleler görülüyor. Halbuki hikmet-i hükûmet ise, saltanatın cenah-ı himayesine iltica eden mültecilerin taltifini ister. Adalet ise, raiyetin hukukunun muhafazasını ister; tâ hükûmetin hay-siyeti, saltanatın haşmeti muhafaza edilsin.

Halbuki şu yerlerde o hikmete, o adalete lâyık binden biri icra edilmiyor. . . . Demek bir Mahkeme-i Kübrâya bırakılıyor.

Eeserleriyle azameti anlaşılan şu muhteşem, zevalsiz saltanat, böyle geçici, devamsız, bıkarar, ehemmiyetsiz, mütegayyir, bekasız, nâkıs, tekemmülsüz umûrlar üzerinde kurulmaz, durulmaz. Demek ona lâıyk, daimî, müstekar, zevalsiz, müstemir, mükem-mel, muhteşem umûrlar üzerinde duruyor.

Demek bir diyar-ı âher var; elbette o makarra gidilecektir.

Sonra eve döndüler.

Ve Bediüzzaman, Şamlı Hafız Tevfik'e Onuncu Söz'ü yazdırdı.

Oysa ortada ne Birinci Söz vardı, ne İkinci, ne de diğerleri.

Kitap ortasından başlamıştı yazılmaya.

* * *

O günlerde, Ankara'da birşeyler oluyordu.

Ejderha dilini imanın erkânına uzatmış,

ilk hedef olarak da haşir inancını seçmişti.

Maarif Şurasında alınan bir karar, yeni yetişen nesillerde âhiret inancının yok edilmesine yönelik çalışmalar öngörüyordu.

Bu arada çeşitli yayın organlarında zamanın önde gelen isimlerinden alınan ve âhiret inancını reddeden beyanatlar neşrediliyordu.

Onlar da kitabın ortasından, hem de en can alıcı yerinden başlamışlardı.

* * *

Hazırlanınız; başka, daimî bir memlekete gideceksiniz. Öyle bir memleket ki, bu memleket ona nisbeten bir zindan hükmündedir. Padişahımızın makarr-ı saltanatına gidip merhametine, ihsanlarına mazhar olacaksınız. Eğer güzelce bu fermanı dinleyip itaat etseniz... Yoksa isyan edip dinlemezseniz, müdhiş zindanlara atılacaksınız.

Telif edilen Risaleyi, Bediüzzaman, talebesi Bekir Dikmen ile İstanbul'a gönderdi.

Bediüzzaman'ın eski talebelerinden Hamza Müküs'ün de yardımıyla, eser, Kur'an harflerinin yasaklanmasından az bir zaman önce tab' edildi ve kısa bir süre sonra da ikinci baskısı yapıldı.

Matbaadan gelen kitapları tek tek eliyle tashih eden Bediüzzaman, bunlardan bir kısmını, mebuslara ve devlet erkânına dağıtılmak üzere Ankara'ya gönderdi.

Mebusların ve memurların ellerinde dolaşmaya başlayan Haşir Risalesi, bir müddet sonra, Maarif yetkililerini de bunaltacak ve bir itirafta bulunmak zorunda bırakacaktı:

Evet, görünüyor ki, şu âlemde tasarruf eden zât, nihayetsiz bir hikmetle iş görüyor. Ona burhan mı istersin? Her şeyde maslahat ve faydalara riayet etmesidir. Görmüyor musun ki: İnsanda bütün aza, kemikler ve damarlarda, hattâ bedenin hüceyratında, her yerinde, her cüz'ünde faydalar ve hikmetlerin gözetilmesi, hattâ bazı âzâsı, bir ağacın ne kadar meyveleri varsa, o derece o uzva hikmetler ve faydalar takması gösteriyor ki, nihayetsiz bir hikmet eliyle iş görülüyor.

“Said Nursî bizim çalışmalarımızı haber alıyor ve bize karşı kitap yazıyor!”

* * *

Onuncu Söz'ün adı gerçi “Haşir Risalesi” idi; fakat bize sadece haşri değil, bizi diriltecek olanı da anlatıyordu. Hattâ, ondan da önce, içinde yaşadığımız âlemin gerçek manzarasını gözlerimizin önüne seriyordu.

Ebedî bir âlemin yolcusuyduk;
gideceğimiz yeri bilmeliydik.

Fakat biz daha bulunduğumuz yeri de tanımiyorduk ki!

Haşir Risalesi, gözümüzün önüne on iki tane pencere açtı. “Buradan bakın âleme!” dedi.

Yahut on iki tane kamerayı farklı açılardan kâinata çevirdi; bize kâinatın on iki ayrı çehresini gösterdi.

Pencerelerin birinden baktık; muhteşem bir saltanatın herşeyi kuşatan hakimiyeti göründü.

Bir başkasından baktık; bütün âlem bir rahmet ve kerem parıltılarına büründü.

Daha başkası, kâinatı sonsuz bir hikmetin, kusursuz bir adaletin hükmü altında gösterdi.

Başka bir pencere, içinde yaşadığımız âlemi gül guncasının yaprakları gibi kat kat güzelliklerle bezenmiş olarak bize gösterdi.

Bütün bu gördüklerimiz, bizi, Yer ve Gökler Rabbinin Esmâsına götürdü.

Bu âlemi yaratan kimmiş? Herşeyi hükmü altına alan bu saltanat, bu rahmet, bu kerem, bu hikmet, bu adalet, bu cemel kime aitmiş? Bütün bunları tek tek öğretti.

Sonra, bir taraftan sapasağlam bir zemine dayanan güçlü bir mantıkla, diğer taraftan da ruha Cennetten esintiler taşıyan en güzel duygularla bizi gerçek mi gerçek bir yolculuğa çıkardı. Gözümüzün önüne âhiret âlemlerini getirdi ve tıpkı şu dünyayı, şu güneşi, şu dağları ve denizleri görüyormuşçasına bir kesinlikle bizi ebedî bir saadet diyarının varlığına iman ettirdi.

Kısacası:

Onuncu Söz, bize sadece âhiretin varlığını göstermekle kalmadı, aynı zamanda imanın ne demek olduğunu da öğretti.

16

1928 YILININ BAHARINDA
Barla'da telif edilen eser,
dört formalık bir kitap halinde
İstanbul'da basıldı. Bu kitap vücuda
geldiğinde, henüz ortada Risale-i Nur
Külliyyatı adıyla anılacak binlerce sayfalık

Barla Yılları

eserler yoktu. Fakat yazılan, yazılacak olanların haberini kendi içinde taşıyordu—tıpkı bir ırmağın kaynağından haber getiren bir dere gibi. Eserin konusu farklı, yaklaşımı farklı, üslûbu farklıydı. Son deçe güçlü bir mantığı vardı yazılanların; fakat o ne bir ders kitabı, ne bir felsefi eseri. Bu güçlü mantık, büyüleyici bir üslûpla sarılıp sarmalanmıştı. Okuyanı kendisine çeken ve tekrar tekrar okumaya çağıran gizemli bir dildi bu. Cümleler zihinden içeri bir defa yol bulduktan sonra, insanın derinliklerinde karıştırmadık âlem bırakmıyor, küllenmiş duyguları bulup çıkarıyor, daha önce tadılmamış veya tadılıp da farkına varılmamış hazları uyandırıyor. Bu satırların tasvir ettiği âleme giren yolcu, kendisini gerçekten de cennet gibi bir memleketin tam ortasında buluyor ve bir daha da oradan çıkmak istemiyordu.

Bu eseri daha başkaları izledi. Yazılanların hepsi insanı ve insanın içinde yaşadığı âlemi merkeze alıyor, onların etrafında inanç konularını örüyordu. Kâinat ve Kur'ân beraber okunuyordu bu satırlarda; hepsinde de o cennet gibi memleketin çeşit çeşit tasvirleri vardı:

İşte o saray şu âlemdir ki, tavanı, tebessüm eden yıldızlarla tenvir edilmiş gökyüzüdür. Tabanı ise, şarktan garba gûnâgûn [çeşit çeşit] çiçeklerle süslendirilmiş yeryüzüdür. O melik ise, ezel-ebed sultanı olan bir Zât-ı Mukaddestir ki, yedi kat semavat ve arzı ve içlerinde olan herşey, kendilerine mahsus lisanlarla o Zâtı takdis edip tesbih ediyorlar. Hem öyle bir Melik-i Kadîr ki, semavat ve arzı altı günde yaratarak, Arş-ı Rububiyetinde durup, gece ve gündüzü, siyah ve beyaz iki hat gibi birbiri arkası sıra döndürüp kâinat sayfasında âyâtını yazan ve güneş, ay, yıldızlar emrine musahhar, zîhaşmet ve zîkudret sahibidir.

Yirmi Beşinci Söz

Bediüzzaman Kur'ân-ı Anlatıyor

BEDIÜZZAMAN'I, kuş uçmaz,
kervan geçmez bir Anadolu
beldesine sürdüler:

Kimseyle görüşmesin, kimsenin ondan,
onun kimseden haberi olmasın diye.

Daha doğrusu:

Rabbiyle ve Rabbinin eserleriyle baş
başa kalsın, Kur'ân'dan ve kâinat
kitabından başka şeyler onun zihnini
dağıtmasın, dünyanın bin bir türlü hali

onu meşgul etmesin diye.

Bunlardan birincisi ehl-i dünyanın,
ikincisi ise İlâhî kaderin hesabıydı.

İlâhî kader, hükmünü ehl-i dünyanın
eliyle böyle icra ediyordu.

Nice ömürlere bedel bir ömrün birikimi,
bütün şartları böylece önünde hazır
bulduktan sonra, kaderin ona yüklediği
vazifeyi yerine getirmeye başladı.

Yazdı, yazdı, yazdı.

Yazdıkları, Kur'ân semâsından inen burhanlardı.

Kur'ân'ın yeryüzüne inişi Asr-ı Saadette tamamlanmıştı. Fakat Kur'ân'ın semâsından inişler hiç bitmeyecekti.

Her asır onda yeni birşeyler keşfedecek, her çağ ondan yeni yeni şeyler öğrenecekti.

Zaman geçecek, dünya yaşlanacak, herşey eskiyecek, fakat Kur'ân hep gençleşecek, hep gençleşecekti.

O bir mucizeydi hiç şüphesiz; fakat başka mucizelerden çok farklıydı.

Bitmeyen bir mucizeydi, zamanı geçmeyen bir mucizeydi, kendi içinde nice mucizeler barındıran bir mucizeydi.

“İcâz” kelimesiyle anlatılıyordu onun mucizeliği. Bu, onun herkesi âciz bırakan özelliğini anlatan bir kelimeydi.

Yüzyıllar boyunca âlimlerimiz Kur'ân'ın icâzını çeşitli yönleriyle incelediler. Kütüphaneler dolusu eserlerle onu anlatıp durdular.

Ve bu eserler, Kur'ân semâsından inen yıldızlar gibi insanlık âlemini aydınlattı asırlar boyunca.

Derken, Anadolu'nun cennet-misal köşelerinden birinde Kur'ân ve kâinatla halvet halindeki bir âlimin kaleminden, icâz-ı Kur'ân'a dair harikulâde bir eser döküldü satırlara.

“Mu'cizât-ı Kur'âniye” adını verdi müellifi bu esere.

Eserine başlarken, önce “Kur'ân nedir, tarifi nasıldır?” diye sordu.

Sonra bu soruyu birbirinden muhteşem üç ayrı tarifle cevaplandırdı.

Sonra da Kur'ân'ın icâzına geçti.

Ve bu Mucizeler Mucizesini, üç beş yönüyle değil, tam kırk yönüyle anlattı.

Onun kırk ayrı türden mucizesinin yüzlerce örneklerini sıraladı.

Hem de öyle bir üslûpla ki, anlamak için âlim olmaya ihtiyaç yoktu, sadece insan olmak ve anlamayı istemek kâfi idi.

Uzman olmayanlara, Yirmi Beşinci Söz, bir yandan Kur'ân'ın mucizelerini anlatırken, bir yandan da Kur'ân'a nasıl yaklaşılacağını ve ondan nasıl öğüt alınacağını gösteriyor, bir bakıma “Kur'ân okuma tekniklerini” öğretiyordu.

Âlimlerin istifadesi ise çok daha fazlaydı şüphesiz. Sonuçta Yirmi Beşinci Söz Kur'ân deryalarından bir derya idi; her

seviyeden insan ondan kendi kabı
ölçüsünde bir nasip alıyordu.

Ve bu deryaya dalan herkes, kendisini
Yer ve Gökler Rabbine karşı iki türlü
minnet ve şükran borcu altında
buluyordu:

Biri, bizi Kur'an'ına muhatap ettiği için,
biri de Kur'an'ını bize böylece anlatan
bir büyük âlimi bize lütfettiği için...

20

Barla Yılları

Kur'an

- Őu kitab-ı kebir-i kâinatın bir tercüme-i ezeliyesi
- ve âyât-ı tekviniyeyi okuyan mütenevvi dillerinin tercüman-ı ebedîsi
- ve Őu âlem-i gayb ve Şehadet kitabının müfessiri
- ve zeminde ve gökte gizli esma-i İlahiyenin manevî hazinelerinin keŐşşafi
- ve sutûr-u hâdisatın altında muzmer hakaikin miftahı
- ve âlem-i Őehadette âlem-i gaybın lisanı
- ve Őu âlem-i Şehadet perdesi arkasında olan âlem-i gayb cihetinden gelen iltifatat-ı ebediye-i Rahmaniye ve hitabat-ı ezeliye-i Sübhaniyenin hazinesi
- ve Őu İslâmiyet âlem-i manevîsinin güneşi, temeli, hendesesi
- ve avâlim-i uhreviyyenin mukaddes haritası
- ve zat ve sıfât ve esma ve Őuun-u İlahiyenin kavlı-ı Őârihi, tefsir-i vâzılı, bürhan-ı k•tı, tercüman-ı sâtı
- ve Őu âlem-i insaniyetin mürebbsi
- ve insaniyet-i kübra olan İslâmiyet'in mâ ve ziyası
- ve nev-i beşerin hikmet-i hakikiyesi
- ve insaniyeti saadete sevk eden hakiki mürŐidi ve hâdîsi
- ve insana hem bir kitab-ı Őeriat
- hem bir kitab-ı dua
- hem bir kitab-ı hikmet
- hem bir kitab-ı ubudiyet
- hem bir kitab-ı emir ve davet
- hem bir kitab-ı zikir
- hem bir kitab-ı fikir
- hem bütün insanın bütün hâcat-ı maneviyesine merci olacak çok kitapları tazammun eden tek, câmi' bir kitab-ı mukaddestir;
- hem bütün evliya ve sıddıkîn ve urefa ve muhakkikînin muhtelif meŐreplerine ve ayrı ayrı mesleklerine, her birindeki meŐrebin mezâkına lâyük ve o meşrebi tenvir edecek ve her bir mesleğin mesâkına muvafık ve onu tasvir edecek birer risale ibraz eden mukaddes bir kütüphane hükmünde bir kitab-ı semavîdir.

HERBİR NUR RİSALESİ, telif edilir edilmez, henüz kitap haline gelmeye bile ne imkân, ne de fırsat bulamadan, mektuplar halinde ışık hızıyla çevre köy ve kasabalara, oradan da başka şehirlere yayılıyordu. Üstelik bu eserleri okuyanlar sadece okumakla da kalmıyor, el yazısıyla kopyalarını çıkararak çoğaltmak şeklindeki bir hizmetin içine de gönüllü olarak giriyorlardı. İnsanlar, kısa zaman içinde, bu eserlerin etrafında toplanmaya

başladılar. Bir derneğin veya siyasi bir yapının örgütlenmesine benzemiyordu bu; fakat son derece etkin ve yaygın bir hizmet modeli, nasıl olduğunu kimse anlamadan ortaya çıkıvermişti. Bu yapının içinde postacılar, iskele memurları gibi gönüllüler vardı. Bedre Köyü İmamı Sabri Efendi, “Nur İskele Memuru” idi. Yeni telif edilen risaleler kendisine gelir, o da bunları Eğirdir Gölü kıyısındaki Bedre İskelesinden diğer köylere dağıtırdı. Yazılarak çoğaltılan

risaleler de yine aynı yoldan Risale-i Nur Müellifine gelir, tashih edilir ve aynı yolu bir daha izleyerek yerlerine dağıtırdı.

Böylece, yazılan risaleler etrafında, gayiresmî bir okul vücuda geldi. Sadece okuyucuları yoktu Risalelerin; bir de talebeleri vardı. Bu eserler üzerinde ciddiyetle ve tekrar tekrar çalışan, gece veya gündüz işlerinden fırsat bulabildikleri anda ders başına koşan, okuyan, öğrenen, öğrendiğini hayata geçiren öğrencilerdi bunlar. Pek çoğunun hayatında da artık bu Risaleler birinci sırayı almıştı; bunlar bir ideal olarak Risalelerin okunmasını ve yazılıp yayılmasını benimsemişler, bunun için de maddî manevî ne fedakârlık gerekiyorsa hepsini göze alarak, hayatlarının geri kalan kısmını buna göre yeni baştan düzenlemişlerdi. Böylece, ülke, “Nur talebesi” adıyla anılacak bir kavramla tanıştı.

Nur talebelerini birbirlerine ve Üstadlarına bağlayan bir muhabbet vardı ki, onların birbirlerine yazdıkları mektupların her satırında bu muhabbet buram buram koklanıyordu. Bediüzzaman, onlara “Ben sizi bulmasaydım ne yapardım?” diye sorar, “Bu zamanda sadık dost kalmadı” diyenlere nümune olarak onları

gösterirdi. “Siz beni bulduğunuza bir sevinmeniz, ben sizi bulduğuma bin sevinmeliyim” derdi.

“Şu hicran ve firaka, muvakkat olduğu için tahammül ediyorum” diyen talebesinin ise, onunla bir iki kısa görüşmesi ya olmuş, ya olmamıştı. Ama bir kısacık an içinde Yer ve Gökler Rabbi, kalpleri birbirine öylesine bağlayıveriyordu. “Af çıkmış, Üstad İstanbul’a gidiyormuş” şeklindeki bir haber üzerine kaleme aldığı satırlarında ise, Üstadın âhuret hemşirelerinden Müzeyyene, duygularını şu kısacık cümle ile pek keskin bir şekilde anlatıyordu:

“Zannettim ki, bütün Atabey’in dağları üzerime düşüyor!”

On Dokuzuncu Söz

Halibullah'a Bir de Böyle Bakın

Bediüzzaman eserinin başında.

Sonra o deryadan süzülen reşhaları saymaya başladı.

Önce bütün zamanları ve bütün mekânları bir resimde topladı.

Resimde, Muhammed-i Arabî aleyhissalâtu vesselâm'ın manevî şahsiyeti vardı. Yeryüzü bir mescid olmuş; Mekke mihraba, Medine minbere dönüşmüş; bütün enbiya sağına, bütün evliya sol tarafına oturmuş; onun ağzından çıkan her söz, elinden çıkan her iş, bütün geçmiş ve gelecek zamanların tasdik ve şahadetleriyle doğrulanıyordu. Önceki peygamberler onu müjdeledikleri gibi, getirdikleri kitaplar da onu anlatıyor, onun yüce ahlâkını övüyorlardı.

O ise elinde Âlemlerin Rabbinden gelen fermanla ortaya çıkmış, bütün âleme sesleniyor ve akılları hayrette bırakan üç büyük sorunun cevabını veriyordu:

Kimsin, necisin, nereden gelip nereye gidiyorsun?

Öyle bir nur ile aydınlatıyordu ki kâniatı, bütün varlıklar diriliyor, âlemler canlanıyor, herşey herşeyle dost oluyor, bütün varlık âlemi muhabbet ve cezbe içinde bir zikir meclisi halinde

BEREKETLİ Barla yıllarının insanlığa armağan ettiği en muhteşem eserlerden biri de On Dokuzuncu Söz idi.

Bir solukta okunacak, kısa, öz, fakat her paragrafı insanı ayrı bir âlemde yolculuğa çıkaran, her cümlesi okuyucuyu Fahr-i Kâinata kâinat dolusu bir muhabbetle bağlayan bir eseri On Dokuzuncu Söz.

“Risalet-i Ahmedîye’ye daîdir” dedi

Bak! Öyle bir ziya-yı hakikat neşreder ki: Eğer onun o nurani daire-i hakikat-i irşadından hariç bir surette kâinata baksan, elbette kâinatın şeklini bir matemhane-i umumî hükmünde ve mevcudatı birbirine ecnebi, belki düşman ve camidatı dehşetli cenazeler ve bütün zevilhayatı zeval ve firakın sillesiyle ağlayan yetimler hükmünde görürsün.

Şimdi bak: Onun neşrettiği nur ile o matemhane-i umumî, şevk ve cezbe içinde bir zikirhaneye inkılâb etti. O ecnebi, düşman mevcudat, birer dost ve kardeş şekline girdi. O camidatı meyyite-i samite, birer munis memur, birer musahhar hizmetkâr vaziyetini aldı ve o ağlayıcı ve şekva edici kimsesiz yetimler, birer tesbih içinde zâkir veya vazife paydosundan şâkir suretine girdi.

. . . O nur olmazsa kâinat da, insan da, hattâ herşey dahi hiçe iner. Evet, elbette böyle bedî' bir kâinatta böyle bir zât lâzımdır. Yoksa kâinat ve eflâk olmamalıdır.

görünüyordu.

Onun terbiyesi altında en vahşî topluluklar en kökleşmiş âdetlerini terk ediyor, bütün kötülüklerden bir anda sıyrılıp insanlığın bütün güzellikleriyle bezeniyorlardı. Bütün bunları da zorbalıkla, silâhla, ordularla yapmıyordu. Onun bunlara ihtiyacı yoktu, faraza olsa da bütün bunlar böyle köklü inkılaplarda bir işe yaramazdı. O, ne yapıyorsa bir elindeki kitapla, bir de mübarek ağzından çıkan güzel sözlerle yapıyordu. Bir sözü, bir işareti, en vahşî ve inatçı bir toplumun hayatından en köklü bir âdeti ebediyen çıkarıp atmaya yetiyordu.

Bediüzzaman'ın kaleminin bir özelliği

de şuydu:

Ne zaman Habibullah'tan söz edecek olsa, karşı konulmaz seller gibi coştukça coşar, birer muhabbet çağlayanı halindeki cümleler peş peşe satırlara dökülür, çoğu zaman kâtipler bu akışın hızına ayak uydurmakta zorlanır ve onun söylediklerini yazmaya güçlükle yetişirlerdi.

Bediüzzaman'ın sözlerinde başkalarına benzemeyen bir güzellik vardı. Bediüzzaman da bunun farkındaydı. Fakat söyleyene mi bakmalı, yoksa söyletene mi?

On Dokuzuncu Söze başlarken, Bediüzzaman bunun cevabını peşin peşin verdi:

“Evet, şu Söz güzeldir. Fakat onu güzelleştiren, güzellerin güzeli olan evsâf-

BARLA'DA, badem ağaçlarının çiçek açtığı bir günde başladı Risale-i Nur'un macerası. "Yaz kardeşim" dedi Müellif. Sonra satırlar, sonra sayfalar, sonra risaleler birer birer dökülmeye başladı dudaklardan kâğıtlara.

Görünüşe bakılırsa, bütün bunlar pek kolay olup bitiyordu. Bediüzzaman, Barla'nın dağlarında veya bahçelerinde iken birden "Yaz kardeşim" deyiveriyor, yanındaki kâtip kalem ve kâğıdını çıkardığı gibi bir risale telif edilmeye başlıyor, başladığı gibi de oracıkta iş bitiyordu. Oysa bütün bunların

gerisinde, yarım asırlık bir ömrün her dakikasını dolduran çileli bir arayış vardı.

Bediüzzaman'ın çocukluk ve gençlik yılları, on dokuzuncu yüzyılın son çeyreği içindeki çalkantıları gördü. Bu süre içinde Bediüzzaman, klasik medrese eğitimini tamamlamış, bu arada, bir okuduğunu bir daha unutmayacak derecedeki olağanüstü hafızasına, seksen temel kitabı sığdırmıştı. Klasik eğitim sisteminin, gelecek yüzyıllara cevap veremeyeceğini erken yaşlarda fark etmişti Bediüzzaman. Sonraki yılları, yeni bir eğitim sisteminin arayışı içinde geçti. Bu arada

Muhakemat'ı kaleme aldı. Her cümlesi bir vecize değerinde olan bu eser, bir bakıma İslâmî ilimler tarihini özetliyor, bir bakıma da aradığı eğitim ve irşad yöntemlerinin temel taşlarını koyuyor, bir nevi program teşkil ediyordu.

Bu arada Bediüzzaman, pek çok toplumsal etkinliklerin içinde bulundu. Doğu illerinde, fen bilimleri ile din bilimlerinin bir arada okutulacağı bir üniversitenin kurulması için çaba harcadı. Devrin İslâm akademisi Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye üyeliğine seçildi. Gönüllü alay komutanı olarak savaştı, esir düştü. İstanbul'a dönüşünde, yaman bir iç mücadele içine girdi ve bu nefis mücadelesi, *Mesnevî-i Nuriye* adlı eseri doğurdu. Nihayet, 1927 baharında, Kur'ân ve kâinattan başka herşeyden ilgisi koparılmış bir halde Barla'ya sürgün gönderilince, burada, yarım asırlık ömrünün bütün kazanımlarını, bütün mücadelelerini, bütün gözlemlerini de arkasına alarak, modern çağın insanlarına seslenebilecek bir yol aramaya koyuldu.

Sorun belliydi: iman. Bunun çözümü kelâm ilminin sınırları içindeydi, ama klasik kelâm yöntemleriyle bu çözüme ulaşmak mümkün değildi. Onun için yeni bir üslup geliştirilmeli, daha doğrusu, Kur'ân'ın ışığını, ona gölge olmadan, olduğu gibi yansıtacak bir yol bulunmalıydı.

“Bak Allah'ın rahmet eserlerine” sadasının Barla dağlarında yankılandığı gün, yoğun bir şekilde yaşanmış bir ömrün ve yarım asırlık bir arayışın eseri satırlara dökülüyordu.

Bilirsin ki, sigara gibi küçük bir âdeti, küçük bir kavimde, büyük bir hâkim, büyük bir himmetle ancak daimî kaldırılabılır. Halbuki bak: bu zât, büyük ve çok âdetleri, hem inatçı, mutaassıp büyük kavimlerden, zahirî küçük bir kuvvetle, küçük bir himmetle, az bir zamanda ref' edip yerlerine öyle secâyâ-yı âliyeyi ki, dem ve damarlarına karışmış derecede sabit olarak vaz' ve tesbit eyliyor. Bunun gibi daha pek çok hârîka icraatı yapıyor.

İşte şu Asr-ı Saadeti görmeyenlere, Ceziretü'l-Arab'ı gözlerine sokuyoruz. Haydi yüzer feylesofu alsınlar, oraya gitsinler, yüz sene çalışsınlar. O zâtın, o zamana nisbeten bir senede yaptığıının yüzden birisini acaba yapabilirler mi?

Yirmi Üçüncü Söz

Dünyadaki Cennet Bahçeleri

DÜNYAYA, bir meydan okuyuştu Risale-i Nur.

Ehl-i dünya bütün gücüyle ve zamanın bütün imkânlarıyla onu yok etmeye çalıştı.

Fakat dünyanın bütün gücü ve bütün imkânları bir tek adama karşı koyamadı.

Bir adam on adam oldu. Sonra yüz, sonra bin, sonra binler, sonra milyonlar...

İman bir intisaptır. Öyle ise insan, iman ile insanda tezahür eden san'at-ı İlâhiye ve nukuş-u esmâ-i Rabbaniye itibarıyla bir kıymet alır.

İman hem nurdur, hem kuvvettir. Evet, hakikî imanı elde eden adam kâinata meydan okuyabilir ve imanın kuvvetine göre hâdisâtın tazyikatından kurtulabilir. "Tevekkeltü alallah" der, sefine-i hayatta kemal-i emniyetle hâdisâtın dağlarvari dalgaları içinde seyran eder. Bütün ağırlıklarını Kadîr-i Mutlak'ın yed-i kudretine emanet eder, rahatla dünyadan geçer, berzahta istirahat eder. Sonra saadet-i ebediyeye girmek için Cennete uçabilir.

Kimse bu dalga dalga yayılışın önünde duramadı.

Ve bir iman dâvâsı bütün dünyayı kuşattı.

Nasıl başardı bir tek adam bütün bunları?

Bu başarının sırrını, bütün dünyaya meydan okuyan adam, o meydan okuyuşu sırasında yazdığı bir eserde açıkladı:

"Hakikî imanı elde eden adam kâinata meydan okuyabilir!"

Peki, hakikî iman nasıl elde edilebilir?

Onun da pek kolay bir yolu vardı; birkaç sayfada açıklayıverdi:

Bu karşı konulmaz kuvvet, aslında onun zayıflığında idi. Bu muazzam kudret, onun âcizliğindeydi.

Bu âcizliği ve zayıflığıyla sonsuz bir kudretin ve rahmetin kapısına yöneldi mi insan, herşeyi hükmüne boyun eğdiren o kudreti arkasında buluyor, herşeyi kuşatan o rahmet hazinelerinin kapılarını önünde açılmış görüyordu.

Zaten insan bu hazineleri bulmak için yaratılmıştı.

Bir yandan bütün kâinatı kuşatan saltanatın ihtişamını ve bütün âleme serilmiş rahmet eserlerini görecek, tanıyacak, esmâ-i Rabbâniyenin cevherlerini idrak terazisiyle tartacak; sonra da, bütün bu eserlerle kendisini tanıtan ve sevdiren Âlemlerin Rabbini tanımak iştiağıyla Onun huzuruna çıkacak, muhabbetini Ona hasredecek, iman ve ubudiyetiyle kendisini Ona sevdirecekti.

Bunun da çok açık bir anlamı vardı:

İnsan, bu suretle Cennete lâıyk bir hal alacak, ama Cennetin manevî ve ruhanî hazlarını yaşamak için âhireti beklemek zorunda kalmayacaktı.

Risale-i Nur'un iman ve tefekkür dünyasına adımını atar atmaz, Cennetten haberler taşıyan o ruhanî lezzetler insanın hayatını kuşatacak ve ona Âlemlerin Rabbiyle baş başa bir sohbetin hazzını yaşatacaktı.

B EDİÜZZAMAN, toplumun— hattâ dünya toplumlarının— en önemli meselesini inanç meselesi olarak görmüş, topyekûn bir inançsızlık salgını karşısında insanlığı doğru bilgilerle donatmak için kendisini görevli bilmiş ve gecesiyile, gündüzüyle, yıllarını bu göreve adanmıştı. Onun gözü, gelecekteydi; bugün bunu rahatça görebiliyoruz. Günün inançsızlık salgınları, geleneksel değerleri bir derece

koruyan yetişmiş nesilleri belki fazlaca etkilemeyebilirdi; ancak o günün moda akımları, gelecek kuşaklar üzerinde nasıl bir tahribata yol açacaktı? Üç büyük devrin içinden geçmiş ve birkaç ömrün hadiselerini bir ömre sığdırmış bir düşünür ve ilim adamı olarak, Bediüzzaman, bütün himmetini gelecek kuşaklara ayırmıştı. Birgün, belki kendisinin hayatta olmayacağı birgün, bu topraklar üzerindeki insanlar,

kendilerine onyıllar boyunca sunulan bakış açısının geçersizliğini görüp de manevî açıklıklarını bastırmak için güvenilir bir bilgi kaynağı aradıkları zaman, aradıklarını bulabilecekler miydi? O, elindeki bütün imkânları, hattâ imkânsızlıkları sonuna kadar kullanmak suretiyle, istikbalin arayışına kendi zamanından cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

Onun için, dağların, bağların, sürgünlerin veya hapisane koğuşlarının bir etkisi olmadı Bediüzzaman üzerinde. O badem ağaçlarının çiçeklerine bakarken "Bak Allah'ın rahmetine!" diye haykırıyordu. Daha sonra, herbiri sıkıntı itibarıyla bir öncekini aratan Eskişehir, Denizli ve Afyon hapislerinde, Allah'ın rahmet eserlerini o güne kadar görülmedik bir üslûpla inceleyen eserler kaleme aldı. Eğer böyle hadiseler karşısında Bediüzzaman hepimizin verdiği cinsten tepkiler verecek olsa ve kendisini ve talebelerini kurtarmak telâşına kapılsa, yahut bir intikam peşine düşseydi, bugün ortada, iman esaslarını bu derece sağlam bir şekilde tespit eden ve kitlelerin ihtiyacını karşılayan bir eserler külliyatı olmayacaktı. Pek muhtemeldir ki, onun istikbale baktığı zaman gördüğü şeyi başkaları da görüyor ve onu bu amacından saptırmaya çalışıyorlardı.

İnsanın vazife-i fitriyesi, taallümlü tekemmüldür, dua ile ubudiyettir. Yani, "Kimin merhametiyle böyle hakîmane idare olunuyorum? Kimin keremiyle böyle müşfikane terbiye olunuyorum? Nasıl birisinin lütuflarıyla böyle nazeninane besleniyorum ve idare ediliyorum?" bilmektir ve binden ancak birisine eli yetişemediği hâcâtına dair Kadri'l-Hâcât'a lisan-ı acz ve fakr ile yalvarmaktır ve istemek ve dua etmektir. Yani aczin ve fakrın cenahlarıyla makam-ı a'lâ-yı ubudiyete uçmaktır.

Demek insan bu âleme ilim ve dua vasıtasıyla tekemmül etmek için gelmiştir. Mahiyet ve istidad itibarıyla herşey ilme bağlıdır. Ve bütün ulûm-u hakikiyenin esası ve madeni ve nuru ve ruh; marifetullahtır ve onun üssü'l-esası da iman-ı billâhtır.

On Dokuzuncu Mektup

Bir İlim, İrfan ve Muhabbet Deryası

gerçekleşip tarihe karışmış olaylardan ibaret değildi.

Onlar, devam eden ve gittikçe büyüyen gelişen bir dâvânın kıyamete kadar sözü dinlenmeye devam edecek şahitleriydi.

Her ne kadar tarihler Peygamberimizin nübüvvet macerasını bir beşerin 23 senelik bir hayat diliminde başından gelip geçen olaylar şeklinde naklediyorlarsa da, bu, hakikî şahsiyet-i Muhammediye'nin (a.s.m.) çekirdeğinden ibaretti:

Tıpkı dağ gibi bir hurma ağacının çekirdeği, yahut gökleri rengârenk nakışlarıyla süsleyen bir tavus kuşunun yumurtası gibi.

Onun hakikî şahsiyeti ise ne tarih

KÂİNATIN EFENDİSİ bu âleme teşrif ettiği zaman, bütün mahlûkat kabileleri ona hoşgeldin demek için sıraya dizildi.

Avucunun içinde tesbih eden taşlardan, onun bir işaretiyle ikiye ayrılan Ay'a kadar, canlı-cansız ne varsa, hepsi onu birer mucizeyle hem tasdik, hem de tebrik etti.

Onun mucizeleri belirli bir zamanda

kitaplarına sığardı, ne de hayallere ve tasavvurlara...

Onun 23 senelik peygamberlik döneminde sözlerinden ve fiillerinden çıkan İslâmiyet ağacı doğusu ve batısıyla bütün dünyayı gölgesi altına almış, her sahada beşer âlemine yol gösteren yıldızlar misali âlimleri, mürşidleri, ilim ve irfan rehberlerini yetiştirmişti.

Onun getirdiği kitap ve onun yaşadığı hayat üzerine bir muhteşem medeniyet kurulmuş ve onunla insanlığa insanlığın ne olduğu öğretilmişti.

Onun irşadıyla hidayeti bulan sayısız insanlardan her birinin işlediği, işlemekte olduğu ve kıyamete kadar işleyeceği ne kadar hayır varsa, hepsinin bir misli de onun defterine yazılıyordu.

Kur'ân'ın haber verdiği gibi, melekler sürekli olarak onun için rahmet niyaz ediyor, Allah Tealâ da sürekli olarak ona rahmet ediyordu. Nihayetsiz rahmete, nihayetsiz bir zamanda, nihayetsiz bir şekilde mazhar olan bir zat idi o.

Onun bir dakika önceki manevî mertebesi ile şu dakikadaki mertebesi arasındaki farklı bile idrak etmekten âciz olan kavrayışımız, manevî şahsiyetinin büyüklüğünü nasıl idrak etsin?

Risale-i Nur Müellifi, bize Âhîrzaman

Peygamberini tanıtırken, önce onun beşerî yönü ile manevî şahsiyeti arasındaki bu çekirdek-ağaç farkını ve ilişkisini anlattı. “Her vakit mahiyet-i beşeriyeti itibarıyla işitilen evsâf-ı âliye içinde başını kaldırıp hakikî mahiyetine ve mertebe-i risalette durmuş nuranî şahsiyet-i maneviyesine bakmak lâzımdır” sözleriyle bize yolumuzu gösterdi.

Ondan sonra da, o nuranî şahsiyeti kuşatan yüzlerce mucizeyi kaynaklarıyla, senetleriyle, şahitleriyle anlattı.

Bütün bunları anlatırken, Hadis ilminin en önemli ilkelerini de bize satır aralarında ders verdi.

Böylece, her satırından muhabbet damlayan, ama aynı zamanda da okuyucuyu hayatî öneme sahip bilgi ve ölçülerle donatan eşsiz bir eser ortaya çıktı.

Barla yıllarının bu kubbede bâkî kalan en hoş sadalarından biriydi On Dokuzuncu Söz.

“**BİR ZAMAN İKİ ADAM**
Cennet gibi güzel bir
memlekete gidiyorlar.”

Bu satırların yazıldığı zamandan bu yana ülke en az üç nesil daha gördü. Onların okumaya doyamadıkları ve gece gündüz çoğaltıp yaydıkları eserler, bugün, bu ülkenin tarihinde başka hiçbir esere nasip olmayan bir ilginin muhatabı olarak,

dünyanın dört bir tarafında akademik çalışmaların, bilimsel yayınların, uluslararası sempozyumların konusunu teşkil ediyor. Her iki yılda bir Türkiye’de Risale-i Nur ile ilgili olarak düzenlenen sempozyumlara, aralarında başka dinlerin mensupları da bulunan yüzlerce bilim adamından tebliğler yağıyor.

Barla’da badem ağaçlarının çiçek açtığı

günlerden birinde bir tarih yazılmaya başlamıştı. Bir grup mütevazı insandı Bediüzzaman ile beraber bu tarihi yazarlar: Hulûsi Bey, Sabri Efendi, Muhacir Hafız Ahmed, Şamlı Hafız Tefvik, Binbaşı Âsım, Hafız Ali, Hüsrev Altınbaşak, Emrullah oğlu Bekir, Ahmed Feyzi, Zekâi, Müzeyyene, Refet Barutçu, Sıddık Süleyman ve diğerleri...

Şimdi ise dünyanın hemen hemen her ülkesinde talebeleri var bu okulun. İman ilimleri, bir yandan dünyanın önde gelen üniversitelerinin kürsülerinde, diğer yandan da çeşitli ülkelerdeki mütevazı evlerde her gün ve her saat okunmaya devam ediyor. Yine neşeli kış dersleri var akşamları dünyanın birçok yerinde; kimi yerlere ise bahar çoktan gelmiş.

Mânâ âlemlerinin baharları ise, badem ağaçlarının çiçek açtığı güncü kadar coşkulu.

Çünkü oralarda Doğu ile Batı birlikte seyrediliyor; geçmiş ve gelecek beraber yaşıyor.

Ve oralarda saymakla bitmiyor ne Hulûsi Beyler, ne Sıddık Süleyman'lar, ne Sabri Efendiler.

Hattâ ne de Said'ler.

Otuzuncu Söz

“Ben” Bir Varmış, Bir Yokmuş

yönleri üzerinde durdular. Onlardan her biri, büyük bir hakikatın bir yönüne ışık tuttu.

Bediüzzaman ise, Büyük Emanetin büyük bir sırrını keşfetti.

Bir sır ki, onunla kâinatın bütün sırları çözülüyor, onunla insan kendisini ve kâinatı okuyor, onunla kâinatın Yaratıcısını buluyor ve tanıyordu.

“Ene” dedi Bediüzzaman bu büyük sırrın adına.

Fakat kâinatın sırlarını çözecek olan şeyin kendisi de büyük bir tılsımdan başka birşey değildi. Önce onun çözülmesi gerekiyordu.

Bediüzzaman’ın elinde o karmaşık yumak da açıldı ve çözüldü.

ÂLEMLERİN RABBİ, bir emanet teklif etti göklere, yerlere ve dağlara.

Onlardan hiçbiri yüklenemedi emaneti.

İnsan ise hemen üstleniverdi.

Neydi o emanet?

Ciltlerle tefsirler yazıldı bu konuda. Sayısız âlimler, bu büyük emanetin çeşitli

İşin garip tarafı, “ene” denen şey hem var, hem yok gibiydi.

Daha doğrusu, o, harita üzerindeki enlem ve boylamlar gibi, farazî bir hattan ibaretti.

Olması gereken yerde olmalı, sonra da haddini bilerek bir kenara çekilmeliydi.

Eğer yerini bilir, sınırı aşmazsa, “ene” insana Rabbini bütün isimleri ve sıfatlarıyla tanıtır, onu bütün Esmânın mazharı yapar, bütün kâinatın üzerinde bir mevkie çıkarıp Yer ve Gökler Rabbinin aziz bir muhatabı yapardı.

Haddini bilmediği zaman da her türlü dalâlet ve tuğyanın kaynağı haline gelir, inkâr ve isyan cereyanlarını beşerin başına musallat eder, Firavunların ve Nemrutların taşkınlıklarıyla insanlık âlemini kan ve revan içinde bırakırdı.

Hülâsa, insanlık tarihi bir büyük mücadelenin hikâyesinden başka birşey değildi.

Bu mücadelenin bir tarafında Nübüvvet, diğer tarafında Felsefe vardı.

Mücadele “ene” üzerinde dönüyordu.

Ve, “ene” üzerinden Yer ve Gökler Rabbine meydan okumaya çalışan Felsefe şakirtlerinin yokluğa mahkûm etmek istediği Nübüvvet kahramanı bir kalem,

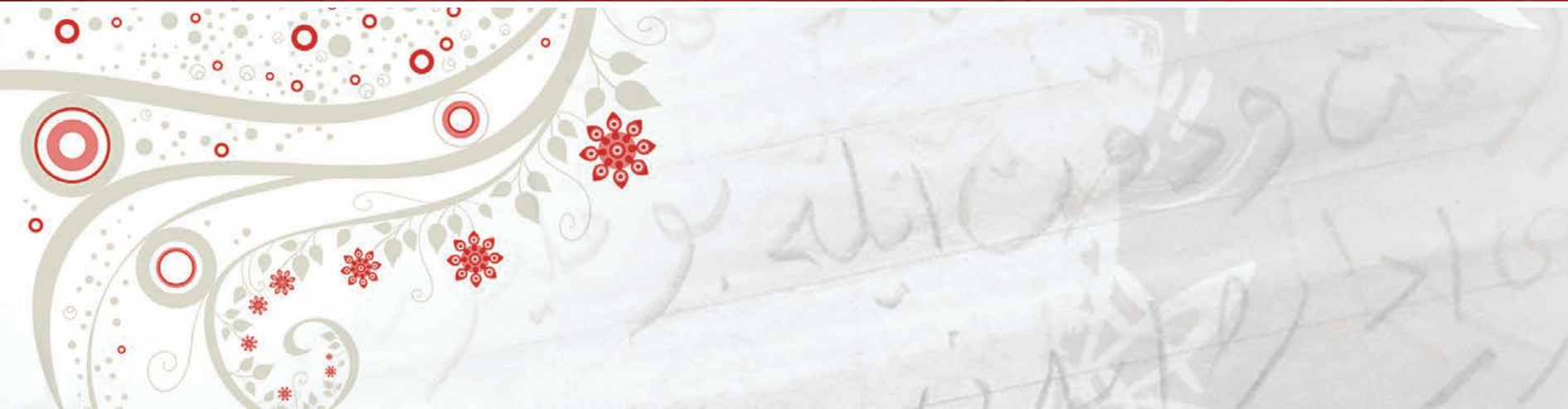
Barla dağlarının ücra köşelerinden insanlık tarihini sayfa sayfa açıyor, “ene”nin tılsımını çözüyor, varlık âlemlerinin hakikatini gösteriyordu.

Şimdi o Felsefe şakirtlerinin kemiklerinden bile bir iz kalmadı.

Nübüvvet şakirdinin dersi ise dünyanın dört bir yanında okunuyor.

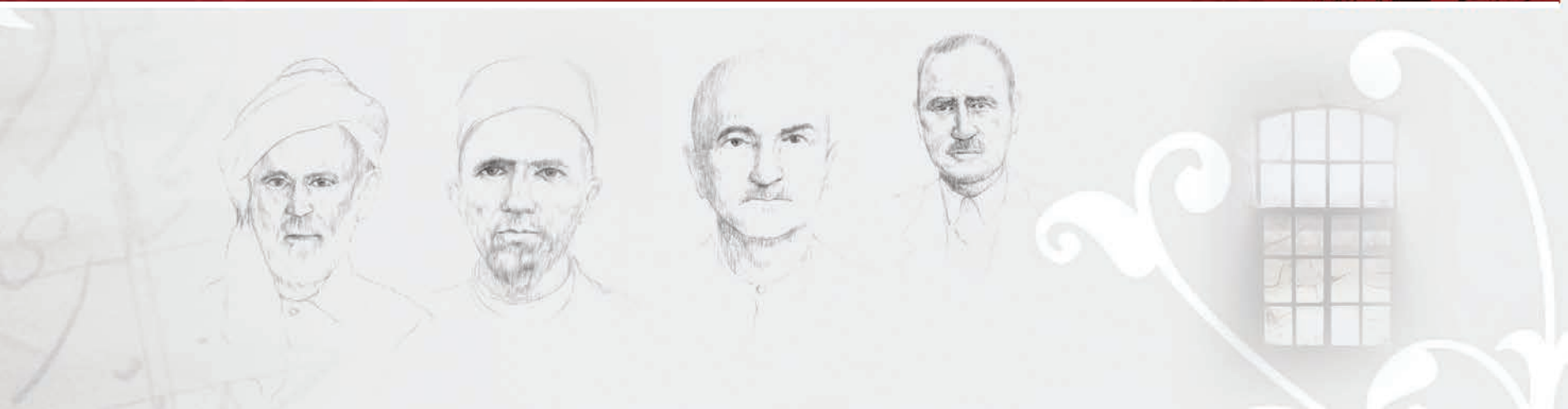
Ene, zaman-ı Âdem'den şimdiye kadar âlem-i insaniyetin etrafına dal budak salan nurani bir şecere-i tûbâ ile, müthiş bir şecere-i zakkumun çekirdeğidir.

*Barla
Siddıkları*

Bedüzzaman'ın Barla'ya ilk geldiğinde bir müddet kaldığı Muhacır Hafız Ahmed'in evi.

BİR AVUÇ seçilmiş insandı onlar.

Bir büyük iman inkılâbını gerçekleştirmek üzere Bediüzzaman'ı Barla'ya gönderen kader, onları da Bediüzzaman'ın etrafına toplamıştı.

Dünya şartları itibarıyla bakıldığında, Bediüzzaman ile tanışmaları, onlar için, çileli bir hayatın başlangıcı demektir:

Takipler, işkenceler, sorgular, tevkifler, hapisler, gittikçe şiddetini arttıracak ve sonu hiç gelmeyecek baskılar...

Fakat insanın yaratılışındaki cevherleri ortaya çıkaracak şartlar da böyle ardı arkası kesilmeyen sıkıntılar değil mi?

Kendi hallerinde kalsalar öylesine yaşayıp gidecek olan o mütevazı insanlar, onca çilelerin arasında bir sadakat destanı yazdılar, yüzyıllara damgasını vuracak

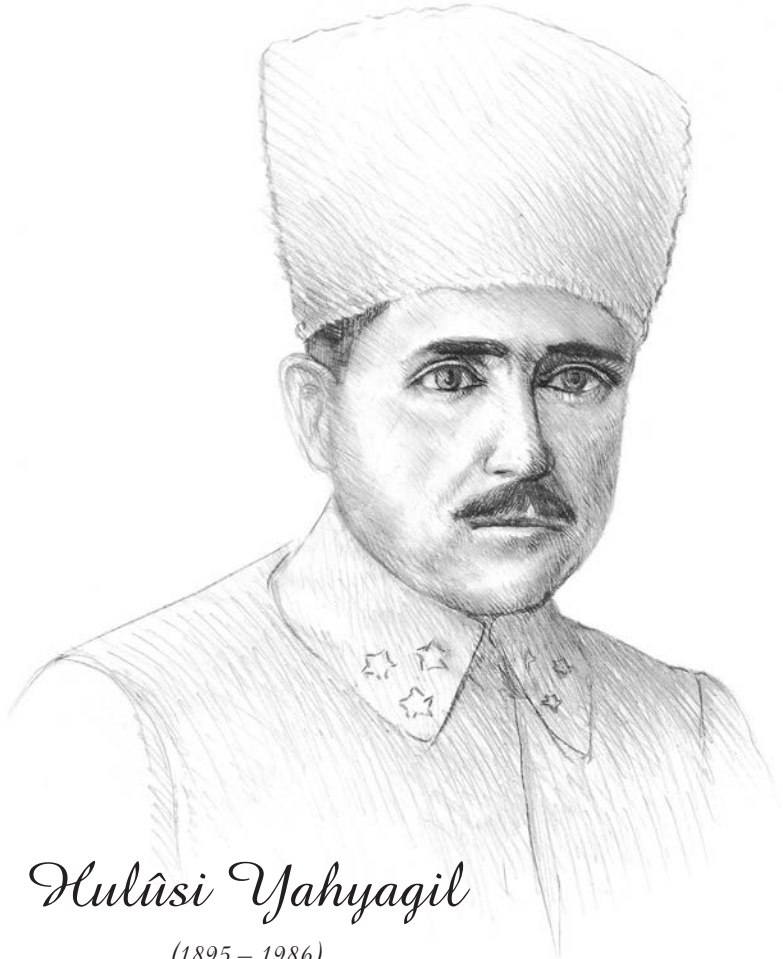
bir iman inkılâbını vücuda getirdiler. Bediüzzaman onlara "Barla Sıddıkları" adını verdi.

Ve onlarla geçen yıllarını, hayatının en mesut günleri olarak yad etti.

Bugün dünyanın herhangi bir yerinde Risale-i Nur vasıtasıyla bir insanın kalbine bir iman ateşi düştüğü, yahut onun marifetullah ve muhabbetullah dolu bahislerinden bir bahis okunduğu zaman, Barla Sıddıklarının zaferlerine bir zafer daha ekleniyor.

Onlar, burada adı geçenlerden ibaret değil elbette. İsimleri bilinen ve bilinmeyen daha niceleri var. Onları Bediüzzaman'ın etrafında toplayanın katında ise, hiç şüphesiz, hepsinin kaydı var.

Ruhlarına Fatiha'lar.

Hulusi Yahyagil

(1895 – 1986)

EMEKLİ ALBAY. Birinci Dünya Harbinde, Çanakkale ve Kafkas Savaşlarında bulundu. Üç yerinden yaralandığı Çanakkale'deki günlerini, "Pilav yemeye gider gibi bir hevesle harbe gitmiştik" diye anlatır. Yüzbaşı rütbesiyle Eğirdir'de görev yaparken Üstad ile tanışmıştır. İlmî, irfanî, keskin zekâ ve kavrayışıyla Bediüzzaman Hazretlerine seçkin bir muhatap olmuş, Risalelerden birçoğu onun soruları üzerine yazılmıştır.

"Nur'un Birinci Talebesi"

Önce, Barla'ya sürgün olarak gelen bir hocanın kaleminden dökülen satırlar vardı, elden ele dolaşan mektuplar halinde.

Bir de, bu satırlardan bir büyük iman inkılabının müjdesini alan hassas ve yüce ruhlar.

O ruhlardan biri, belki de birincisi idi Hulusi Yahyagil. İlâhî Kader, Barla'da o muazzam inkılâbı örmeye başladığında, bir yandan Bediüzzaman Hazretlerini oraya gönderirken, ona muhatap olacak kabiliyette insanları da birer vesileyle onun etrafında toplamıştı.

Daha sonraki yıllar içinde yazdığı birçok mektubunda, Risale-i Nur Müellifi, onu "Nur'un Birinci Talebesi" olarak adlandıracak ve Risale-i Nur talebelerine nümune olarak gösterecekti.

“Hulûsi’me kimse yetişemez”

Üstaddan Hulûsi Beye:

“Günde iki defa seni yanımda hayalen ihzar ediyorum. Sen dahi yirmi dört saatte iki defa, Sözlere vasıtasıyla Üstadınızla sohbet ediniz. Veyahut sabahtaki duada ben seni yanıma, akşamdaki derste sen beni yanına, ihzar ederiz; günde iki defa görüşürüz.”

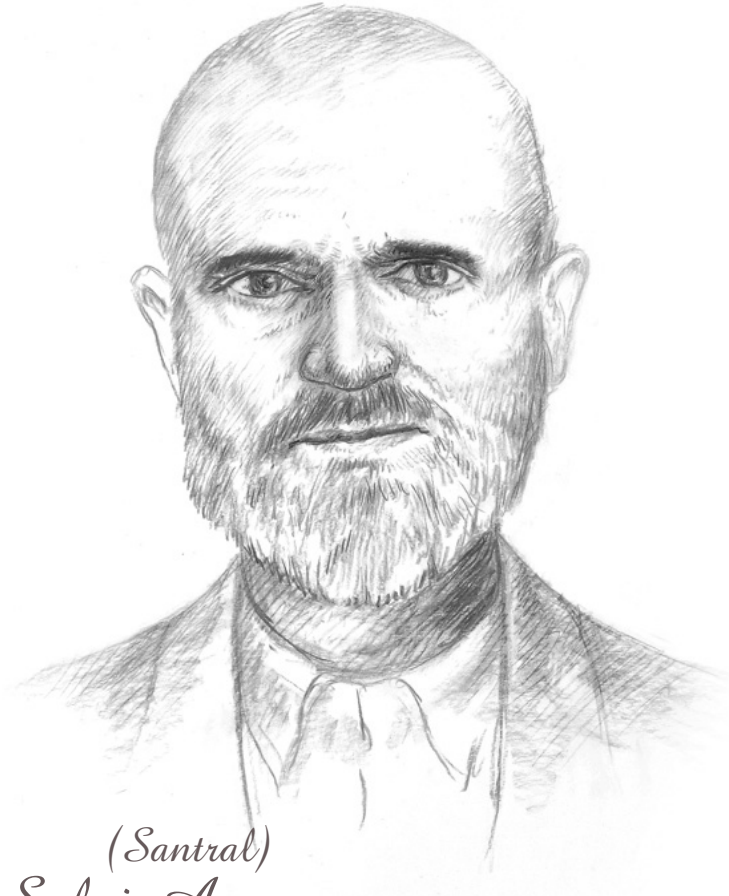
“Aziz kardeşim, çendan Abdülmecid benim nesebî kardeşim ve yirmi sene talebemdir. Fakat ne o ve ne hiçbirisi benim Hulûsi’me yetişmiyor.”

Hulûsi Beyden Üstadına:

“Mâziyi hal yerine koyarak, derin mânâlı, şirin sohbetinizi bir kere daha şevkle dinlemiş oldum. Zaten ben o vakitlerin mâzide kalmasına razı değilim; her vakit hal gibi mütalâa ediyorum. Mâzi, hal, müstak-bel—bunlar da itibarî birer taksim değil mi? Ehl-i zevk için bu taksime ihtiyaç kalmıyor.”

Bir doktora yazılan mektuptan:

“Zeki dostum, kalb çok arzu ederdi, ehl-i fenden envâr-ı imaniyeye ve esrar-ı Kur’âniyeye iştiyak derecesinde ihtiyacını hissetmek cihetinde Hulûsi Beye benzeyecek adamlar ileri atılsın.”

(Santral)
Sabri Arseven
(1893 – 1954)

EĞİRDİR'in Bedre Köyü imamı. Bediüzzaman Hazretlerinin, Risale-i Nur talebelerine Hulûsi Bey ile birlikte örnek olarak gösterdiği şahsiyet. Yazılan risaleler, Hoca Sabri Efendi vasıtasıyla yurdun dört bir tarafına dağıtılıyor, tashih için gelenler yine onun vasıtasıyla Üstada intikal ettiriliyordu. Son derece tehlikeli şartlar altında yıllarca devam ettirdiği bu fedakârca vazifesi sebebiyle Üstad onu "Nur İskelesi," "Santral Sabri," "Risale-i Nur'un kaptanı" ve "Sıddık Sabri" ünvanlarıyla anardı.

Seçilmişlerden bir büyük âlim

Hulûsi Bey "Nur'un birinci talebesi," Sabri Efendi ise "İkinci Hulûsi" ve "büyük bir âlim" idi. Ve Bediüzzaman'ın "Ben sizi bulmasaydım ne yapardım?" dediği hizmet arkadaşlarının en önde gelenleri arasındaydı. Kader, Barla'daki Üstada telif vazifesini verirken, onun Bedre'deki talebesine de bu eserlerin bütün âleme yayılmasında bir kilit rolünü lâıyk görmüştü. Onlar ve diğerleri, zamanı geldiğinde, dünya sahnesine çıktılar ve Âlemlerin Rabbi tarafından kaderlerine yazılmış olan rollerini ifa ettiler. Bediüzzaman Hazretleri Sabri Efendinin bu hizmet için seçilmiş birisi olduğunu şu sözleriyle ifade ediyor:

"O da bir Hulûsi-i sânidir. Müntehaptır. Cenab-ı Hak tarafından bana talebe ve hizmet-i Kur'an'da arkadaş tayin edilmiştir."

Birinciliği kazananlar

"Bu iki zat [Hulûsi Bey ve Sabri Efendi] hakikî talebelerimden ve ciddi arkadaşarımdan; ve hizmet-i Kur'an'da arkadaşarıım içinde talebelik ve kardeşlik ve arkadaşılığın üç hassası var ki, bu iki zat üçünde de birinciliği kazanmışlar.

“Birinci hassa: Bana mensup herşeye malları gibi tesahup ediyorlar. Bir Söz yazılsa, kendileri yazmış ve telif etmiş gibi zevk alıyorlar, Allah’a şükrediyorlar. Adeta cesetleri muhtelif, ruhları bir hükmünde, hakikî manevî vereselerdir.

“İkinci hassa: Bütün makasîd-ı hayatiye içinde en büyük, en mühim maksatları, o nurlu Sözlere vasıtasıyla Kur’ân’a hizmet biliyorlar. Dünya hayatının netice-i hakikiyesinin ve dünyaya gelmekteki vazife-i fitriyelerinin en mühimi, hakaik-i imaniyeye hizmet olduğunu telâkkileridir.

“Üçüncü hassa: Ben kendi nefsimde tecrübe ettiğim ve eczahane-i mukaddese-i Kur’âniyeden aldığım ilâçları, onlar da kendi yaralarını hissedip o ilâçları merhem suretinde tecrübe ediyorlar. Aynı hissiyatımla mütehassis oluyorlar. Ve ehl-i imanın imanlarını muhafaza etmek gayreti, en yüksek derecede taşımaları ve ehl-i imanın kalbine gelen şübehat ve evhamdan hasıl olan yaraları tedavi etmek iştiyaki, yüksek bir derece-i şefkate hissetmeleridir.”

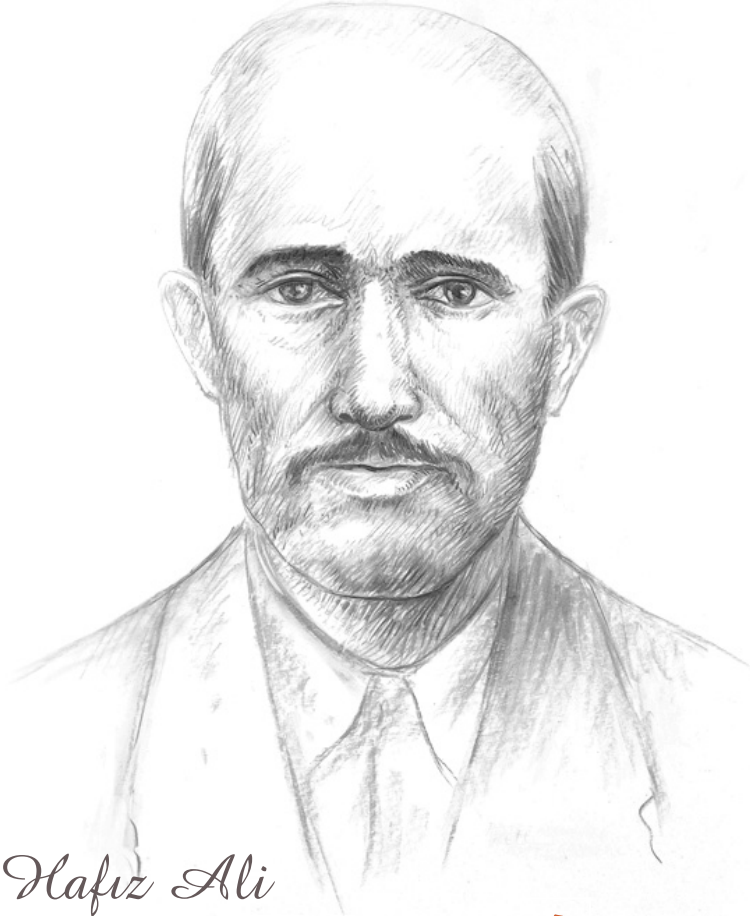
“Sabri’nin dahi On Dokuzuncu Mektup gibi bir sülüs-ü Mektubat’ın yazılmasına sebep, onun samimî ve ciddî iştiyaki olmasıdır.

“Sabri ise, fitraten bende mevcut has bir nişan var; bütün gezdiğim yerde kimsede görmedim. Sabri’de aynı nişan-ı fitrî var. Bütün talebelerim içinde, karabet-i nesliyeden daha ziyade bir karabet kendinde hissetmiş.”

“Ey Sabri kardeş! Başın sağ olsun. Cenab-ı Hak, o validemizi mağfîret eylesin, âmin. Benim, karabet-i nesebiyeyi ihsas eden parmaklarındaki nişan ve bu yedi sekiz sene Abdülmecid’den daha hararetli faalâne kardeşlik vazifesini yaptığımızdan, elbette senin merhume validen benim de validemdir. Onu da, validem yanına mânevî kazançlarıma ve dualarıma hissedar ediyorum. Cenab-ı Hak sana, sabr-ı cemîl ihsan ve o merhumeyi de garik-i rahmet eylesin. Âmin.”

“Bedre’deki yüz senelik vazifeyi on sene zarfında gören Sabri kardeşimizin samimî dostları olan Hakkı, Hulûsi, Mehmed ve Barla’da Şamlı, Süleyman, Bahri gibi kıymetli kardeşlerimize benim tarafımdan çok selâm ediyorum.”

“Biliniz ki, bir seneden ziyadedir, ben duada, Risaletü’n-Nur’un şakirtlerinin risalelerle alâkadar olan ezvaç ve evlât ve valideynlerini dahi dahil ediyorum. Bunun bir sebebi, başta Sabri olarak, orada burada bazı zatlar, çoluk ve çocuklarıyla daireye girmeleridir.”

Hafız Ali

(1898 – 1944)

ĞSLÂM KÖY'DE dünyaya geldi. Bir yandan imamlık yaparken, bir yandan da talebe yetiştiriyordu. Baskıların en yoğun olduğu dönemlerde bile onun talebeleri hiçbir zaman eksik olmadı. Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra ise, meşguliyetlerine bir de Risalelerin yazılması eklendi. Her nefesi Allah yolunda harcanmış bir ömrü Denizli hapsinde şehidlikle tamamladı.

Şehidin duası

Vefatıyla Bediüzzaman Hazretlerini en çok ağlatan isimlerden biri, belki de birincisiydi Hafız Ali.

Risale-i Nur'da ondan söz eden satırların herbiri, derin bir hicran yarasının deşilmesi demektir.

Yine zehirlemişlerdi Üstadı. Bu defa Denizli hapsinde idi. Zehrin tesiriyle Üstad kendisinden geçmiş yatıyordu. Bir kara haberin gelmesi an meselesiydi. Nefesler tutulmuş; kimsenin elinden duadan başka birşey gelmiyordu.

Duaların en içlisi, ve en müstecab olanı, Hafız Ali'nin dudaklarından döküldü o gün.

Koğuştakileri etrafına dizdi, hepsine el kaldırttı. Her söylediğine âmin demelerini tembihledi sıkıca.

Sonra başladı yakarmaya. “Yâ Rabbi, alacaksan, onun yerine beni al. Eğer o ölecekse, onun yerine ben öleyim.”

Savaş meydanlarında okların üzerine atılarak kendilerini feda eden erler çok görülmüştü.

Risale-i Nur talebesinin şehadet şerbetini

içmesi için ise savaş meydanlarına veya düşman oklarına ihtiyaç yoktu.

Onlara bir dua kâfi geliyordu.

Çünkü onlar duanın ne olduğunu Risale-i Nur'dan öğrenmişlerdi.

“Berzahta da olsa beraberiz”

Bediüzzaman'ın mektuplarında Hafız Ali:

“Ben merhum Hâfız Ali'yi unutamıyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor. Eski zamanlarda bazen böyle fedakâr zatlar, kendi dostu yerine ölüyorlardı. Zannederim, o merhum benim yerimde gitti. Onun fevkalâde hizmetini eğer sizler gibi o sistemde zatlar yapmasaydı Kur'ân'a, İslâmiyete büyük bir zayıf olurdu. Ben, onun vârisleri olan sizleri tahattur ettikçe, o acı gidiyor, bir inşirah geliyor.”

“Risale-i Nur'un bir şehid kahramanı olan merhum Hafız Ali, hapiste Meyve Risalesini kemâl-i aşkla yazarken ve okurken vefat edip kabirde melâike-i suale mahkemedeği gibi Meyve hakikatleriyle cevap verdiği misilli,

ben de ve Risale-i Nur şakirtleri de, o suallere karşı Risale-i Nur'un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle istikbalde hakikaten ve şimdi mânen cevap verip onları tasdike ve tahsine ve tebrike sevk edecekler inşaallah.”

“Zaten mesleğimizde zaman, mekân sohbetimize mâni olamaz. Şarkta, garpta, hattâ âhirette, berzahta olsa da beraberiz. Meselâ, berzahta Hafız Ali (r.h.) hergün mânen yanımızdadır. Bu hakikate binaen, sûtî ayrılmaya, hattâ ölüme ehemmiyet vermemeliyiz.

“İşte bu vâkıya muvafık olarak, ben merhum Hafız Ali'yi aynen hayattaki gibi Risale-i Nur'la meşgul olarak en yüksek bir ilimde çalışan bir talebe-i ulûm vaziyetinde ve tam şehidler mertebesinde ve tarz-ı hayatlarında biliyorum ve o kanaatle ona ve onun gibi Mehmed Zühdü'ye ve Hafız Mehmed'e bazı dualarımda derim: ‘Yâ Rabbî! Bunları kıyamete kadar Risale-i Nur kisvesinde hakaik-i imaniye ve esrar-ı Kur'âniye ile kemâl-i ferah ve sevinçle meşgul eyle. Âmin. İnşaallah.’”

Refet Barutçu

(1886 – 1975)

EMEKLİ YÜZBAŞI. Beykozlu bir “İstanbul beyefendisi.” Sualleriyle pek çok meselenin Üstad tarafından açıklanmasına vesile oldu; bir kısım risaleler onun sualleri üzerine telif edildi. Eskişehir, Denizli ve Afyon hapislerinde Bediüzzaman ile beraber bulundu. Emekliliğinden sonra Beşiktaş Vişnezade Camiinde imamlık yaptı.

“Aklen Hulûsi, kalben Sabri, vicdanen Hüsrev”

Refet Bey, Bediüzzaman’ın adına, ilk olarak, 1921 yılında Sahaflarda eline geçen bir kitapta rastladı. Abdurrahman Nursî tarafından yazılan ve Üstadı anlatan bu kitabı o gece okuyup bitirdiğinde, Refet Bey, kendisine bağlanılmaya değer bir büyük zat ile karşı karşıya bulunduğunu anlamıştı.

Bu hadiseden on yıl kadar sonra Bediüzzaman’ın Barla’da olduğunu işitince, Refet Bey soluğu orada aldı. O ziyaretten sonrası, Risale-i Nur’a adanmış bir ömür idi artık. O Üstad ile hayatının gaye ve mânâsını bulmuş; Üstad ise onda üç mühim talebesinin özelliklerini görmüştü. Ondan gelen bir mektubun başına, Üstadın eklediği takdim cümlesi:

“Şu fıkra aklen Hulûsi, kalben Sabri, vicdanen Hüsrev hükmünde olan Refet Beyin mektubudur.”

“Bir Üstadın, bir kardeşin, bir dostun”

Bediüzzaman’dan Refet Beye:

“Sizin gibi ciddî kardeşleri bu gurbet memleketinde bulduğumdan, burası benim için hakikî bir vatan hükmüne geçti, hakikî vatanımı unutturdu. Siz beni bulduğunuzdan bin şükretseniz, ben sizi bulduğumdan dolayı bin şükrediyorum.”

“Senin bende bir üstadın, bir kardeşin, bir dostun var. Üstadını her risale içinde görüp görüşürsün. Kardeşini sabah akşam dergâh-ı İlâhîde manen ve hayalen o seni dua ile gördüğü gibi, sen de onu o suretle görebilirsin.”

Üstadın Refet Beye yazdığı mektuplardaki hitap cümlelerinden birkaçı:

“Aziz, sıddık, ciddî, samimî âhîret kardeşim ve hizmet-i Kur’âniyede çalışkan bir arkadaşım Refet Bey”

“Ciddî, sıddık, dikkatli, hakikatli kardeşim Refet Bey”

“Aziz, sıddık, müdakkik âhîret kardeşim ve mütefekkir ve hakikatli arkadaşım Refet Bey.”

Ahmed Hüseyin Altınbaşak

(1899 – 1977)

SPARTA’NIN Senirce Köyünde dünyaya geldi. İstiklâl Harbinde savaştı, esir düştü. 1931’de Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetine girdi ve Risale-i Nur’un en önde gelen talebelerinden biri oldu. Üstad ile beraber Eskişehir, Denizli ve Afyon hapislerinde yattı. Özellikle Kur’ân hattını muhafaza ve gelecek nesillere aktarma hususunda emsalsiz hizmetlerde bulundu. Bediüzzaman’ın tarifi üzerine yazdığı tevafuklu Mushaf, bugün halk arasında en çok beğenilen hat olma özelliğini koruyor.

Ahmed Hüseyin’den Üstadına

“İddia makamının Risale-i Nur’a hizmetimden dolayı Üstadımın mevhum suçuna beni iştirak ettirmesine mukabil derim ki: Ben Üstadımın gittiği meslekte ve Risale-i Nur’la âlem-i İslâma hususan bu vatana ve bu millete ettiği kudsî hizmetinde kendisine isnad edilen mevhum suçuna ruh u canımla iştirak ediyorum. Ve beni bu hizmet-i imaniyede muvaffak eden Cenâb-ı Hakka âhir ömrüme kadar şükredeceğim.”

Bediüzzaman’ın gözündeki Hüseyin Altınbaşak

“Ben size ilân ederim ki, Hüseyin’in bin kusuru olsa ben onun aleyhinde bulunmaktan korkarım. Çünkü şimdi onun aleyhinde bulunmak, doğrudan doğruya Risale-i Nur aleyhinde ve benim aleyhimde ve bizi perişan edenlerin lehinde bir azîm hıyanettir.”

“Risale-i Nur, Kur’ân’ın bir mucize-i mânevîsi olduğu gibi, Hüseyin’in kalemi de, Risale-i Nur’un pek kuvvetli bir kerameti olduğunu burada hergün tasdik ediyoruz.”

“Hem bu Hüseyin’in kalemi gibi fikri, kalbi de o nisbette harika diyebiliriz. Risale-i Nur’a karşı irtibatı ve iştıyakı ve kanaati gittikçe terakki ve inkişaf ediyor. Hiçbir hâdise onu sarsmıyor, fütür vermiyor.”

RİSÂLE-İ NUR'UN ilk talebelerinden. Hulûsi Beyin yakın arkadaşı. Eskişehir Hapishanesinde Üstad ile beraber yattı. Lâkin o hapis günleri, kendi ifadesiyle, hayatının en mesut günleriydi.

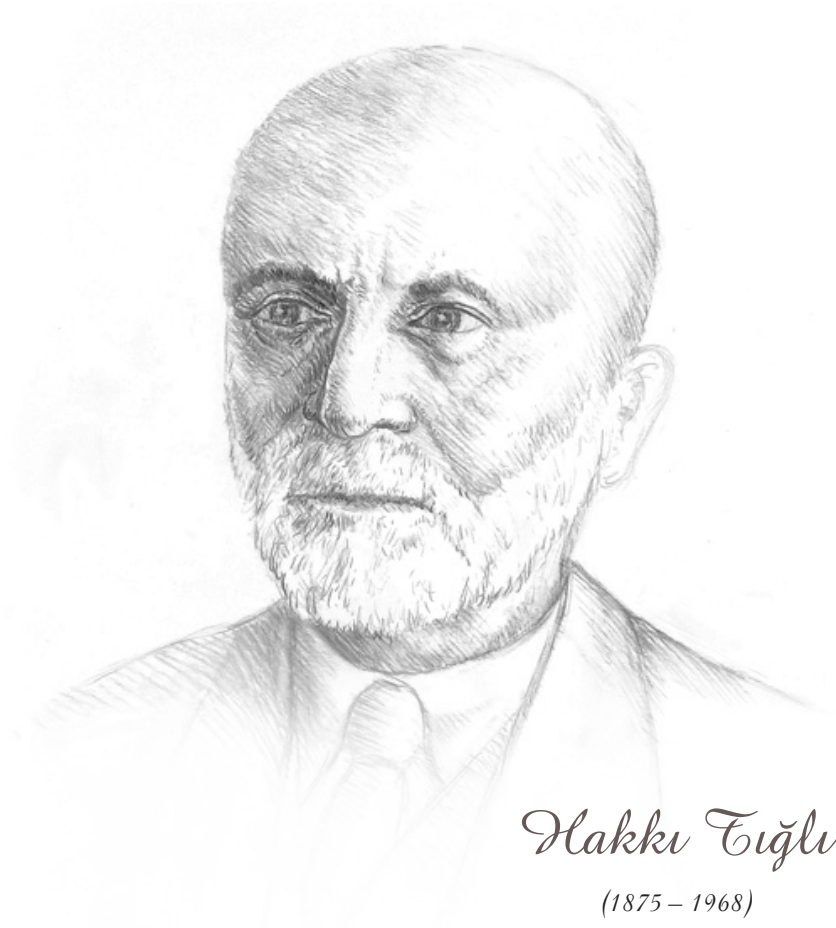
“Yüz talebe hükmünde”

“Hakkı Efendiye söyle ki, o da kardeşim Abdülmecid yerinde kendini anlasın ve onun vazifesiyle mükellef olduğunu bilsin.”

“Kardeşim, şu gurbet, esaret, yalnızlık vahşetinde Şeyh Mustafa, Hakkı Efendi, sen ve Hüseyin Efendi gibi nurlu dostlarla ünsiyet edip tesellî buluyorum.”

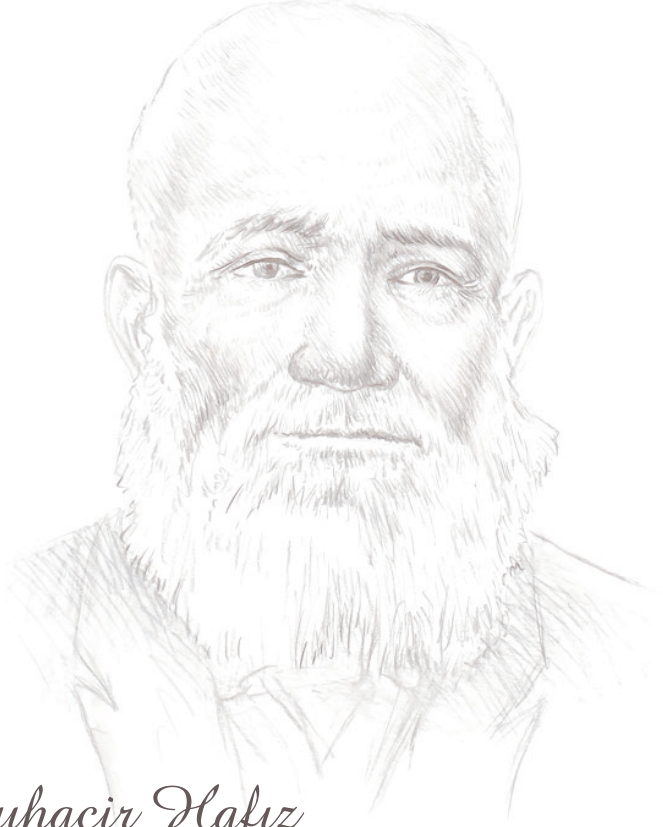
“Sen ve Hakkı Efendi benim için yüz

ciddî talebe hükmüne geçtiniz. Hattâ diyebilirim ki, kader-i İlâhî beni bu yerlere göndermesi, sizleri şu vazife-i kudsiyede uyandırmak içinmiş. Şimdi şu zamanda iman-ı tahkikînin dersini vermek pek büyük bir fazilettir ve kudsî bir vazifedir. İman-ı tahkikîyi taşıyan bir mü'min, çok mü'minlere bir nokta-i istinad olur ki, şuursuz olarak avâm-ı mü'minîn ve iman-ı tahkikî sahibinin kuvvet-i imanına istinad ederek kuvve-i mânevîyeleri kırılmaz; dalâletlere karşı dayanırlar.”

Hakkı Tıgılı

(1875 – 1968)

*Muhacir Hafız
Ahmed
(1894 – 1948)*

MACARİSTAN muhacirlerinden. Bediüzzaman'ın medresesinin bitişiğindeki Yokuşbaşı Mescidinin imamı. Üstadın Barla'daki ilk ev sahibi. Barla'ya ayak bastığında, Üstad yirmi gün kadar onun evinde misafir kaldı. Hanımı, iki kızı, oğlu ve damatları ile birlikte, Risale-i Nur'a ve Üstada büyük hizmetlerde bulundu.

*“Başımıza devlet kuşu
kondu”*

Üstad Barla'ya ayak bastığında, onu oralarda tanıyan yoktu henüz. Sadece bir garip misafir gelmişti, o kadar.

Fakat Muhacir Hafız Ahmed'in ruhu, müjdeyi sezmişti.

“Allah bizim başımıza bir devlet kuşu kondurdu” diyordu hanımına.

Mütevazı bir ev, mütevazı insanlar, bir küçük oda, bir kutlu misafir.

Tarih yazmak için bunlardan başka neye ihtiyaç var?

“Yüz dost kadar kıymetli”

“Ben hem garip, hem misafirim. Benim istirahatimi temin etmek köyün borcu idi. Bu köy namına Cenab-ı Hak Sıddık Süleyman’ı ve Mustafa Çavuş’u ve Muhacir Hafız Ahmed’i ve Abdullah Çavuş’u bana ihsan etti. Ben de Cenab-ı Hakka şükrediyorum. Bunlar, bana yüzer dost kadar kıymettar göründüler, vatanımı bana unutturdular. Gurbet ve misafirlik elemi bana çekirtmediler. Bunların yüzünden ben, bu köyün hayatta ve vefat edenleriyle alâkadar olup, onlara her zaman dua ediyorum.”

“Kabri de evi gibi Nurlarla dolsun”

“Sekiz sene çoluk ve çocuğuyla sadakatle bana hizmet eden; ve evlâd ve ahfad ve refika ve damatlarıyla Nurlara ciddî çalışan; ve ders ve vaazlarını bütün Nurlardan veren; ve vefatından on dakika evvel dünyaca en ehemmiyetli vasiyeti, kendinin Nur Risalelerini tekmil için Şamlı Hâfıza rica eden . . . merhum Muhacir Hafız Ahmed’in (r.h.) dünyadan göçmesi, aynen Abdurrahman gibi beni çok sarstı, ağlattırdı.”

“Ahabab ve talebe ve ihvanlarıma beyan ederim ki:

“Barlalı Muhacir Hafız Ahmed Efendinin bana karşı ettiği hizmet çok kıymettardır. Gurbet ve nefiy zamanımda, kardeşimden daha ziyade şefkat ve fedakârlık göstermiştir. O zat, çoluk çocuğuyla, lâıyk olmadığım öyle samimî, hasbî bir hürmet etmiştir ki, eğer muktedir olsaydım bin altın mükâfat verirdim. Yalnız elimden bu gelir ki: Dergâh-ı İlâhîde niyaz ederim ki, Cenab-ı Hak, onu çoluk çocuğuyla dünya ve âhirette mesut etsin. Şu zat benim en kıymettar bir talebemdir ve gayet ciddî bir âhiret kardeşimdir. Benim ahbab ve talebelerim onun odasını benim hücrem bilmelerini isterim. Hem o zat bana karşı ettiği hürmete bedel, benim hesabıma ona hürmet etmelerini arzu ederim.”

*Siddık Süleyman
Kerwancı
(1898 – 1965)*

B EDİÜZZAMAN Barla'ya sürgün gönderildiğinde, onun hizmetine koşan ilk kahramanlardan. Bediüzzaman'ın hizmetine girdiğinde otuz yaşında ve iki kız çocuğu babası idi. Geçimini, tarlasında yetiştirdiği sebzeleri satarak sağlıyordu. Dürüstlüğüyle tanınan ve herkes tarafından güvenilen bir kimse idi. Sekiz sene boyunca Bediüzzaman Hazretlerine ve Risale-i Nur'a fedakârca hizmetlerde bulundu. "Siddık" ünvanını ona Bediüzzaman verdi. Ankara'da vefat etti; Barla Mezarlığına defnedildi.

Bir Cennet bahçesinde neler yaşandı?

Herkesin Bediüzzaman'a yaklaşmaktan çekindiği günlerdi. O sadece yaklaşmakla kalmadı, hayatını ona verdi. Bediüzzaman Barla'ya ayak bastığında, kalacağı yeri ona gösterdi. O andan itibaren de, içinden gelen sesi dinleyerek Bediüzzaman'ın hizmetine girdi. Hizmetiyle, fedakârlığıyla, yaşayışıyla bir sadakat destanı yazdı. "Cennete dair, Cennetten daha güzel, hurilerinden daha lâtif, selsebilinden daha tatlı olan beyanat-ı Kur'âniyeyi" tefsir eden Cennet sözü, onun bahçesinde yazıldı. O günden bu yana Siddık Süleyman'ın bahçesi, "Cennet Bahçesi" olarak anılır oldu. Bugün Barla'yı ziyaret ederek Risale-i Nur'un telif günlerindeki o nuranî havayı teneffüs etmek isteyenler, o Cennete de girip çıkmadıkça oradan ayrılmıyorlar.

Bediüzzaman Hazretleri, eserlerinin birçok yerinde, ondan söz ederken, "sekiz sene kemal-i sadakatle, gücendirmeden bana hizmet eden Siddık Süleyman" tabirini kullanıyor. O sekiz sene kimbilir neler gördü, neler geçirdi? Ne heyecanlar, ne sevinçler, ne kederler yaşandı o yıllar boyunca? Bilemiyoruz. Yalnız, Lâhikalarda sık sık Süleyman Efendi ile gönderilen risalelerden, selâmlardan, haberlerden söz edildiğine bakılırsa, o senelerin, son derece yoğun şekilde yaşanmış zamanlar olduğu bellidir. Tarihin yazıldığı yıllar, ne de olsa...

“Bu zamanda bu ahlâk medar-ı ibrettir”

Bediüzzaman’ın kaleminden Sıddık Süleyman:

“Garip ve lâtif bir tevafuktur ki, Isparta’da Cumartesi gecesinde başıma gelen gayet sıkıntılı bir hadiseyi sekiz sene kemâl-i sadakatle, hiç gücendirmeden bana hizmet eden Sıddık Süleyman aynı zamanda, benim gibi aynı sıkıntı çektiğinden ve sebebini de bilmediğinden, Isparta’ya Pazar’dan evvel geldi. Sıkıntısının mânevî sebebini de anladı. Süleyman’ın ne kadar selim bir kalbi bulunduğu malûmdur. Hem aynı gecede, has talebelerin içinde letâfet-i kalbiyle mümtaz Küçük Lütfi, bu fıkrada mezkûr rüyayı ve sıkıntıyı görüp aynı sıkıntıma iştirak ve az bir tabirle aynı vaziyetimi müşahede ediyor. Elhasıl: Süleyman’ın selim kalbi, Lütfi’nin lâtif ruhu imdadıma koşmak istemişler. Demek ki, Risale-i Nur’un şakirtlerinin ruhları birbiriyle alâkadardır. Cesetleri müteaddittir; ruhları müttehid hükmündedir... Hâzâ min fadli Rabbi.”

“Süleyman sekiz sene benim gibi asabî, hiddetli bir adamı hiçbir vakit gücendirmeden, hiçbir menfaat-i maddî mukabilinde olmayarak, kendi işini

bırakıp, kemâl-i sadakatle lillâh için hizmeti bu köyce malûmdur. Böyle bir adamla bu köy değil, belki bu vilâyet iftihar etmeli. Bu tarz ahlâk, bu zamanda bulunması, medâr-ı ibrettir.”

“Süleyman, benim her hususî işimi ve kitabetimi kemâl-i şevkle, minnet etmeyerek, mukabilinde birşey kabul etmeyerek, kemâl-i sadakatle yapmış. Hattâ o derece hizmeti sâfi ve hâlis, lillâh için yapıyordu, belki yüz defadan ziyade arzu ettiğim dakikada, ümit edilmediği bir tarzda geliyor; ‘Fesühânallah,’ diyordum. ‘Benim arzu-yu kalbimi, bu işitiyor mu?’ Anladım ki o, istihdam olunuyor; sadakatinin kerametidir.”

“Yanıma geldiği vakit, benim bir düstur-u hayatım olan istiğnâ ve insanların hediyesini almamak kaidesi, onun aslî ahlâkına muvafık gelmiş. Daha ziyade, insanların değil hediyesini kabul etmek, onlara ettiği iyiliklere mukabil dahi birşey kabul etmiyor. Hattâ yüz defa ben ısrar etmişim; benden fazla kalan birşeyi kabul etmiyor.”

“Senle [Sabri] Sıddık Süleyman, benim nazarımda ve fikrimde ve duamda daima beraber bulunduğunuzdan, seninle konuştuğum vakit, omuz omuza ikinizi beraber görüyorum.”

Şamlı Hafız
Tevfik Gökse
(1887 – 1965)

ÜSKÜDAR'DA doğdu. Babası Yüzbaşı Hafız Veli Beyin vazifesi sebebiyle yıllarca Şam'da kaldığı için, "Şamlı" lâkabıyla anılır oldu. Barla'daki Çeşnigir Camiinde imam hatiplik yaptı. Bediüzzaman buraya sürgün olarak geldiğinde, ona talebe oldu ve kâtiplik yaptı. Risalelerin gerek ilk olarak yazılmasında, gerekse çoğaltılmasında büyük hizmetleri geçti. Eskişehir ve Denizli hapislerinde Üstad ile beraber yattı. Barla'da vefat etti ve Barla mezarlığına defnedildi.

Zehra Ana odun taşıyor

Kimsenin bilmediği bir yurt köşeydi Barla o zamanlar. Fakat beldenin kaderinde, evrensel bir iman hareketine beşiklik etmek varmış. Ve ezelden belli olan bu kaderi, bazı yüksek ruhlar uzaktan uzağa hissedermiş.

Birgün, Bediüzzaman'ın yolu, beklenmedik bir şekilde, Barla'ya düştü. Ondan sonra da Barla'da beklenmedik şeylerin ardı arkası kesilmedi. Oraya geldiği gibi, Bediüzzaman, Şamlı Hafızı yanına çağırdı.

O gün, İlâhî kader, Şamlı Hafız Tevfik'e "Nurun Birinci Kâtibi" rütbesini taktı.

Nurun birinci kâtibi

Hizmetin gecesi, gündüzü olmaz, Üstadın ne zaman "Yaz kardeşim" diyeceğini kimse kestiremezdi. Şamlı Hafız Üstadın hizmetine veren eşi ise, onun işlerini kendisi görür, hattâ odunları beline yükleyip taşırdı. Bediüzzaman, onun bu hizmetini dualarla hatırlıyor:

Risale-i Nur'un telifi başında baş kâtip Şamlı Hâfız Tevfik'in haremî merhume Zehra, ben Barla'da iken, Şamlı Hafız Risale-i Nur'u yazmasına çalışmak için, o merhume, Hafız'ın bedeline belinde odun taşımakla odun getiriyordu ve Hafız'ın işlerini görüyordu, tâ Nurları

yazsın. Biz de o merhumeyi, o iyiliğine mukabil, Risale-i Nur'un vefat etmiş has talebeleri içinde o vakitten beri duamızda şerik ediyoruz, hem dua edeceğiz.”

“Cennete Tevfik’siz gitmem”

Bediüzzaman’ın Şamlı Hafıza duası:

“Cenab-ı Hak Tevfik’e tevfik refik eylesin.”

Birgün Üstad ona, “Kardeşim Hafız Tevfik,” demişti. “Ben yemin ediyorum, şimdi Cennetten bana davet vâki olsa, ben Tevfik’imi almadan gitmeyeceğim.”

“Yaz kardeşim,” der Üstad. Ve Hafız Tevfik yazmaya başlar. Onuncu Söz orada yazılmaya başlar ve orada biter. Bitince, Üstad “Elhamdülillâh, küfrün belini kırdık” deyince, Şamlı Hafız hayretler içinde kalır:

“Şaşarım aklınıza Üstadım. Dağ başında bir risale yazdınız, küfrün belini kırmaktan bahsediyorsunuz. Halbuki

İstanbul’da harıl harıl dinsizlik kitapları basılıyor.”

Üstad “Ben de senin aklına şaşarım, ey Şamlı,” der. “Biz vazifemizi yaparız, Allah’ın işine karışmayız.”

Şamlı Hafızdan Üstada

“Fakir kardeşiniz kendimi her an maiyetinizde hazır gibi farz edip, mübarek ellerinizi misk gibi koklayarak öper ve her namaz arkasında lisan-ı âcizîye yakıştığı kadar sıhhat ve âfiyetinizle beraber ömrünüzün izdiyadı hakkında Cenab-ı Hakka yalvarırım. . . . Efendim, zât-ı fazılanelerinden görmüş ve işitmiş olduğum âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerin lezzeti hâlâ dimağımda yayılıdır. . . . Daima Cenab-ı Feyyaz-ı Mutlak ve Rabbü’l-Halk Hazretlerine el açıp tazarru ve niyaz etmekte ve dünyada bir daha mülâkat ettirmek için yalvarırım. ‘Yâ Rab! Ömrüm vefa etmez, bu arzuma muvaffak olamazsam, âhirette ayırma ve şefaatine mazhar eyle’ duası hergün vird-i zebanımdır.”

Bedreddin Uşaklıgil

(1920 –)

ÖĞRETMEN. Bedüzzaman'ın önde gelen talebelerinden Refet Barutçu'nun üvey oğlu. Bedüzzaman tarafından da manevî evlât kabul edildi.

Çoklarına hüsn-ü misal olacak

“Bedreddin’in küçüklüğüyle beraber, büyük talebeler dairesine dahil etmişim. O, küçüklerin büyüğüdür. Ve inşaallah Cenab-ı Hak onun emsalini çoğaltsın. Bedreddin’in validesine dua ediyorum. Elbette Bedreddin’in hüsn-ü terbiyesinde en mühim hisse onundur. Çünkü onun en birinci üstadı odur.”

“Bedreddin’i burada dinlemek arzu

ediyordum; vakit müsaade etmedi. Ben mânen orada hayalen dinliyorum. İnşallah evlâtlık mertebesinden talebelik mertebesine gidiyor.”

“Kur’ân-ı Azîmüştânın herbir harfinin ekalli on hasene olmakla beraber, tekerrür ettikçe ve mübarek vakitlere rastgeldikçe ve melek ve sair zîşuur ruhânîler kıraatini dinledikçe, herbir harfi öyle bir çekirdek olur ki, hasenat cihetinden öyle bir mânevî sümbül teşekkül eder ki, o sümbülün taneleri, tekellüm vaktinde ağızdan çıkan bir kelimenin havanın dalgalarının aynalarında temessül eden milyonlarca, o kelime gibi kelimelerin adedine belki müsâvi gelir. Böyle herbir harfi bir hazine-i ebediyenin bir anahtarı olabilir bir kudsî kelâmı kalbinde yazmak, ne kadar mukaddes bir hizmet olduğu âşikârdır. İnşallah, Bedreddin çoklara bir hüsn-ü misal olacaktır, daha çoklarını hıfz-ı Kur’ân’a sevk edecektir.”

“Mübarek ve bahtiyar Bedreddin’in başından öperim. O Kur’ân’ı okudukça bana dua etsin. Öyle masumun duası inşaallah hakkımızda makbuldür. Onun validesi olan âhîret hemşireme ayrıca dua ediyorum. Bedreddin gibi bir evlât sahibesi olduğundan tebrike şâyândır. Bedreddin’in okuduğu her bir harf-i Kur’ân’ın, on sevaptan tut, tâ bine kadar uhrevî meyveleri vardır. Hem validesinin defter-i a’mâline, hem hoca ve üstadının defter-i a’mâline dahi o sevaplar kaydolunur.”

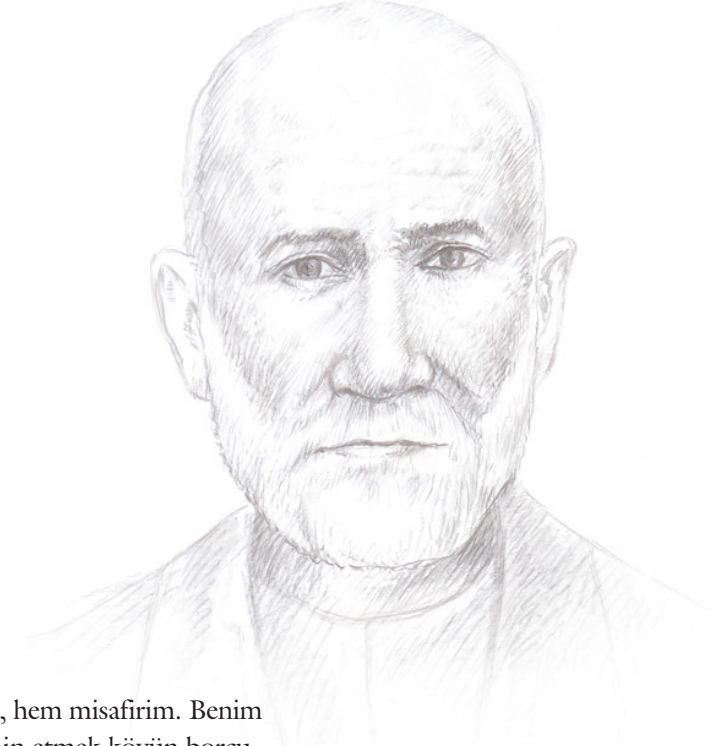
ĞSTIKLÂL HARBİ ve Çanakkale gazisi. Hayatının on sekiz senesi askerlikte geçti. Barla yıllarında Bediüzzaman Hazretlerinin yakın hizmetinde bulundu.

“Biri dünyada, biri âhirette olsa da...”

“Harika sadakati” ile Üstadın örnek gösterdiği bir Risale-i Nur talebesi idi Mustafa Çavuş. Uzun zaman yanına hiçbir ziyaretçi kabul etmeyecek olsa, bu kaidenin üç dört istisnasından biri Mustafa Çavuş olurdu. Yıllar sonra Barla’yı ziyaret ettiğinde, çoktan Allah’ın rahmetine kavuşmuş olan Mustafa Çavuş’un evi önünde duruşu ve yaşlı gözlerle uzun uzun o mübarek evi süzüşü, Üstad ile bu yakın talebesi arasındaki gönül bağı bütünü canlılığıyla tasvir eden bir tablo olmuştu.

“Bahtiyar olmak isteyen ona benzesin”

“Âhret kardeşlerimden Mustafa Çavuş isminde bir zat vardı. Dininde, dünyasında muvaffakiyetli görüyordum, sırrını bilmezdim. Sonra anladım ki, o muvaffakiyetin sebebi: O zat ise, ihtiyar peder ve validelerinin haklarını anlamış ve o hukuka tam riayet etmiş ve onların yüzünden rahat ve rahmet bulmuş, inşaallah âhiretini de tamir etmiş. Bahtiyar olmak isteyen, ona benzemeli.”

Mustafa Çavuş
(Güvenç)
(1882 – 1939)

“Ben hem garip, hem misafirim. Benim istirahatimi temin etmek köyün borcu idi. Bu köy namına Cenab-ı Hak onu [Sıddık Süleyman] ve Mustafa Çavuş’u ve Muhacir Hafız Ahmed’i ve Abdullah Çavuş’u bana ihsan etti. Ben de Cenab-ı Hakka şükrediyorum. Bunlar, bana yüzer dost kadar kıymetli göründüler, vatanımı bana unutturdular. Gurbet ve misafirlik elemi bana çektiler. Bunların yüzünden ben, bu köyün hayatta ve vefat edenleriyle alâkadar olup, onlara her zaman dua ediyorum.”

“Kalben rahatsızlığım dolayısıyla, Kurban Bayramına kadar Süleyman Efendi, Şamlı Hafız Tevfik, Abdullah Çavuş ve Mustafa Çavuş’tan başka kimseyi kabul etmiyorum. Affedersiniz, gücenmeyiniz.”

Hafız Halid Tekin

(1891 – 1946)

BARLALI. Öğretmen ve imam.
Risale-i Nur'un telif edildiği
yıllarda Bediüzzaman

Hazretlerinin müsvedde kâtipliğini yaptı.
Üstad ondan “âhîret kardeşim” şeklinde
söz eder. On Yedinci Mektup olan Çocuk
Taziyenamesi, Hafız Halid'in sekiz
yaşındaki oğlu Enver'in ölümü üzerine
telif edilmiştir.

Barla Lâhikasında da Hafız Halid'in
Risale-i Nur'u ve Müellifini anlatan bir
mektubu yer almaktadır. Bu mektubu,
Bediüzzaman, şöyle bir takdimle
Lâhikaya almıştır:

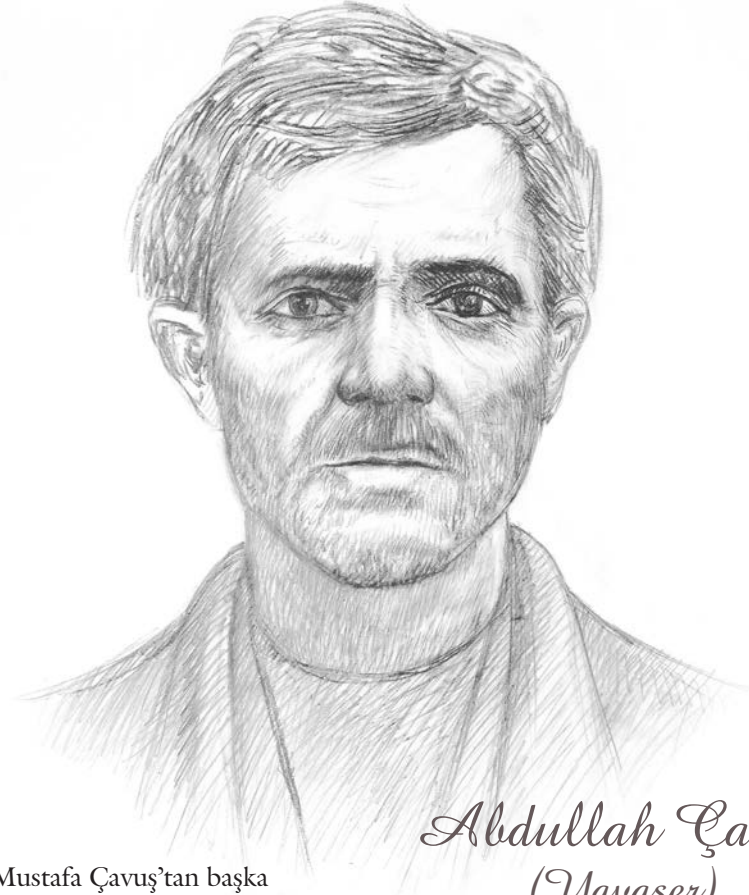
“Risale-i Nur'un tesvidinde çok hizmeti
sebkat eden temiz kalpli, ihlâslı, güzel
bir hafız, müdakkik bir hoca olan Hafız
Halid'in bir fıkrasıdır.”

BEDIÜZZAMAN Hazretlerinin Barla'daki komşusu. Yıllarca onun en yakın hizmetinde bulunan birkaç kişiden birisi. Denizli hapsinde de Üstad ile birlikte yattı. Üstadın mektuplarında Abdullah Çavuş ile ilgili ifadelerden, onun, pek az kimseye nasip olacak bir şekilde Üstada yakınlığının bulunduğu anlaşılmaktadır.

*“Mübarek hane sahibi,
sadık arkadaş”*

“Ben hem garip, hem misafirim. Benim istirahatimi temin etmek köyün borcu idi. Bu köy namına Cenab-ı Hak onu [Siddik Süleyman'ı] ve Mustafa Çavuş'u ve Muhacir Hafız Ahmed'i ve Abdullah Çavuş'u bana ihsan etti. Ben de Cenab-ı Hakka şükrediyorum.”

“Kalben rahatsızlığım dolayısıyla, Kurban Bayramına kadar Süleyman Efendi, Şamlı Hafız Tevfik, Abdullah

*Abdullah Çavuş
(Yavaşer)
(1892 – 1960)*

Çavuş ve Mustafa Çavuş'tan başka kimseyi kabul etmiyorum. Affedersiniz, gücenmeyiniz.”

“Şu mübarek Ramazan'da, yalnız iki haneden bana yemek geldi; ikisi de beni hasta etti. Anladım ki, başkasının yemeğini yemekten memnûm. Mütebâkisi, bütün Ramazan'da benim idareme bakan mübarek bir hanenin ve sadık bir arkadaşım olan o hane sahibi Abdullah Çavuş'un ihbarı ve şehadetiyle, üç ekmek, bir kıyye pirinç bana kâfi gelmiştir. Hattâ o pirinç, on beş gün Ramazan'dan sonra bitmiştir.”

Muallim Ahmet Galip Keskin

(1900 – 1939)

ŞLİM VE SANAT ehli, yüksek ruhlu bir zat. Divan sahibi. Ayrıca çeşitli edebî eserleri var. Barla'da öğretmenlik yaptı. Bediüzzaman ile beraber Eskişehir'de mevkuf kaldı.

Bediüzzaman'ın Muallim Ahmet Galip Bey hakkındaki sözleri:

“Bu zat, sadıkane ve takdirkârâne, risalelerin tebyizinde çok hizmet etti ve hiçbir müşkilât karşısında zaaf göstermedi. Ekser günlerde geliyordu, kemâl-i şevkle dinliyordu ve istinsah ediyordu.”

Muallim Ahmet Galip Beyin Risale-i Nur hakkındaki şiirlerinden:

Sözüm özdür, ey can, tekellüf değil.

Lediün ilminin zübde-i pâkidir

Bu, simmettedarik tasannuf değil.

Bu bir hikmet-i nur-u irfandır

Ki ehvâ ve lâğv ve tefelsüf değil.

Müzekki-i nefis ve musaffî-i ruh,

Mürebbi-i dildir, tasarruf değil.

O Sözler bütün marifet şemsidir,

Sözüm doğrudur, bir teellüf değil.

İSLÂMKÖYLÜ Nur Postacısı.
Risale-i Nur'un büyük kısmının
telif edildiği Barla döneminde,
Üstad ile yurdun çeşitli yerlerindeki
talebeleri arasında haberleşmeyi temin
eden bahtiyarlardan.

Dağlar Aşan Postacı

Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yurt
köşeydi Barla.

Derken bir kutlu kişi ayak bastı o
beldeye.

Ve Barla bir kalp gibi atmaya başladı.

Nasıl olduğunu kimse anlamaya fırsat
bile bulamadan, görünmez ağlar kuruldu
Barla ile yurdun geri kalan bölgeleri
arasında.

Selâmlar, dualar, mektuplar, kitaplar
binlerce defa Üstad ile talebeleri arasında
gitti, geldi.

Herkes ve herşey sıkı bir takip altında
iken, kim götürür, kim getirirdi bütün
bunları?

İslâmköylü Abdullah gibi bir avuç
insan...

Ovalara, dağlara akşam çöktü mü, onun
mesaisi başlardı.

Çantasını omzuna atar, o dağ senin, bu
tepe benim, Barla yoluna koyulurdu.

Sabah vakti Üstadına ulaşır, emanetleri
teslim eder, namazını onunla beraber
kıldıktan sonra istirahate çekilirdi.

Şimdi insanlar bir klavye tuşuna
dokunmakla eserleri dünyanın bir
yerinden bir yerine gönderiyorlar:

İslâmköylü Abdullah ve onun gibi bir
avuç fedakâr insanın sayesinde.

Abdullah Kula

(1901 – 1987)

*Mübarek
Süleyman (Köse)*
(1898 – 1963)

EAM DAĞLARINDA, insanlardan uzakta, uzun tefekkür gecelerinden birinde Üstada misafir olma arzusu düşmüştü Süleyman'ın içine. Bir tepedeki ağacın dalları arasında buldukları bir ekmek için “Bu ekmek bize helâl olur mu?” diye sorması üzerine Üstad “Vay mübarek vay!” demiş, ondan sonra da adı “Mübarek Süleyman” olarak kalmıştı. On Altıncı Mektupta, bu hadiseyi Bediüzzaman şöyle hikâye ediyor:

*“Müjde! Cenab-ı Hak
bize rızık verdi”*

“Süleyman isminde mübarek bir misafirim vardı. Benim ekmeğim de ve onun ekmeği de bitiyordu. Çarşamba günüydü, dedim ona: ‘Git, ekmek getir.’ İki saat, her tarafımızda kimse yok ki oradan ekmek alınsın. ‘Cuma gecesi senin yanında bu dağda beraber dua etmek arzu ediyorum’ dedi. Ben de dedim: ‘Tevekkelnâ alâllah, kal.’

“Sonra, hiç münasebeti olmadığı halde ve bir bahane yokken, ikimiz yürüye yürüye bir dağın tepesine çıktık. İbrikte bir parça su vardı. Bir parça şekerle çayımız vardı. Dedim: ‘Kardeşim, bir parça çay yap.’

“O ona başladı. Ben de derin bir dereye bakar bir katran ağacı altında oturdum. Müteessifâne şöyle düşündüm ki: Küflenmiş bir parça ekmeğimiz var; bu akşam ancak ikimize yeter. İki gün nasıl yapacağız ve bu sâfi-kalp adama ne diyeceğim diye düşünmedeyken, birden bire başım çevrilir gibi başımı çevirdim. Gördüm ki, koca bir ekmek, katran ağacının üstünde, dalları içinde bize bakıyor. Dedim: ‘Süleyman, müjde! Cenâb-ı Hak bize rızık verdi.’

“O ekmeği aldık; bakıyoruz ki, kuşlar ve hayvânât-ı vahşiye, hiçbiri ilişmemiş. Yirmi otuz gündür hiçbir insan o tepeye çıkmamıştı. O ekmek ikimize iki gün kâfi geldi. Biz yerken, bitmek üzereyken, dört sene sadık bir siddikim olan müstakim Süleyman, ekmekle aşağıdan çıkageldi.”

EN TEHLİKELİ günlerde,
yıllarca Kuleönünde Risale-i
Nur'ları yazarak çoğaltan ve
Bediüzzaman Hazretleri tarafından
Mübarekler Heyeti adıyla anılan
bahtiyar insanlardan biri.
Bediüzzaman'ın tabiriyle,
Mübarekler Heyetinin pehlivanı.

Talebelerinin her birindeki üstün
vasıfları tek tek ayırt ederek dile
getiren Üstad, bir yandan onu Hafız
Ali'den sonraki ikinci bir Ali olarak
fedakâr talebeleri arasında sayarken,
diğer yandan da yaş itibarıyla
küçüklüğüne karşılık büyük bir ruh
taşıdığını belirtmek üzere, ona
"Büyük Ruhlu Küçük Ali" unvanını
vermişti.

Daha da ötesi, Üstadı onda çok
sevdiği ve büyük değer verdiği üç
talebesinin özelliğini birden bulur
ve bunu da müteaddit mektuplarında
dile getirirdi.

Büyük Ruhlu Mübarekler Pehlivanı

... Hem Abdurrahman, hem Lütfü,
hem Hâfız Ali mânâsını taşıyan
büyük ruhlu Küçük Ali, Risale-i Nur

hizmetini dünyada herşeye tercihan
hayatının en büyük maksadı yapması
ve sebep-i ihtilâfa karşı kuvvetli
mukavemeti bulunduğunu bu dört
mektubunuz bana bildirdi.

Kastamonu Lâhikası

Mübareklerin pehlivanı hem
Abdurrahman, hem Lütfü, hem
Büyük Hâfız Ali manalarını taşıyan
büyük ruhlu Küçük Ali kardeşimiz
bir soru soruyor. Halbuki o sorunun
cevabı Risale-i Nur'da yüz yerde var.
"Risale-i Nur'un erkân-ı imaniye
hakkında bu derece kesretli tahşidatı
ne içindir? Bir âmî mü'minin imanı
büyük bir velinin imanı gibidir, diye
eski hocalar bize ders vermişler?"
diyor.

Emirdağ Lâhikası

Büyük Ruhlu Küçük Ali

Ali Ertürk

(1907 – 1974)

Bahtiyar Doktor

Dr. Yusuf Kemal Durakoğlu

(1900 – 1969)

BEDİÜZZAMAN ona “Bahtiyar Doktor” dedi. Ondan sonra da hep bu unvanla anıldı. Nur talebelerinden onun adını bilmeyenler bile “Bahtiyar Doktor” denince onu hatırlayıveriyorlar.

Uluborlu’da dünyaya gelmiş, İstanbul’da tıp tahsilini tamamladıktan sonra Samsun ve Eğirdir’de görev yapmıştı. Daha sonra Isparta Hastanesinde başhekim olarak görev yaptığı sırada Risale-i Nur’ları tanıdı. Müteaddit defalar Barla’ya giderek Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etti. Barla Lâhikasında Bediüzzaman’a hitap eden iki mektubu ile Bediüzzaman’ın ona yazdığı ve ilim ehline yol gösteren önemli tesbitler içeren cevabî mektup yer almaktadır.

'da vefat etti. Kabri Uluborlu Mezarlığındadır.

Bahtiyar Doktor'dan Üstadına

Ya Rab! O ne büyük mantık, o ne büyük müskit beyan ve tarz-ı telâkki! Ah Üstadım, bu mübarek dinin mübecceliyetini idrak ve ihata ve takdirde size ve ancak size medyun-u şükranım ve minnetdarım. . . . Dinî akidelerimin azîm bir inkılâbı var. Nur Risalelerinden aldığım dinî ve insanî ve vicdanî ve iktisadî ve ilmî dersler bana hayatta muvaffakiyet verecektir.

* * *

Tam mânâlarıyla mefhumlarını kavramak iktidarında olmadığım o yüksek eserlerinizi fırsat buldukça okuyorum. İrşad-ı âliyeleri unutulmaz ve şâheser hatıradır. Mezarıma kadar dinî akidelerinizin esiri ve kurbanıyım. Üstadım, sizin Sözler'iniz benim dinî muhayyilemi cidden değiştirdi ve daha sevimli bir mecraya sevk etti. Şimdi bendeniz, doktorların düşündüğü gibi düşünmüyorum.

Üstaddan Bahtiyar Doktor'a

Merhaba ey kendi hastalığını teşhis edebilen bahtiyar doktor, samimî ve aziz dostum!

Senin hararetli mektubunun gösterdiği intibah-ı ruhî şâyan-ı tebriktir. Biliniz ki mevcudat içinde en kıymetdar, hayattır. Ve vazifeler içinde en kıymetdar, hayata hizmettir. Ve hidemat-ı hayatiye içinde en kıymetdar, hayat-ı fâniyenin hayat-ı bâkiyeye inkılâb etmesi için sa'y etmektir. Şu hayatın bütün kıymeti ve ehemmiyeti ise hayat-ı bâkiyeye çekirdek ve mebde ve menşe cihetindedir. Yoksa hayat-ı ebediyeyi zehirleyecek ve bozacak bir tarzda şu hayat-ı fâniyeye hasr-ı nazar etmek; âni bir şimşegi, sermedi bir güneşe tercih etmek gibi bir divaneliktir.

Hakikat nazarında herkesten ziyade hasta olan, maddî ve gafil doktorlardır. Eğer eczahane-i kudsiye-i Kur'aniyeden tiryak-misal imanî ilâçları alabilseler, hem kendi hastalıklarını, hem beşeriyetin yaralarını tedavi ederler, inşaallah. Senin şu intibahın senin yarana bir merhem olacağı gibi, seni dahi doktorların marazına bir ilâç yapar.

İlemalı Sabri
Sabri Göneng
(1900–1934)

RİSALE-İ NUR'UN genç yaşta âhirete irtihal eden talebelerinden. Bediüzzaman, onun başka bir arkadaşıyla beraber İlemalı Sabri'nin de Risale-i Nur hizmetinde ön safta bulunduğunu kaydeder. Bu iki genç, böylece, önlerindeki kısa ve fâni bir ömrü, âzamî takvâ ve fedakârlıkla bereketli ve bâki bir ömre çevirerek Rablerinin rahmetine kavuşmuşlardır.

Samimiyet ve İman
Hizmetinde En Ön
Safta

Arkadaşlarımızdan -- Allah rahmet etsin
-- iki genç vardı. Biri İlemalı Sabri, diğeri

İslâmköylü Vezirzade Mustafa. Bu iki zât, talebelerim içinde kalemsiz oldukları halde, samimiyette ve iman hizmetinde en ileri safta olduklarını hayretle görüyordum. Hikmetini bilmedim. Vefatlarından sonra anladım ki, her ikisinde de ehemmiyetli bir hastalık vardı. O hastalık irşadıyla, sair gafil ve feraizi terkeden gençlere bedel, en mühim bir takva ve en kıymetdar bir hizmette ve âhirete nâfi' bir vaziyette bulundular. İnşâallah iki senelik hastalık zahmeti, milyonlar sene hayat-ı ebediyenin saadetine medar oldu. Ben onların sıhhati için bazı ettiğim duayı, şimdi anlıyorum dünya itibarıyla beddua olmuş. İnşâallah o duam, sıhhat-i uhreviye için kabul olunmuştur.

Lem'alar

HASTALAR RİSALESİNDE,
İlemalı Sabri ile beraber adı
geçen ve genç yaşta vefat eden
diğer Nur talebesi. Her ikisinin de
hastalıktan tam bir ders aldıklarını ifade
eden Bediüzzaman Hazretleri, onların
kısa bir ömürde kârlı bir ticaret yaparak
ebedî bir âlemi kazandıklarını şu
satırlarıyla müjdeler:

“İşte bu iki zât, benim itikadımca, on
senelik bir takva ile elde edilecek bir
kazanç kadar bir kâr buldular. Eğer ikisi,
bir kısım gençler gibi sıhhat ve gençliğine
güvenip, gaflet ve sefahete atılsaydılar;
ölüm de onları tarassud edip tam
günahlarının pislikleri içinde yakalasaydı;
o nurlar definesi yerine, kabirlerini
akrepler ve yılanlar yuvası yapacaklardı.”

İslâmköylü Vezirzade Mustafa'nın
Bediüzzaman'a hitaben yazdığı
mektuplardan ikisi Barla Lâhikasına
girmiştir.

Ümmî İken Âlimlere Arkadaş Oldum Üstadım!

Beş vakit namazdan sonra, hakk-ı
fâzilanelerinize duacıyım ve duanızı rica
ediyorum. Mesleğinize ve neşrettiğiniz
Risale-i Nur'a karşı hissiyatımı, dilimle
beyan edemiyorum. Ben ümmîyim, sair
kardeşlerim gibi ifade-i meram edemem.
Fakat felillâhilhamd, kalb ve ruhum

Risale-i Nur'un tesiratıyla intibaha
gelmişler.

* * *

Hesapsız hamd ve şükür ol Hâlık-ı
Mennan Hazretlerine ki, ben ümmî
olduğum halde, hissiyat ve emellerimi,
şu fâni ve âfil olan hayat-ı dünyadan
tecrid ile, Risale-i Nur talebeleri içine
girdim ve hizbü'l-Kur'an âlimlerine
arkadaş oldum. Hizmet-i neşriyede ve
ilimde onlara yetişemiyorum. Fakat
inşâallah irtibat ve muhabbet ve ihlâsta
yetişmeye çalışacağım. Ve dua ile onların
kalemlerine yardım ediyorum.

Barla Lâhikası

Vezirzade Mustafa

Sarıbıçak Mustafa
Mustafa Ertürk
(1905-1955)

BÜYÜK RUHLU Küçük Ali'nin ağabeyi. Üstadın "Mübarekler Heyeti" olarak adlandırdığı bahtiyar insanların ilki. Kuleönü köyünde dünyaya gelen Mustafa Ertürk'ün evvelce "sallabacak" olan lâkabını, Bediüzzaman Hazretleri "sarıbıçak" olarak değiştirdi. Lâhikalarda, Yirmi Altıncı Lem'a'nın On İkinci Ricasında ve On Üçüncü Şuada bahsi geçer. Bir mektubunu, Bediüzzaman Hazretleri "on fikra yerine geçecek bir fikra" olarak Barla Lâhikasına almıştır.

*Bu Koca Bedi' Bu
Sözleri Nereden
Buluyor?*

Memleketimizde zahir ve bâtin hocası olmadığından şeytana ve nefse çok defa hedef oluyorduk ve evham içinde boğuluyorduk. Risaleleri okudukça, şeytan-ı laîn ve nefsin hilelerini ve evhamlarını Cehennem'in dibine atıyordu. Risaleleri okurken, çok

arkadaşlar çok hayrette kalırlardı. "Bu koca Bedi', bu lü'lü-misal bu sözleri, bu kelimeleri nereden buluyor?" diye birbirimize çok defa diyorduk. Lisanına baksan, birşey istifade edilmez gibi görünüyor. Halbuki, söyledikleri hep hikmettir. Nazarımıza dehşet veriyor, nur serpiyor.

Tekrar çok tavsiye ediyorum, okuyun, okuyun. Okudukça, risaleler feyzâver nurları saçıyorlar. Okudukça iştiyaka getiriyorlar, usanç vermiyorlar. Başka kitapları bir-iki defa okusan, insana usanç veriyor. Halbuki risaleler öyle değil, okudukça başka başka iman halleri telkin ediyorlar.

Dünyada çok kitablar vardır ve o kitabları okumuşsunuzdur. Okuduğunuz kitabların hepsini de anladınız mı? Alâküllihal anlayamadığınız mes'eleler çoktur. Üstadıma sorunuz, meydana ilim çıksın ve iman hakikatı çıksın da dünyada bulunan üç yüz elli milyon Müslümanlar da istifade etsinler. Ne kadar müşkilâtınız varsa halledilsin, bizim gibi âcizler de istifade etsin.

Ey hocalar ve halifeler! Bizim ilmimiz bize yeter deyip, yıldız böceği gibi şavkınıza, ilminize aldanmayın. İnsanın kendi bildiği kendine kâfi gelmez. Her insan, her mes'eleyi yalnız anlayamaz. Uyuyorsunuz! Uyuduğunuz miktar artık yeter! Uyanmalı...

70

Barla Yılları

ISPARTA'NIN Sütçüler kazasına bağlı Kozca'da köy imamlığı yaptığı sırada Risale-i Nur'u tanıdı.

Bediüzzaman'ın Barla ve Isparta'da bulunduğu yıllarda zaman zaman onu ziyaret ederdi. Ailesi, bu ziyaretlerini "Ben Üstada gidiyorum diye veda eder, ancak on beş yirmi gün sonra dönerdi" sözleriyle hatırlıyor.

Bediüzzaman Hazretleri, bir Kastamonu mektubunda, Kozca Hatibi ile ilgili garip bir tevafuku şöyle anlatıyor:

"Aynı günde ben, at üzerinde seyahate (gezmeye) giderken, arkamda bir atlı sür'atle geliyor. İndi, ayağıma üzenkiye sarıldı. Tanımadığım bir adam. Dedim:

'Sen kimsin, bu kadar dostluk gösteriyorsun?' Dedi: 'Ben Kozca hatibiyim.' Halbuki Kastamonu'da hiç bu namda bir karye bulunduğunu bilmiyordum. Sonra geldim. İki Isparta'lı asker yanıma geldiler. Birisi dedi: 'Ben Kozca hatibinden sana mektup getirdim.'

"Bu acip tevafuk bana, bu iki ayrı ayrı vilâyette, hem böyle tevafuk etmeleri, Risale-i Nur hizmetinde sadakatle çalışmalarına bir işarettir. Bu münasebetle Sabri, Kozca hatibine benim tarafımdan çok selâm etsin. Onu, has talebeler içinde manevî kazançlara şerik ediyoruz. Hususî mektup yazmak âdetimiz olmadığından, ona ayrıca mektup yazamadığımızdan gücenmesin."

Kozca Hatibi

Hüseyin Şükriü Aslan

(1884-1965)

Adilcevazlı Emrullah
Oğlu Kürt Bekir Ağa
Bekir Çelik

(1869 – 1961)

BEDİÜZZAMAN Hazretlerinin “âhîret kardeşim” iltifatına nail olan bahtiyar Nur talebesi. Adilcevaz’da dünyaya geldi. Sultan Vahdettin zamanında Batum’da ikamet ederken, Birinci Dünya Savaşının patlaması üzerine Türkiye’ye döndü. Daha sonra ailece Isparta’ya yerleştirdiler.

“Bir hoca buralara sürgün gönderilmiş” diye duyunca Bediüzzaman’ı bularak ziyaretine gitti. Kendisi ümmî idi; fakat bu, Risalelerin değerini anlamasına engel bir ümmîlik değildi. Temiz ruhu, okutup dinlettirdiği Risalelere meftun olmuş, bu eserleri köy köy, kasaba kasaba dolaşıp ehil ellere ulaştırmak onun hayat gayesi haline gelmişti. Çerçilik yaparak geçimini sağlayan Bekir Ağa, önde gelen birçok Nur talebesinin bu suretle Risale-i

Nur’ları tanınmasına vesile oldu. Öyle ki, Bediüzzaman Hazretleri, ondan söz ederken, “Isparta’nın intibahına sebep olan âhîret kardeşim” diyordu.

Eskişehir tevkifatında Üstad ile beraber hapis yatan Emrullah oğlu Bekir Ağa 1961 yılında Hakkın rahmetine kavuştu.

Âllâmelerin İşini Gören Âhîret Kardeşim

Ümmî fakat allâmelerin işini gören ve esrar-ı Kur’aniyeye karşı Isparta’nın intibahına sebep olan, âhîret kardeşim Adilcevazlı Bekir Ağa’nın Sözler hakkındaki ihtisastır:

Efendim, malûmunuz fakir talebeniz ve kardeşiniz cahil olduğum halde, güneş-

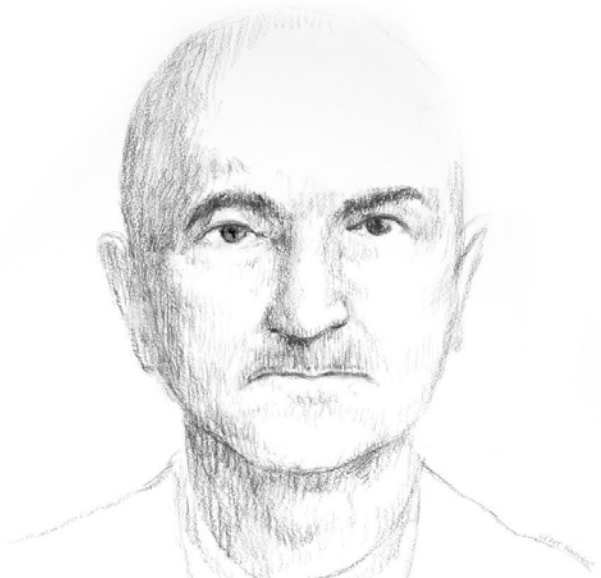
misali olan risale-i bergüzidelerinizden umum Nur Risalelerinizi okutup dinledim. Güneşin nuruna sed çekilemediği gibi ve sed çekilmek ihtimali olmadığı gibi risalelerinize de sed çekilemez. Onları istima'da ruh ve kalbimi tedkik ettim, tedkikatımda ne gibi hissetmiş ve anlamış olduğumu aradım. Baktım ki, ruh ve kalbimde bir feyezan ve coşkunluk var ki, beni bilâihtiyar bir vazifeye sevk etmek için hemen "haydi haydi" diye tazyikata başladı. Ben de ruhumda olan bu vakıayı takib ederken o Nurların irae ettiği miftahları gördüm ve gösterildi. Anladım ki, bu anahtarlar ile icab eden kapıları açıp, o Nurlara ehil olan kardeşlerimi (min gayr-i haddin) arayıp bulmak vaziyeti âdeta bana emrolunup, o Nurlardan güneş gibi nur saçılması hususunda ben de bu hali kendime vazife addettim. O Nurlardan almış olduğum anahtarları teslim ile, hâin-i din olan mülhidlerin elleri kıvıldanmayacak

derecede kırılması için, hamden-lillah bu kardeşlerimi arayıp buldum.

* * *

Sözler'i müştakların ellerine yetiştiren kardeşim Bekir Ağa'nın fıkrasıdır

Hakka şükürler olsun ki, ehl-i imanın üzerine musallat olan ve gayr-ı kabil-i tahammül olan hâlât karşısında, iman ve irşadın nuranî dairesi dâhilinde, hak ve hakikate lâyük bir vazifede istihdam ediliyoruz. Şu zamanda yegâne medar-ı tesellimiz olan şey, ancak Erhamürrâhimîn'in tavassutunuzla bizi kavuşturduğu hakikatlerdir. Lisanım, şükranlarıma tercüman olamıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ancak söyleyebildiğim şey, beklediğim ümit, benim ve ehl-i imanın, bilhâssa risalelerle alâkadar kardeşlerimin iki cihanda mesrur olmalarını ve bilhâssa başta Üstadımızın kudsî ve pek azîm hizmetinden, Hâlık-ı Kâinat Hazretlerinin razı olmasını temenniden ibaret kalıyor.

Kâtip Osman
Osman
Yıldırımkaya
(1900 – 1991)

ISPAR'TA'NIN Keçeci mahallesinden. Üstain tabiriyle “Isparta'nın Hafız Ali'si” ve “İkinci Hüsrev.” Risalelerin elle yazılarak çoğaltıldığı o devirde, güzel yazısıyla yıllarca Risale yazdı. Bediüzzaman'ın “Kalemin güzel, yazın güzel, imlân güzel” şeklindeki iltifatı, ona “Kâtip Osman” ünvanını kazandırdı.

Bediüzzaman Hazretleriyle birlikte dokuz ay Denizli'de tutuklu kaldı. Isparta'dan Denizli'ye Hüsrev Altınbaşak ile kelepçeli olarak gönderilmiş, namaz vakitlerinde de kelepçe açılmadığı için, her ikisi namazlarını kelepçeli olarak nöbetle kılmak zorunda kalmıştı. Denizli hapsine gelince, “Dokuz ay düğün bayram gibi vakit geçirdik” diye hatırlıyordu o günleri Kâtip Osman.

Sadakatte Demir Gibi

Isparta'nın Hâfız Ali'si (Kâtip Osman) elhak ikinci bir Hüsrev olduğuna, benim de kanaatim geldi. Cenab-ı Hak onu ve Mehmed Zühdü gibi çok fedakârları ve Risale-i Nur'un hakikî sahiplerini Isparta'ya ihsan eylesin, âmîn.

* * *

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Kahraman Tahir'i'nin ve Kâtip Osman'ın mektupları hakikaten benim için bir ilâç hükmüne geçti. Yarım maddî, yarım manevî endişe hastalığına bir tiryak hükmüne geçti. Cenab-ı Hak onlardan ve sizlerden ebeden razı olsun. Evet azim ve sebatınız ve ihlas ve ciddiyetiniz, ehli dünyayı mağlûp etmiş ve ediyor. Yoksa bir tek Tesettür Risalesiyle yüz yirmi adamı tevkif edenleri, yüz otuz risale ile bir tek adamı tevkif edemediklerinin sebebi, ihlâsınız ve metanetinizdir, hükmediyor.

* * *

Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun, en eski şakirtlerden olan Kâtip Osman ve Halil İbrahim, hiç sarsılmadan, değişmeden sadakatlerinde demir gibi devam edip çoklara da hüsn-ü misal oluyorlar.

Abbas Mehmet Kara

(1902 – 1989)

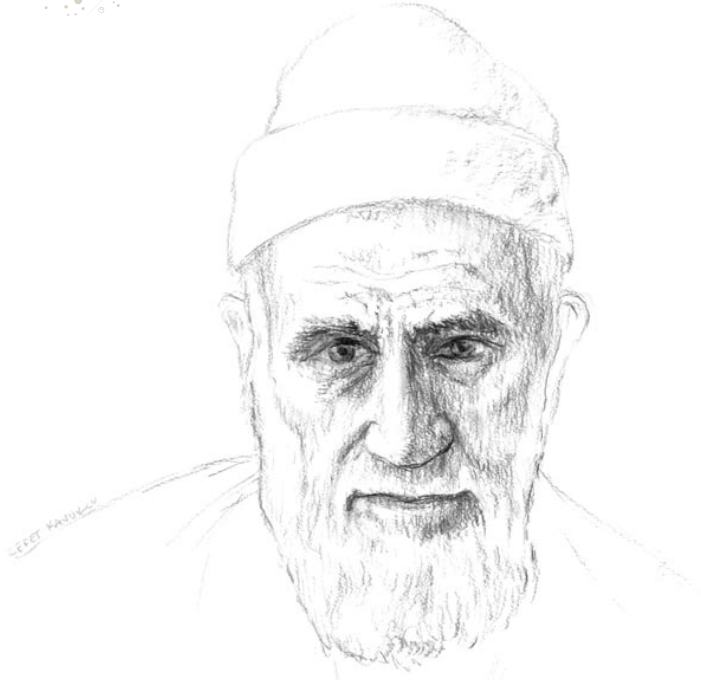
BARLA'DA doğdu, Barla'da yaşadı, Barla'da vefat etti. Bediüzzaman Hazretleriyle bir namaz vaktinde evinin önünde otururken karşılaştı. Bediüzzaman ona “Sen camie gitmedin mi?” diye sordu. “Hayır” cevabını alınca, “Sen camiden geri kalma” diyerek, Abbas Mehmed’in ömür boyu hiç ihmal etmeyeceği bir öğüt verdi.

Bediüzzaman’ın Barla’daki ikameti sırasında onun sobasını yakmak, odununu kırmak, suyunu getirmek gibi hizmetlerini gördü. Üstadın kaldığı evin ve camiinin de tamiratını yaptı. Zaten

elinden keser eksik olmazdı; Barla’nın neresinde bir tamirat ihtiyacı olsa, Abbas Mehmed orada olurdu.

Risale-i Nur’un ümmî müştaklarından idi. Okuma yazması olmasa da, Nurlardaki iman hakikatlerini dinlemeye doyamaz, bu eserleri muhtaçlara ulaştırmak için gece gündüz çalışan bir fedakârlar ordusu içinde o da payına düşen hizmeti canla başla yerine getirirdi.

Günde iki defa yumurtlayan tavuğu Bediüzzaman’ın “Benim iktisat kaidemi bozuyor” diyerek kovaladığına şahit olmuştu.

Bahri Çağlar

(1899 – 1991 / Mezar Taşında 1984?)

BEDİÜZZAMAN Hazretleri sürgün olarak geldiği Barla'da Muhacir Hafız Ahmed'e misafir olduğu zaman, onu ilk olarak ziyarete gelenlerden biri de Bahri Çağlar idi. Muhacir Hafız Ahmed'in damadı olan Bahri Çağlar, Üstadı ilk olarak gören herkes gibi, onun kıyafetinden ve heybetli görüntüsünden etkilenmiş ve hemen oracıkta kendisini onun cazibesi altında buluvermişti.

Bahri Çağlar, Bediüzzaman'ın Barla'ya getirdiği bereketin de şahidiydi. "Eskiden kıt kanaat geç inirken, Üstad Barla'ya geldikten sonra rahat geçinmeye başladık. Eskiden yiyecek buğdayımızı hep pazardan alırken, biz pazarda buğday satar olduk" diyordu.

Üstadın Barla'daki şahitlerinden biri de medresesinin önündeki çınar ağacıydı; ne var ki, onun anlattıklarını biz bu dünya kulağıyla işitemiyorduk. Üstad ise bu mübarek ağaca, onu dünyalara değışmeyecek bir muhabbetle bağılydı. Bahri Çağlar anlatıyor:

“Üstad Hazretleri odasının önündeki çınar ağacına çok önem verirdi. Bana ehl-i hükümet gelse, ‘Ya Said, şu çınar ağacının bir dalını bize ver, on bin altın verelim, Risale-i Nur’ları onunla neşredersin’ deseler, vallahi de vermem, billâhi de vermem. Bu çınar ağacı âlem-i İslâm’ın minberi hükmüne geçti demişti.”

Sevinçle Ağlattırdı

Çok alâkadar olduğum Barla'da hararetle Bahri ve evlâdı ve Eyüp ve Ali ve Mehmed ve Süleyman'ların gayretleriyle Nurlar dersine çalışmaları, beni sevinçle

ağlattırdı. Ben bütün Barla halkına, hususan Süleyman’lar ve Bahri ve Mehmet’ler ve Mustafa’lar, eski zamanda Nurlara kıymettar hizmet eden Şamlı Hâfız Tevfik ve mübarek Hâfız Hâlid ve imam Hakkı Efendi ve Muhacir Hafız Ahmed ve evlâdı ve ahfadı ve Şem’î ve bana çok hizmet eden Abdullah Çavuş ve oradaki komşularına ricalen ve nisaen binler selâm ve dua ederim ve mübarek aylarda dualarımı isterim.

Bahri ve evlâtları üç Asâ-yı Musa yazdıklarını şimdi haber aldım. Muhacir Hafız Ahmed ile Barla'da kardeşlerimizin hesabına hem Kâzım'ın, hem berber Mehmed'in ciddî hâlisane mektupları Lâhika'ya girmeğe hak kazandılar ve Bahri'nin güzel manzumesi, küçük bir medrese-i Nuriye hesabına tam girebilir.

Emirdağ Lâhikası: 1

Şem'î Güneş

(1883 –1974)

ÜSTADIN Barla'daki ilk ev sahibi Muhacir Hafız Ahmed Yokuşbaşı Camiinde imam iken, sesi çok güzel olan Şem'î Güneş'e de müezzinlik yaptırır,Üstad da kendisine “Sen niye hafız olmadın?” diyerek iltifatta bulunurdu.

Kendi halinde, halim selim bir mübarek insandı. Fakat şeâir-i İslâmiyenin müdafaasında arslan kesilir, taviz nedir bilmezdi. “Deccal türküsü” adını verdiği Türkçe ezanı hiçbir zaman okumadı. Minareye çıktığında ezan-ı Muhammedîyi kendi içinden okur, sonra da “Aaaa!” diye bağırarak durumu geçiştirirdi.

Bir defasında Arapça ezan okurken merdiven altında saklanan jandarma onu yakalamış, mahkemeye çıkarmışlardı. Sorgulanırken sağır taklidi yaptı.

Hakimin "Sen Süleyman mısın?" sorusunu "Hava kış da bir gün evvel geldim" diye cevaplandırdı. "Senin adın ne?" diye sorulunca da "Efendim handa yattım" cevabını verdi. Öfkelenen hakim de onu mahkemeden kovdu; böylece yakayı kurtarmış oldu.

Birgün Üstadla beraber kabir ziyaretine gitmişlerdi. Barla Merkez Camiinde vaktiyle imamlık yapan Hafız Mehmed Efendi adında bir zâta ait olan mezarın kaybolmaya yüz tuttuğunu görünce, Bediüzzaman, Şem'i Güneş'e dönerek kazma kürek getirmesini istemiş, sonra da beraberce mezarı yükselterek ayak altında kalmaktan kurtarmışlardı.

* * *

Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman, Mustafa Çavuş ve Bekir Bey ve Şem'i'nin bir fıkrasıdır

Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan Üstadımızın câmii seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men' edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyacı şedit oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız

bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki:

"Kur'an'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki, yağmur gelmiyor. Öyle ise, madem Kur'an'ın itabı var. Yâsin Suresini şefaathçi yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz."

Üstadımız, Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: "Sen kırk bir Yâsin-i Şerif oku."

Muhacir Hâfız Ahmed Efendi (R.H.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, Üstadımız daima itimad ettiği bir hatırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye (R.H.) söyledi ki: "Yâsinler tılsımı açtı, yağmur gelecek."

Aynı gecede evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki, Üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmed'in bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultan'ın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem'i ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler.

Barla Lâbikası

*Tüccar Bekir Bey
Bekir Dikmen
(1898 – 1954)*

RİSALE-İ NUR'UN ilk
naşirlerinden. Külliyyatın
matbaada basılan ilk eseri olan
Onuncu Söz, onun maddî yardımlarıyla
tab edilmişti.

Barla'nın tüccarlıkla iştigal eden varlıklı
bir ailesine mensup idi. İstanbul'a
yerleşerek ticaretine orada devam etti.

Bediüzzaman Hazretlerinin dokuz sene
ikamet ettiği ve "Nur'un ilk medresesi"
ünvanını kazanan evin sahibi idi. Bu
mübarek mekânı Üstada tahsis etmiş,
Üstad da Nur medresesi olarak Risale-
i Nur'un hizmetine vakfetmişti. Emirdağ
Lâhikasında bu husus şöyle anlatılır:

80

Barla Yılları

“Üstadımız Barla’daki dokuz senelik ikametgâhı olan ve Risale-i Nur’un birinci dershanesi, hem altı vilâyet genişliğindeki Medresetü’z-Zehrâ’nın çekirdeği bulunan hanesini medrese-i Nuriye olarak Risale-i Nur’a vakfetmiştir.”

yılında İstanbul’da Hakkın rahmetine kavuştu ve Edirnekapı Şehitliğine defnedildi.

* * *

Bediüzzaman’ın Bekir Dikmen ile ilgili bir hatırası:

Mühim bir tüccar dostum otuz kuruşluk bir çay getirdi, kabul etmedim.

"İstanbul'dan senin için getirdim, beni kırma" dedi. Kabul ettim, fakat iki kat fiyatını verdim.

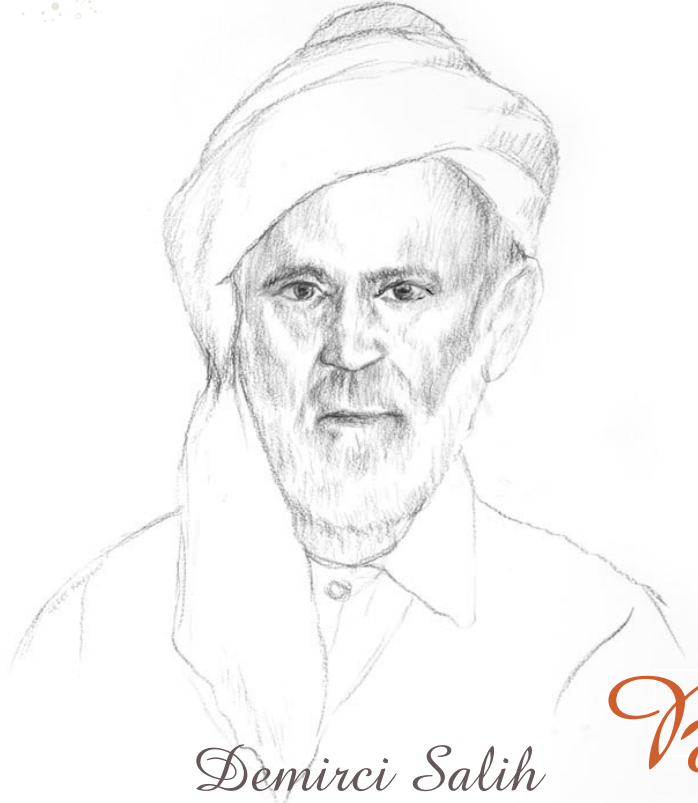
Dedi: "Niçin böyle yapıyorsun, hikmeti nedir?"

Dedim: Benden aldığın dersi, elmas derecesinden şîşe derecesine

indirmemektir. Senin menfaatin için, menfaatimi terk ediyorum. Çünkü dünyaya tenezzül etmez, tama' ve zillete düşmez, hakikat mukabilinde dünya malını almaz, tasannua mecbur olmaz bir üstaddan alınan ders-i hakikat elmas kıymetinde ise; sadaka almaya mecbur olmuş, ehl-i servete tasannua muztar kalmış, tama' zilletiyle izzet-i ilmini feda etmiş, sadaka verenlere hoş görünmek için riyakârlığa temayül etmiş, âhiret meyvelerini dünyada yemeğe cevaz göstermiş bir üstaddan alınan aynı ders-i hakikat, elmas derecesinden şîşe derecesine iner. İşte sana mânen otuz lira zarar vermekle, otuz kuruşluk menfaatimi aramak bana ağır geliyor ve vicdansızlık telâkki ediyorum. Sen madem fedakârsın; ben de o fedakârlığa mukabil, menfaatinizi menfaatime tercih ediyorum, güvenme!

O da bu sırrı anladıktan sonra kabul etti, güvenmedi.

Barla Lâbikası

Demirci Salih

(1912 – 1992)

BAHİRİ ÇAĞLAR'IN damadı.
Eğirdir'de dünyaya geldi.
Geçimini demircilikle sağladı.

Balık avlarken elinde dinamitin patlaması üzerine ağır yaralanmıştı. Hasta yatağında yatarken rüyasında gördüğü bir zat yaralarını sıvazlamış ve şifa bulduğunu görmüştü. “Hanım, hanım, senin bahsettiğin o mübarek zâtı rüyamda gördüm” diye sevinçle bağırarak uyandı. O neş'yle Barla'ya koşup Üstadı ziyaret etti ve ondan sonra bütün hayatı boyunca Üstadın muhabbetiyle yaşadı.

Üstad Eğirdir'e geldiği zaman Demirci Salih'in dükkânına da uğrar, bu vesileyle diğer esnaf da dükkâna doluşur ve o dükkânda Cennet bahçelerinden kokular taşıyan sohbetler cereyan ederdi.

yılında Üstad Eğirdir'i ziyaret ettikten sonra Isparta'ya gitmek istemiş, ancak şehre giden bir araba bulunamamış, Barla'ya gidecek bir motorlu kayık bulunabilmişti. Bu seyahat sırasında, Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ Lâhikasında anlattığı dehşetli fırtınaya tutuldular ve harikulâde bir surette kurtuldular. Üstadın “Denizin o dehşeti içinde kemal-i şevk ile o mübarek denizi kabir olarak kabul ediyordum. Böyle kaza ile vefat eden şehit hükmünde olduğu gibi, şehit de veli hükmünde olmasından altı arkadaşşıma acımadım. Yalnız içinde bulunan çocuğa bir parça acıdım” şeklindeki ifadesinde bahsi geçen çocuk, Demirci Salih'in oğlu Said idi.

ÇANAKKALE gazilerinden. Sav köyünün Lâhikalarda adı geçen üç Hafız Mehmed'inden biri. Evini medrese yapmış, mahalle ve civar köylerden gelen çocuklara Kur'ân okumayı ve Risale yazmayı öğretiyordu. Yatılı olarak gelen bu çocukları komşulara dağıtır, onlar da kendi çocukları gibi bu talebelere bakarlar; sabah namazından itibaren de talebeler Hafız Mehmed Gül'ün evine doluşurlardı. Defalarca jandarma baskınına uğramasına rağmen bu hizmetinden hiçbir zaman geri kalmadı.

Hafız Ali'nin Denizli hapsinde vefatı onu çok üzmüştü. Bundan on beş gün sonra, kesilen bir kavak ağacının altında kalarak o da Hafız Ali'nin yanına göçtü.

Oğlu Tevfik Gül birgün Üstadı ziyaret ettiğinde, Üstad ona "Babanın makamını biliyor musun?" diye sordu. Sonra devam etti:

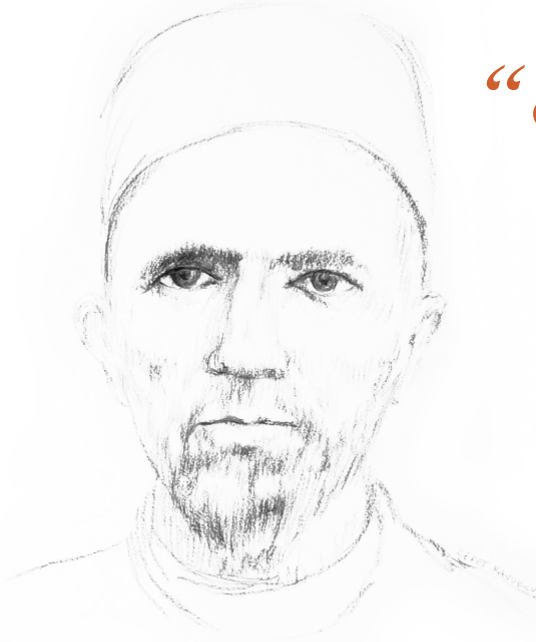
"Baban Hafız Mehmed'i, Sava'lı Ahmed'i ismen ecdadıyla beraber duamın içine alıyorum. Siz de onlar gibi olmalısınız. Onlar az zamanda çok vazife yaptılar, o mertebelere eriştiler. Baban aktaabların içindedir. Hafız Ali, Hafız Mehmed Zühdü ile beraber aktaablarla bir çizgide geçiyorlar."

Aktaabların İçinde

Benim tarafımdan o Hafız Mehmed'in akrabasını ve mübarek köyünü tâziye ediniz. Ben de onu Hafız Ali ve Mehmed Zühdü'ye arkadaş edip, üstadlarımla aktaab kısmının isimleri içinde o üçünün isimlerini dahil edip, Hafız Âkif'i dahi Âsım ve Lütfü'ye arkadaş ettim.

Şualar

*Hafız
Mehmed Gül
(1890 – 1944)*

Hacı Hafız

Mehmed Auşar

(1877–1947)

“**G**EL, bugün nevrüz-u sultanîdir; acip işler çıkacak. Şu baharın şu güzel gününde, şu güzel çiçekli olan şu yeşil sahrâya gidip bir seyran ederiz. İşte bak, ahali de bu tarafa geliyorlar...”

Isparta’da Şeyh Hacı Ali Rıza’nın evinde, bir mevlid sonrası okunan Haşir Risalesi, Hafız Mehmed’i alıp başka âlemlere götürmüştü. “Ben böyle bir eseri ne gördüm, ne işittim” dedi.”Kim yazmış bunları, kimin bu eser?” diye sordu.

“Bediüzzaman Said adında bir zâtın” dediler.

“Kimdir o?” diye merakla sordu.

Şeyh Ali Rıza Üstadı anlattı. Hükûmetin onu kimseyle görüştürmediğini de sözlerine ekledi.

Ertesi gün Hafız Mehmed Barla yolundaydı.

Üstad onu kapıda karşıladı ve ona doğrudan doğruya ismiyle hitap etti. O anda Hafız Mehmed’in şaşkınlığını görmeliydiniz!

O sırada Hacı Hafız Mehmed, Sav köyünün Merkez Camiinde fahrî olarak imamlık yapıyordu. Kendisi İstanbul’da medrese tahsilini tamamlamış, daha

sonra köyüne dönerek burada cemaate ve köyün çocuklarına ders vermeye başlamıştı.

Hafız Mehmed Üstadı tanıdıktan sonra, bütün Sav köyü bir medrese-i Nuriye oldu. Risaleler bin kalemle yazılmaya başladı.

Bediüzzaman’ın gözünde ve Risale-i Nur hizmetinde onun ve Sav köyünün nasıl bir yere sahip olduğunu en iyi gösteren bir ifade, Mustafa Acet’in Cevşen’ine Bediüzzaman’ın yazdığı şu satırlardır:

“Beni dünyaya getiren âmillerden anam, babam, memleketim benim nazarımda nasıl mübarekse, yetmiş senedir tahakkukuna uğraştığım mesleğimi Sava köyü tahakkuk ettirdiği için o nisbette mübarektir. Binaenaleyh, şimdi Ankara’da, İstanbul’da, hattâ hükûmet erkânı içinde Risale-i Nur’a hizmet edenler varsa, sizlerin hizmetkârları nisbetindedir. Hacı Hafız Efendi, kendi de bilmedi, başkası da bilmedi, fakat evliya idi.”

*Medrese-i Nuriye’nin
Mübarek Üstadı*

Sizleri ve umum Risale-i Nur şakirdlerini

ve bilhâssa Medrese-i Nuriyenin talebelerini ve bilhassa o merhumun akrabalarını, Medrese-i Nuriyenin mübarek üstadı Hacı Hâfız Mehmed'in vefatı münasebetiyle taziye ediyoruz. Ve Nurlar hesabına bütün ruh u canımızla biz dünyada kaldıkça ona dua-yı rahmet etmeğe ve Hafız Ali ve Hasan Feyzi ortasında daima bütün manevî kazançlarımıza hissedar etmeğe kat'î karar verdik.

O çok ehemmiyetli ve Nur hizmetinde muvaffakiyetli, merhum o mübarek zâtın mükemmel vazifesini bitirip yüzer manevî evlât ve hayrülhalef bırakıp gittiği ve terhis olduğu, rahmet ve istirahat âlemine çekildiği aynı zamanda, büyük üstadlarımın dairesine kazançlarımı bağışladığım zaman, Hafız Ali, Hafız Mehmed, Mehmed Zühdü ve Sav'lı Ahmed ve Hasan Feyzi içinde ihtiyarım olmadan Hacı Hafız Mehmed daha hayatta iken on günden beri onların içinde görüyordum. Derdim: "Vefat edenler içinde bu da bulunsun." İlişmedim. Hem hayatta olanlar içinde, hem üstadlar dairesinde bulunmasına hayret ederdim. Şimdi bu mektubunuzdan anlaşıldı ki, onun hâlisane kudsî hizmetinin bir kerameti olarak vefatını ihsas ediyordu. Hâfız Ali, Hasan Feyzi ortasında makamım var diye iş'ar ediyordu.

Cenab-ı Hak onun defter-i a'maline, Sava medrese-i Nuriyede okunan ve yazılan risalelerin harfleri adedince ruhuna rahmetler ve kabrine nurlar ihsan eylesin, âmîn. Ve aynı sistemde tam hayr-ül halef mahdumu Hâfız Mehmed ve hafidi Ahmed Zeki'yi onun vazifesinin idamesine muvaffak eylesin, âmîn! Ve onların umumuna sabr-ı cemil ihsan eylesin, âmîn.

Emirdağ Lâhikası

Semâyu Ağılatan Vefat

Hem çok eski, hem çok sadık, hem çok muktedir, sebatkâr Medrese-i Nuriye kahramanlarından Marangoz Ahmed'in o medresenin üstadı olan merhum Hacı Hafız'ın kerametli vefatına dair güzel, hazîn mektubunda, o Medrese-i Nuriye'nin şakirdlerinin, o merhum üstadlarına karşı gösterdikleri dindarane vaziyet ve yağmurun zahmet vermemek ve onları ıslatmamak ve üşütmemek için durması, iş bittikten sonra başlaması, o merhum zâtın ruhuna büyük rahmetlerin nüzulüne emare... Cenab-ı Hak o rahmet katreleri adedince ona ve onlara rahmet etsin, âmîn.

Emirdağ Lâhikası

Hacı Hafız'ın Oğlu
Mehmed Avşar
(1897-1970)

HACI HAFIZ Mehmed Avşar'ın aynı adı taşıyan oğlu. Babasıyla beraber bin kalemlî Sav köyünü Risale-i Nur hizmetine kazandıran kahraman.

Babasının vefatından sonra Merkez Camiinin imamlığını yine fahrî olarak o üstlendi. Çevre köylerden İslâm harfleriyle yazmayı öğrenmek için insanlar kendisine gelir, öğrendikten sonra da köyelerine dönüp Risale yazarlardı. Sav köyünden başka pek çok köyde de böylece Risale-i Nur hizmetinin inkişafına vesile oldu.

Sav köyüne gelince, üç kişi hariç bu köyün bütün ahali seneler boyunca geceli gündüzlü Risale yazdı. Ve seneler boyunca bu köyün avâmı, havâssı, ihtiyarı, genci, kadını, erkeği, ölüsü ve dirisi, hattâ taşı ve toprağı dahi Üstadın duasına mazhar oldu.

“Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz” hakikatini hayatıyla olduğu gibi, vefatıyla da tasdik etti. 1970 yılında bir gün, görev yaptığı camide köy halkına akşam namazını kıldırırken ruhunu Rabbine teslim etti.

Onlarla Aynı Kabristanda Yatmak

Şimdi birden Sava medrese-i Nuriyenin Hacı Hafız'ı ve merhum Hafız Mehmed'i ve kardeşlerini ve Mehmed'lerini ve Ahmed'leri ve masum Nurcuları ve mübarek ihtiyar ve sair kahraman şakirdlerini düşündüm. Hayatım müddetince ona yakın olmak bütün canımla istedim ve vefattan sonra onların mezaristanında defnolmamı arzuladım. Birden ihtar edildi ki:

“Gerçi Medresetü’z-Zehra'nın merkezi olan Isparta vilayetinde maddeten bulunmak çok cihetle faydalı, saadetlidir; fakat Nur'un mesleği ve Nurcuların

meşrebi cihetiyle daima berabersiniz. Zaman ve mekân, perde olamazlar. Şarkta, garpta, şimalde, cenupta, dünyada, berzahta bulunsanız, mânen bir mecliste beraber sayılırsınız. Onların manevî yardımları daima birbirine oluyor ve sana da gelir” diye beni teskin etti.

Emirdağ Lâhikası

Nesiller Boyu Hafızlık

Medrese-i Nuriye kahramanlarından ve o medresenin üstad-ı mübareki merhum Hacı Hâfız'ın mahdumu ve vârisi Hâfız Mehmed'in, o medresenin umum şakirdleri namına yazdığı mektubunda "Nur'la iştigalin, ölümden başka her belâyâ, hastalıklara bir ilâç olduğu gibi; dehşetli ölümü de, Cennetin kapısı gösterip, ehl-i imanı heyecanla şevke getiriyor" diye fıkrası hakikat olduğuna pek çok hâdiseler var. Masum mahdumu da hâfızlığa başlaması, inşaallah muvaffak olacak; ceddinin ve pederinin mübarek hafızlık ünvanlarını daimleştirecek.

Emirdağ Lâhikası

İbrahim Gül

(1892 –1956)

SAV'IN önde gelen kahramanlarından ve Gül sülâlesinin büyüklerinden.

Tahirî Mutlu İstanbul'dan teksir makinesini alıp geldiği zaman, iki odalı evinin bir odasını hiç tereddütsüzce teksir hizmetine tahsis etti. Ve o mübarek ev, her an basılma tehlikesi altında, geceli gündüzlü, yıllarca matbaa gibi Nur'ları çoğalttı.

İbrahim Gül hayatının son günlerinde ağır hasta olarak yatarken, Üstad âniden Hüsrev Altınbaşak ile birlikte onu ziyarete geldi. Bunu duyan İbrahim Gül, yataktan kalkacak mecali olmadığı halde, köylüsü Hasan Kurt'un koluna girerek aşağıya indi.

Üstad ona "İbrahim onbaşı, yüzün ne diyor, biliyor musun?" diye sordu.

"Ben ne bilirim, ne öğrendiysek biz senden öğrendik" cevabını verince Üstad devam etti:

"Senin siman 'Ben Cennete gidiyorum'

diyor. Sen her tehlikeye göğüs gerdin. Evinde Risale-i Nur'ların teksir edilmesine müsaade ettin. Hizmetin kahramanlığını yaptın. Allah sana mükâfat olarak Cennette kasırlar hazırladı. Senin evinden semâya kadar nurlar dikildi."

Üstadından Cennet müjdesini alan İbrahim Gül ağlamaya başladı. "Üstadım, sizden yanlış birşey duymadık" dedi.

Bu buluşmadan beş altı gün sonra İbrahim Gül Rabbine kavuştu. İçinde yıllarca Nur'ların teksir edildiği evi, halen onun namına bu kudsî iman hizmetinde ona hayırlar kazandırmaya devam ediyor.

Onlar da Birer Said

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâşta iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilaç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip sair şeylerimi de size beyan etsinler.

Emirdağ Lâhikası

A **TABEY'DE** dünyaya geldi. Risalelerde adı "Büyük Hafız Zühdü" olarak geçer. Santral Sabri'nin amcası, Tahirî Mutlu'nun eniştesi.

Evinde çocuklara Kur'an okutur, Risale yazdırırdı. Bu yüzden evi defalarca basıldı. Bediüzzaman ile birlikte Eskişehir hapsinde yattı.

Bir Zühdü Gitti, Bir Başkası Geldi

Risale-i Nur hizmetinde bir kapı kapansa, daha mühim kapılar açılır, diye kaide yine hükmünü icra etti ki, Sabri gibi Risale-i Nur'un gayet büyük bir rüknünün büyük amcası ve Risale-i

Nur'un bir kahramanı olan Tahirî'nin eniştesi ve Risale-i Nur'un saff-ı evvelinde ve şakirdlerinin başında bir zaman nâzırlık vazifesini gören ve şimdiye kadar da Risale-i Nur hakkında kalbini bozmayan Büyük Hâfız Zühdü'nün samimî kemal-i sadakat ve ihlâsı gösteren mektubuyla ve Hulusi-i sâlis Abdullah Çavuş'un haşiyesinde tasdikle, bu eski ve yeni gayyur kardeşimiz Büyük Zühdü, resmiyete bakmayarak, Risale-i Nur'un mühim vazifelerinden olan masumlara Kur'an dersini vermekle gösterildi ki, merhum Zühdü Bedevi yerine, bu Büyük Zühdü'yü yeni veriyor.

Kastamonu Lâhikası

Büyük Hafız Zühdü

Zühdü Ünal

(1883 – 1951)

Küçük Hafız Zühdü
Zühdü Aydın
(1893 – 1980)

BÜYÜK HAFIZ Zühdü'nün amcaoğlu. Atabey'de dünyaya geldi. Hem İstanbul, hem de Atabey (Hamid-âbad) Maarifinden muallimlik diplomasıyla öğretmenlik yaptı.

Bediüzzaman ile birlikte Eskişehir hapsinde kaldı. Hapiste iken diğer Nur talebeleriyle birlikte hergün bir hatim indirirler, hatim duasını da Küçük Hafız Zühdü yapardı.

Kur'ân öğretmenin yasak olduğu dönemde kendi evinde çocuklara Kur'ân öğretir, bu yüzden evi sık sık baskına uğrardı. Daha sonra çocukları ayrı ayrı evlerde okutmaya başladı ve ömrünün sonuna kadar bu hizmetinden geri

90

Barla Yılları

durmadı. Nitekim Bediüzzaman onun bu Kur'ân aşkını teşhis ederek "İnşaallah Kur'ân'a büyük hizmet edecek" demişti.

Ömrünün son kısmında Keçiborlu'nun Kılıç köyüne fahrî imam olarak yerleşti ve iman hizmetine orada devam etti.

İnşâallah Kur'an'a Büyük Hizmet Edecek Olan Küçük Hâfız Zühdü'nün Mektubudur:

Bugün istinsahına muvaffak olduğum İ'caz-ı Kur'ân'ın bu biçare talebenize bahşetmiş bulunduğu nihayetsiz füyuzat, mevte mahkûm ruhuma öyle bir tabib-i hâzık ameliyatı yapmış ki, müptelâ olduğum emraz-ı kalbiyeyi tedavi ve yeniden hayat bahşetmiş olduğundan, arz-ı minnetdarî eyler ve bu bînazir mücevherat mahzeninin diğer renkli kapılarının da açılmasını âcizane istirham eylerim.

Otuz Üçüncü Mektub'un otuz üç penceresinden ayrı ayrı lemaan eden nuranî ziyalar kalb-i âcizaneme feyyaz nurlarıyla gül-âblar serpti. Daha birçok

Nur Risalelerinin füyuzatından hisseyâb olmasını bârigâh-ı Ehadiyetten tazarru' ederim efendim.

Barla Lâhikası

Küçük Hâfız'ın Hattı

Hem görenler karar verdiler ki, Sözler'e mahsus bilhassa On Dokuzuncu Mektub'a has bir tarz-ı hat var. Eğer o tarz hatt'a tevfikan yazılsa, çok garip letafetler görünecektir. Her vakit musırrane, her yazana "Seyrek ve güzel yazınız" derdim. Şimdi anlaşılıyor ki, o manevî has hattı tavsiye etmek için, intak-ı hak kabilinden bana söylettiriliyordu. Şu hakikati ve manevî tarz-ı hatt'a en yakın, Küçük Hâfız Zühdü'nün ve Eşref'in ve Kuleönlü Mustafa'nındır ki, o muvafakat, muvazenet onların hattında daha ziyade görünüyor.

Barla Lâhikası

Hafız
Küçük Lütfi
(1900 – 1937?)

HAKKINDA çok az bilinen Atabeyli Nur kahramanı. Sabahleyin erkek talebelere, öğleden sonra da kız talebelere Kur'ân öğretirdi. Pek çok kimsenin Kur'ân'ı öğrenmesine ve Risale-i Nur'u tanımasına böylece vesile oldu.

Birgün talebelerine Kur'ân öğretirken vefat etti. Defnedildiği mezarlık daha sonra kamulaştırılarak orman haline getirildiği için, kabri de meçhul kaldı.

Risale-i Nur'da Üstadın Küçük Lütfi'ye dair şahadet ve iltifatları ise o meçhul kahramanı milyonlarca Nur talebesine tanıtmaya ve nümune-i imtisal olarak göstermeye devam ediyor.

*Letafet-i Kalbiyle
Mümtaz Lütfi*

... Hem aynı gecede, has talebelerin içinde letafet-i kalbiyle mümtaz Küçük Lütfi, bu fıkrada mezkûr rü'yayı ve sıkıntıyı görüp aynı sıkıntıya iştirak ve az bir tabir ile aynı vaziyetimi müşahede ediyor. Elhasıl: Süleyman'ın selim kalbi, Lütfi'nin lâtif ruhu imdadıma koşmak istemişler. Demek ki, Risale-i Nur'un şakirdlerinin ruhları birbiriyle alâkadardır. Cesedleri müteaddiddir; ruhları müttehid hükmündedir. Hâzâ min fazli Rabbî. . . . Risale-i Nur'un şakirdlerinin şahs-ı manevîsi kerametkârane bir hassasiyet gösteriyor ki, Hâfız Ali ulvî sadakatıyla, birinci Süleyman selim kalbiyle, ikinci Süleyman Rüşdü müstakim aklıyla, Küçük Lütfi lâtif nuruyla üstadlarının imdadına manen koşmuşlar, sıkıntısına iştirak ile tahfifine çalışmışlar.

Barla Lâhikası

SAMLİ HAFİZ Tevfik'in kardeşi. Hayatı hakkında çok az şey biliniyor. Asker olan babasının görevi dolayısıyla o da Şam'da bulunmuştu. Dört çocuğuyla birlikte yokluk içinde Şam'dan gelerek İslâmköy'e yerleşmişti.

Risale-i Nur'u tanıyınca hayatını onun hizmetine adadı. Ağabeyi gibi güzel ve sür'atli yazısıyla yazdığı Risaleler Anadolu'nun dört bir yanında muhtaçların ellerine Hızır gibi yetişti. Risale-i Nur'daki tevafukat ilk olarak onun yazdığı nüshalarda tesbit edilmişti.

Üstad ile beraber Eskişehir hapsinde bulundu.

Yoksulluk içindeydi. Hastalığı zamanında tedavi parası dahi bulamamıştı. Nihayet bir doktor parası tedarik edince Isparta'ya gitmek üzere yola çıkacak oldu. Otobüs beklerken ruhunu teslim etti.

Mes'ud'un Garib Bir Fıkrasıdır

Kamer yeni tulû' ettiği esnada, onun aydınlığına ve gecenin serinliğinden arpanın yumuşaması hasebiyle orak

biçmekte iken, kamerin güzelliğine ve şeffaflığına bakarak ve orağın bitmemesi, Nurları yazmaktan mahrum kaldığımı mütehayyirane ve me'yusane düşünmekte iken, bilmem iğfalât, bilmem tulûat, hatırıma gelen şu sözü söyledim:

"Ya Rabb! İsmim Mes'ud, kendim bîsud, çok çalıştım olamadım mes'ud" dedim ve arpa biçmeye devam ettim. Aradan bir müddet geçtikten sonra yattım. Menamda dediler ki:

"Bırakma Üstadın Said'in eteğini, eyler seni mes'ud."

Derhal uyandım, ay hemen kaybolmak üzere. Derhal "Ya Rabb! Ben saadet-i dünyeviye istemedim, tövbe-kâr oldum."

Saadet-i uhreviyemin, sizin duanızla olacağı telkin edilmiştir ve duanıza muhtacım. Bendenizi duadan diriğ buyurmamanızı temenni eder, el ve ayaklarınızdan öperim efendim hazretleri.

Barla Lâhikası

Mehmed Mesud Karaca (1890 – 1955)

Hafız Zekâi

(?–1960)

ATABEY'Lİ Nur kahramanlarından. Hafızlığını tamamladıktan sonra Isparta Ulu Camiinde imam hatiplik yaptı. Eskişehir hapsinde Üstad ile beraber bulundu.

Barla Lâhikasında birçok mektubu bulunan Hafız Zekâi, Risale-i Nur hakkındaki bir rüyasıyla da Yirmi Sekizinci Lem'a'da yer almıştır.

Emirdağ yıllarında Bediüzzaman bir talebesiyle Hafız Zekâi'ye "Cenab-ı Hakk a şükrediyorum, yine Zekâi namında ve suretinde biraderzadem Abdurrahman'ı yine bana verdi" şeklinde haber göndermiştir.

Dünya Bir Hiç Oluyor

Evet aziz Üstadım, bugün elimizde tuttuğumuz, gözümüzle gördüğümüz hakikî insanlara rehber olan o muazzam kitab, o büyük mucize ki, ben maddiyat içinde dünya cereyanında boğulmak üzere iken, beni onun ulvî sesleri ne güzel teselli etmiş ve bana sarsılmaz bir istinadgâh olmuştur. Hakka nâmütenahî şükürler olsun.

Muhterem Üstad, bana öyle geliyor ki, manevî saadete küşade bulunan ruhum, kıymetdar risaleleri okudukça, yazdıkça

git gide bir zevk-i manevî, bir saadet-i ebedî hazırlıklarıyla çoşacak. Coşkunculuklarımın hayli devam ettiği oluyor.

Üstadım, işte o zaman dünya, nazarımda bir hiçten ibaret kalıyor. Ebediyete, sonsuz saadet âlemlerine atılmak istiyorum. İşte o dakikalar bu dünyayı bana verseler, bu tatlı hülyalarımın bir nebzesini bile vermek istemem. Defolsun gençlik rüyalarının kâbuslu fırtınaları.

Barla Lâhikası

Zekâi Gibi Ol

Senin mektubunda Hâfız Sezai bizimle ciddî alâkadar olduğunu gösteriyor. Ben bir zaman idi, Ağros'lu Zekâi gibi samimî, hararetle Isparta'da yeni bir kardeşimiz bulunacak, vicdanen hissediyordum. İnşallah bu Sezai, o olacak. Ben onu işittiğim vakit, hissettiğim şahıs tevehhüm ettim. Eğer tasavvurum gibi ise zâten iyi, olmasa öyle olmağa çalışsın. Eğer Zekâi nasıl adamdır merak ederse, Yirmiyedinci Mektub'un fıkralarında Zekâi'nin mahiyetini ve ne derece samimî olduğunu gösterir fıkraları var, baksın.

Barla Lâhikası

BEDİÜZZAMAN'IN “hizmet-i Nuriyede çok çalışkan” iltifatına mazhar olan Eğirdir’li Nur kahramanı. Eğirdir yoluyla yapılan haberleşmeler mutlaka onun vasıtasıyla gerçekleşirdi.

Çilingirlikle kıt kanaat geçinecek kadar ancak kazanabildiği halde, gelen misafirleri de o ağırlar ve evinin alt katını misafirhane olarak kullanırdı. Üstad da Eğirdir’e geldiği zaman mutlaka Çilingir Ali’ye uğrardı. Bu kutlu evde, Çilingir Ali ve Hakkı Tığlı, beraberce Risaleleri daktilo ederek çoğaltırlardı.

Eskişehir ve Afyon hapislerinde Üstad ile beraber bulundu.

Çok Çalışkan Çilingir Ali

Atabey’li alil (kötürüm) Ali Osman’ın

yazdığı uzun mektubu ve Asâ-yı Musa Risalesi ve Nurların neşrinde cidden tesirli çalışması ve hizmet-i Nuriyede çok çalışkan Çilingir Ali ile ve dayısı Hasan’ın ona yardım etmesi ve mübarek hülyaları ve tevafukları bizleri ferahlandırdı. Eğirdir kasabasını bana ziyade sevdirdi. Cenab-ı Erhamürrâhimîn onlardan razı olsun.

Emirdağ Lâhikası

Nur Dairesini Minnettar Ettiler

Alil Ali Osman ve Çilingir Ali, Nur’un pek çalışkan kardeşlerimizin tebriklerini ruh u canımızla hem bayramlarını, hem Leyle-i Kadir’lerini, hem hârika ve kıymetli ve çok sevaplı hizmet-i Nuriyelerini tebrik ediyoruz ve muvaffakiyetlerine ve mahfuziyetlerine dua ediyoruz. Onlar, Nur dairesini ebede kadar bir cihette minnettar ettiler, Allah razı olsun, âmîn! Ali Osman’ın mektubunda isimleri bulunan kardeş ve hemşirelerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz ve dualarını istiyoruz.

Emirdağ Lâhikası

Çilingir Ali Ali Suran (1911 – 1974)

Halafız
Mustafa İmamoğlu
(1905 – 1950)

KULEÖNÜ köyünde dünyaya geldi. Daha sonra Süngüllü köyüne imam olarak yerleşti.

Risale-i Nur'u tanıdıktan sonraki bütün hayatı, fedakârâne bir şekilde Nur'un hizmetinde geçti. Tahirî Mutlu ile beraber Risale-i Nur'un tab'ında da hizmeti sebkat etmiş, bu vesile ile Bediüzzaman Hazretlerinin duasına mazhar olmuştu.

Denizli hapsinde Üstadla beraber bulundu. 1950 yılında birgün Üstadı Emirdağ'da ziyaret ettiğinde, Üstad ondan acele olarak köyüne dönmesini istedi. Emre uyararak döndü ve köyünde vefat etti.

Etikleri Tohumlar Mahsul Veriyor

Hafız Mustafa dahi, Hafız Ali zamanında tam bir muavini ve vefatından sonra tam bir vârisi olduğunu hapiste gösterdi. Demek mübarek heyet-i âlisinde, on sekiz sene evvel ümid ettiğim hizmet-i Nuriyeyi tam yapmışlar ve yapıyorlar. Etikleri tohumlar, onlar çalışmasalar da, onların bedeline mahsulât veriyor. Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Emirdağ Lâhikası

İkinci Bir Hafız Ali

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hem Medresetü'z- Zehra şakirdlerini, hususan Mübarekler Heyetini ve Isparta vilâyetini merhum Hâfız Mustafa'nın vefatıyla tâziye ile Hâfız Mustafa'yı tam vazifesini yapmasıyla yirmi senede ikinci bir Hafız Ali olarak yirmi seneden beri usanmadan, sarsılmadan Nurların neşrine çalışmasını, bütün ruh u canımızla tebrik, hem onu, hem Isparta vilâyetini, hem Medresetü'z- Zehra 'yı tebrik ediyoruz. Hakikaten bu merhum kahraman kardeşimiz aynen

Hâfız Ali gibi vazifesini bitirdi; âlem-i nura ve berzaha Hafız Ali ve Hasan Feyzi gibi kardeşlerinin yanına gitti. Cenab-ı Hak Risale-i Nur'un hurufatı adedince onun defter-i hasenatına hayırlar yazsın ve ruhuna rahmet eylesin, âmin!

Emirdağ Lâhikası

İlk Hanım Nur Talebesi

Müzeyyene

(? - ?)

BEDİÜZZAMAN'IN “âhîret hemşirem” iltifatına mazhar olan bahtiyar hanım. Atabey'in asil ailelerinden birine mensup olan Müzeyyene Hanım, genç yaşta dul kalmış, yalnız yaşayan bir hanım idi. Üstada ve Risale-i Nur'a sarsılmaz bir muhabbetle bağlıydı. Bediüzzaman'ın ve talebelerinin maruz kaldığı muamelelerin ızdırabını kalbe saplanmış bir hançer gibi kendi içinde hissedirdi.

yılında evi tamamen yanınca İstanbul'daki avukat oğlunun yanına yerleşti ve bir daha Atabey'e dönmedi. Kabri hakkındaki yegâne bilgi, İstanbul'da bir yerlerde olduğundan ibaret.

Barla Lâhikasında yer alan mektupları, yüksek ve asil bir ruhun hissiyatını aksettiriyor ve hergün tekrar tekrar okundukça nice gönülleri Barla günlerinden en tatlı esintilerle ferahlandırıyor.

*Âhîret Hemşirelerimden
Müzeyyene'nin
Fikrasıdır*

Sevgili Üstadım,

İki aya yakın zamandan beri, gelen âhîret kardeşlerle selâmınızı alıyorsam da, benim gibi âcize bir talebenin, sizin her vakit nurlu nasihatlerinizi dinlemeğe ihtiyacı olduğundan dolayı, haftaları bütün mahzuniyetle geçiriyorum. Evet zaman oluyor ki, gözlerimden dökülen yaşları, nurlu risaleleri okumakla teskin ediyorum. Zaman oluyor, kalbim mütemediyen ağlıyor. Hele şu mübarek Ramazan, birkaç müfsidin kalbimize saldırdığı hançerin acısını kalben, bütün gün için için ağlamakla geçiriyoruz.

Nihayet aldığım bir haber üzerine, yine eskisi gibi âhîret kardeşlerimizin, sizi ziyaret etmekten mahrum olmadıklarından memnun oldum. Yalnız

mübarek ibadethanenin ve bütün ehl-i iştiyakın sizin duanızdan mahrum kaldığına çok acıyorum. Hattımın noksanlığı ve zayıflığı dolayısıyla risaleleri yazamadığımdan beni affediniz. "Şu zamanlarda dünyayı sevmez olduğumuz halde, kurtulamadığımızı çok müteessirim. Issız sahralar, susuz çöller, kimsesiz yerler ruhumuzun meskeni oluyor. Hayalen oralarda dolaşıyoruz. Evet, birşey arıyoruz. Heyhat... Aradığımız gün hem çok uzak, hem çok yakın görülüyor. Daha ne kadar bu hal içerisinde çırpınacağız?" diye feryad eden kardeşlerimizin hissiyatına bu âcize, bu fakire iştirak ediyorum.

Barla Lâhikası

Sizden Ders Alır Gibi

Üstadım, ben sair kardeşlerim gibi sizden bizzat ders almaktan mahrumum. Fakat haftada veya bir ayda, âlî Sözlerinizden gıyabî bir ders alıyorum tasavvuruyla dinliyorum. Güya bizzât sizden ders alıyorum. Bütün gün ehl-i İslâmın selâmetini ve şu halimin zulmetten nura dönmesini, siz başta ve önde, biz arkada Cenab-ı Hakka yalvaralım. Cenab-ı

Mevlâm hayırlısıyla ihsan buyursun. Fazla söylemeye lisanım, aczim, kusurum bırakmıyor. Kusurumuzu Üstadımıza itiraf ediyorum.

Barla Lâhikası

Bahtiyar Barla

Üstadım,

Bugünlerde dediler ki, "Af varmış, Üstad İstanbul'a gidiyormuş" demeleriyle bir cihette memnun oldum ki, Üstadım esarettten kurtuldu. Ve bir cihette zannettim ki bütün Atabey'in dağları başıma düşüyor, müteessir oldum. Afvınıza ve bedbaht insanların eziyetinden kurtulmanıza teşekkürlerle beraber tebrik ediyorum. Fakat bu nurlu ve kıymetli risalelerin sahibi bizden uzaklaşmasına gönül razı olmuyor. Barla dağlarında bizi ve bu etrafı nurlandıran, bizlerden uzaklaşmamalı. Uzaklaşmasını kim arzu eder? Barla çok bahtiyardır ki, en evvel ve her vakit, o taze ve şirin risaleleri herkesten evvel, bizzât şifahen Üstad'dan işitebilirler.

Barla Lâhikası

Pembe ve Ümmühan Anne'ler

(? - ?)

NUR'UN kahramanlarındaki işimsiz ve emsalsiz iki kahraman. Haklarındaki bütün bilgimiz, İslâmköylü Türkân Şirin Hanım'ın Himmet Koçoğlu'na anlattıklarından ibaret.

Bu iki yaşlı ve dul kadın, İslâmköy'ün çocuklarına Kur'ân dersi verirlerdi. Kendileri yoksulluk içindeydiler; bakacak kimseleri de yoktu. Tanesi bir kuruş yumurta satarak üç beş kuruş kazanırlardı. Ama kazandıkları parayı da asla harcamaz, biriktirirlerdi. Niçin böyle yaptıklarını soranlara da:

“Evlâtlarım,” derlerdi, “biz bu paraları biriktirip Mustafa Toksöz vasıtasıyla Bediüzzaman Hoca'ya gönderiyoruz. Onunla mürekkep alsınlar diye.”

Bütün sermayelerini böylece Risale-i Nur'un mürekkebine yatıran Pembe ve Ümmühan Anne'lerin kendi yiyecekleri ise, sirkeye batırılmış ekmekten ibaretti:

Tıpkı evinde yiyecek bulamadığı zaman “Ne güzel katıktır” buyurarak sirkeye bandırılmış ekmekle açlığını bastıran Resulullah (a.s.m.) gibi.

100

Barla Yılları

ENAB-I HAKKA şükrediyorum ki, böyle hâlis, muhlis ve başkalarına hüsn-ü misal olan sadık şakirtleri Risale-i Nur'a vermiş ki, daimî hakta hulûs ile ve Nur hizmetinde sabır içinde şükrediyorlar. O Meyvecinin civarında, ismini söylemediğim malûm ve çok alâkadar olduğum kardeşlerim, hususan Barla siddıkları, beni çok defa hayalen eski zamana ve o memlekete celb ediyorlar, Barla ve dağlarında gezdiriyorlar. Ben, onlarla ve o yerleriyle çok alâkadarım, unutmuyorum.

Said Nursî

ON YEDİNCİ SÖZ ki, mefhumu, nâmütenâhî yükselen hakikatlerdir. Yüzlerce teşekkür... Her Söz, beşeriyetin müptelâ olduğu mahfî emrâzı gösteriyor. Ve nurlarıyla teşhis ederek tedavi ediyor. Pekâlâ, pek rânâ anlıyorum ki, benim gibi yaralı, mânen zarardide olmuş bir genç için, muhtaç bulunduğum teselliyetkâr şeyler, hep Risale-i Nur'dandır. Kalbime tesellî nurlarını serpen Hâlık-ı Âzama binlerce şükür...

Zekâî

Gönülden Gönüle

BUGÜN istinsahına muvaffak olduğum i'câz-ı Kur'ân'ın bu biçare talebenize bahşetmiş bulunduğu nihayetsiz füyûzat, mevte mahkûm ruhuma öyle bir tabib-i hâzık ameliyatı yapmış ki, müptelâ olduğum emrâz-ı kalbiyeyi tedavi ve yeniden hayat bahşetmiş olduğundan, arz-ı minnetdârî eyler ve bu bînazîr mücevherat mahzeninin diğer renkli kapılarının da açılmasını âcizâne istirham eylerim.

Hafız Zühdü

MEDRESE-İ Nuriyenin çalışkan ve gayyûr talebeleri birkaç gün zarfında, Hafız Mehmed'in zâyi olan kitaplarına mukabil umurunun yazılmasını ve ona verilmesini taahhüt edinmeleri, bu havalideki şakirtleri fevkalâde mesrur eyledi. Hafız Ali'nin tahkikatına gelenlerin, "Mağazalarda kâğıt kalmadı. Risale-i Nur şakirtleri kâğıdı bitirdiler" diye demeleri ve Mehmed Zühdü'nün kitapları kendine iade edilmeleri, Risale-i Nur şakirtlerini müftehirane teşci ve teşvik eden bir hadisedir.

Said Nursî

*Nur
Postacıları*

Barla Yılları

“**Y**AZ KARDEŞİM” der Üstad.
Kalemler yazmaya başlar.

Dağda, çayırdı, evde, bahçede veya
yolda, bir risale telif edilir.

Fakat kalemler durmaz.

Sessizce işleyen matbaalar kurulur
köylerin, kasabaların evlerinde.

Önce perdeler çekilir, dışarı ışık sızmasın
diye. Yüklüklerin ardında tezgâhlar
kurulur. İşinden veya tarlasından dönen
Nur talebesi için, asıl mesai akşamları
başlar.

Kimi yerde hanımlar mum tutar beyler
yazarken. Kimi yerde beyi Risale-i Nur
yazsın diye hanımlar sırtlarında odun
taşır, evin işlerini görür. Kimi yerde de
hanımlı, beyli, çocuklu, büyüklü herkes
birden çalışır.

Yazarlar, yazarlar.

Bir Sav Köyünde bin tane kalem çalışır
aynı anda. Onlardan kimi, yıllarca
evinden dışarı adımını atmadan yazar.

Yazılan risaleler gizlice Müellifine gelir.
Herbirini tek tek tashih eder Müellif. Ve
yine aynı gizlilik içinde, eserler
Anadolu'nun dört bir yanına gönderilir.

Nur santralleri kurulmuştur. Nur
postacıları santraller arasında mekik
dokur. Çantalar sırtlarda, geceler boyu
yol tepilir. İssız ormanların arasından
geçilir, peş peşe dağlar aşılır, emanetler
yerlerine ulaştırılır. Üstaddan talebelerine,
talebelerinden Üstadlarına risaleler,
mektuplar, dualar, muhabbetler taşınır
günler, geceler, aylar ve yıllar boyunca.
Kuş uçurtmayan bir takip ve baskı
altında, hiç sekmeyen bir saat gibi çalışır
sistem. Matbaa kapıları yüzüne kapatılmış
bir eser, Anadolu insanının sinesinde
çoğalır.

Bir Bediüzzaman girer Barla'ya.

Oradan yüzlerce Nur postacısı ile yüz
binlerce kitap çıkar.

Onu oraya gönderenlere de, hayretle
sormak kalır, “Nurcular kâğıdı nereden
buluyor?” diye.

Gelinlikle Süslenen Kitaplar

ESERLERİN yazılması, okunması, çoğaltılması, dağıtılması binbir güçlükle, akla gelebilecek her türlü takip ve baskı yöntemlerine rağmen yürütülen bir işti.

Fakat yapılan işte en küçük bir telâş eseri görünmüyordu.

Sanki Risaleleri yazarak çoğaltanlar, bu işi yüklerde, bodrumlarda, her an yakalanma tehlikesi altında değil de, en konforlu mekânlarda ve her türlü imkân önlerine serilmiş halde yapıyor gibiydiler. Kendilerini öylesine bu işe

vermiş, öylesine özenerek yazıyorlar ve yazdıklarını süslüyorlardı.

Hanımların ihtimamı ise bir başkaydı.

İşte, Ulviye Annenin elinden geçen bir risale:

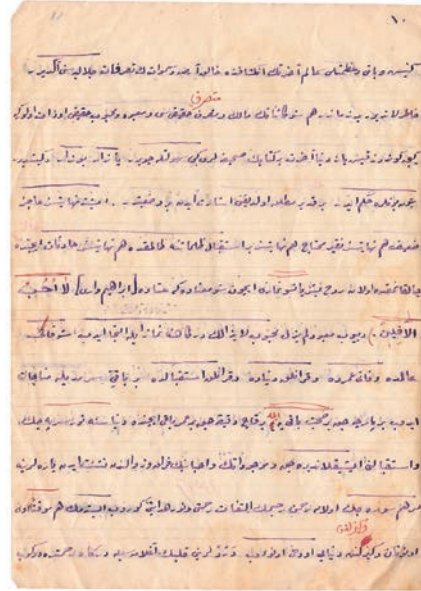
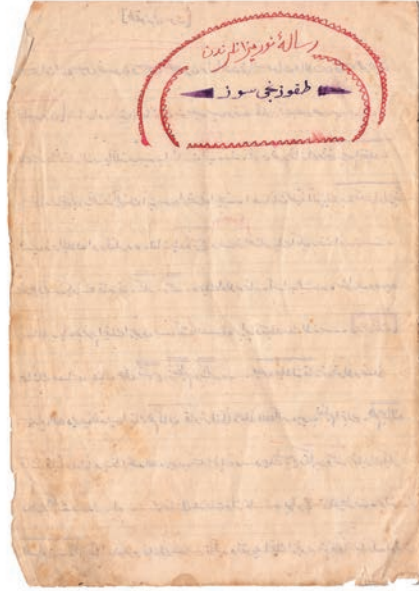
Gelinlik çeyizinin en değerli kumaşlarıyla ciltlenmiş, gül kokularıyla sarılıp sarmalanmış...

Üstadın mektuplarına geçmiş.

Meleklerin çektiği resimlere girmiş.

Gelecek nesillere, annelerinden dünya dolusu servete mukabil bir miras olarak kalmış.

Hem lâtif, hem güzel, zarif bir hâdiseyi söyleyeceğim. Bu memlekette Risale-i Nur'a, erkeklerden ziyade fedakârâne yapışan ihtiyar hanımlar ve ihtiyare hükmünde mâsume genç hanımlar, eski zaman sırmalı ve yıldızlı gelinlik cihazının içinde kıymetli parçaları Risale-i Nur'un eczalarının ciltleri üstüne çekip, bütün risaleler altın yıldızıyla ciltlenmiş gibi bir tarza girdi. Risale-i Nur'un mânen güzelliğine ve Hüsrev ve Tâhiri ve Alilerin ve Hasan Âtîf ve Âsım gibi kardeşlerimizin yıldızlı yazılarının cemaline, cildi üstünde de şirin bir güzellik daha ilâve ettiler. Hafız Ali'nin mektubunda yazdığı Ümmühan ve Şâhide değerinde, burada Risale-i Nur'a bütün kuvvetiyle çalışan çok hemşirelerimiz var. Mesela: Âsiye, Saniye, Ulviye, Lütfiye, Aliye gibi Risale-i Nur'un şakirtleri, oradaki hemşirelerine ve kardeşlerine selâm ve dua ediyorlar.

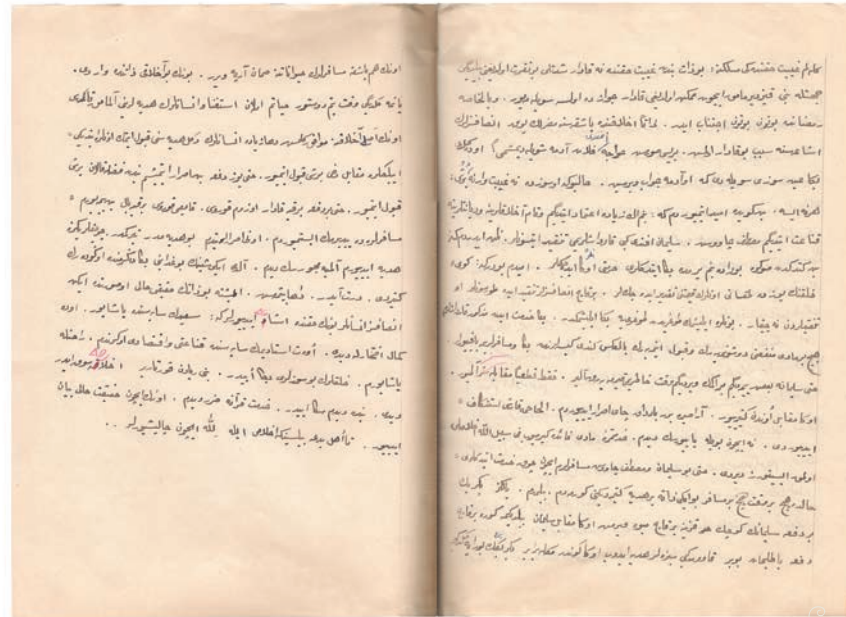
Bediüzzaman'ın tashihiinden geçmiş el yazması Dokuzuncu Söz.

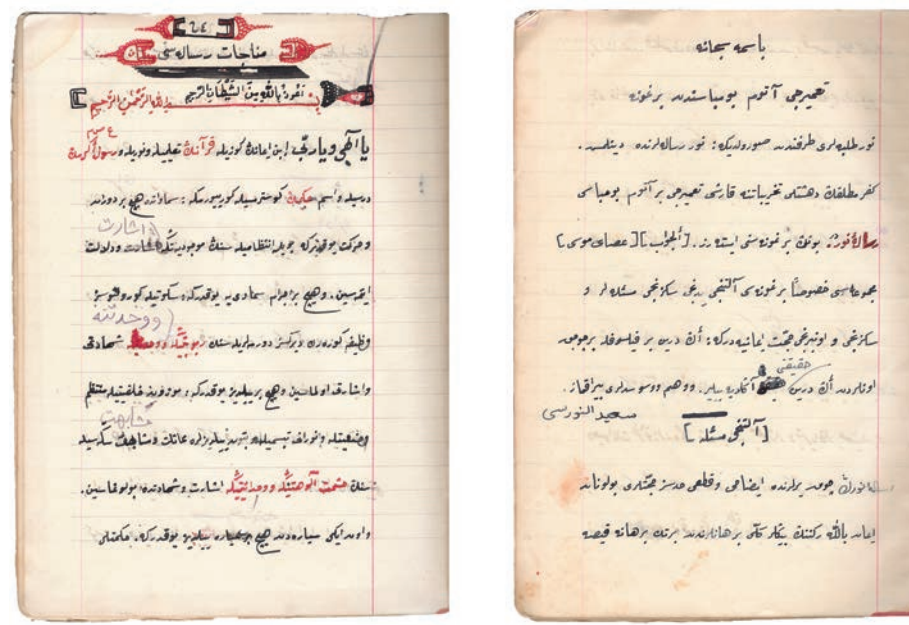
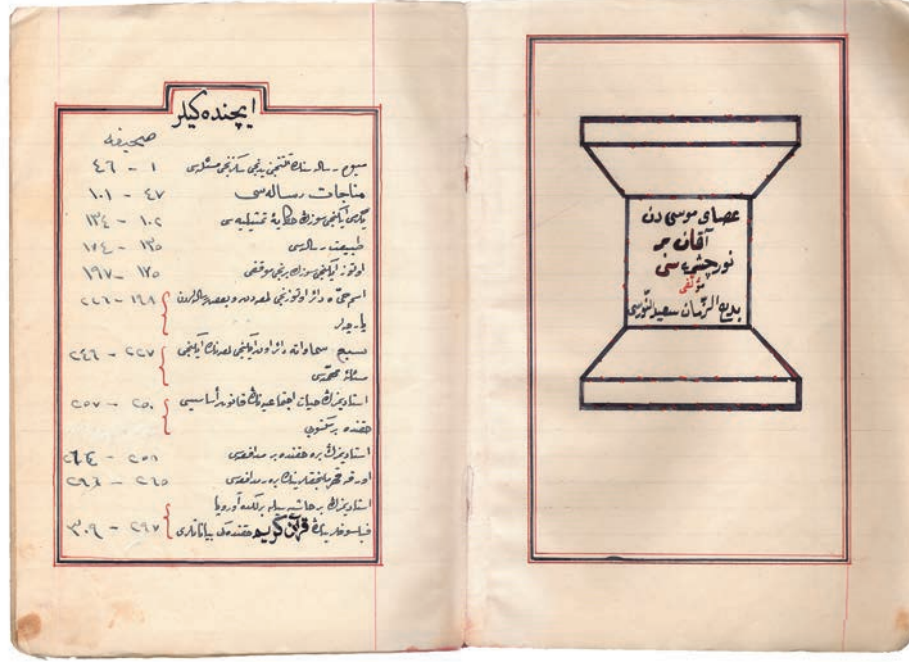
Başlığa Üstadın el yazısıyla ilâve:

“Risale-i Nur Mizanlarından.”

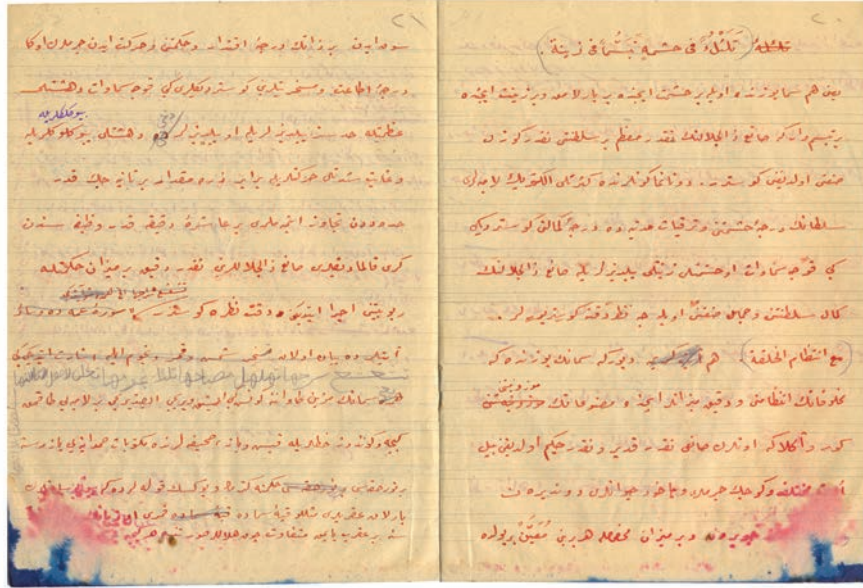
“Ehl-i bid'atın şiddetli hücumuna maruz kalan Süleyman hakkındadır.”

Bediüzzaman'ın Siddık Süleyman'ı müdafaa eden uzun mektubunda kelime tashihi.

Asâ-yı Mûsâ'dan akan bir Nur çeşmesi

Otuz İkinci Sözün Birinci Mevkıfı ve Bediüzzaman'ın tashihleri.

Otuz İkinci Sözün İkinci Mevkıfı ve Bediüzzaman'ın tashihleri.

ایشته پنجه لر دن باقی کز ان بونک مامور لر ، و بو ایشته علاقه در بونک ذالیر یوکسک سسله اعلان ایدور لر . و خبر و برور لور که اودار -
 آغاچنه کیدیلری عن ایقین کوزیکر ایله کور دنگر کچی بو اکرامیه بیلتنی طلسمه چیلر الدقلری بیج شیک و شیره سز کونور کچی قطلو بیلکیز .
 دیدی . ایشته بو تمیل کچی زهری بر مال کیمده اولان غیر مشرور و ایزه ده کی کیمک سفا هتکارانه ذوقری خزینه ایدیه نیک وسعدت
 سرمدیه نیک بیلتی و وثیقه سی اولان ایمانی غیب استکی ایچون دارا غایب کیمده اولان اولوم و ایدی ظلمات قیوسی اولان قهرک مصیبتنه عیباً
 ناهراً کورونوی کچی دوشر . و ایل کیزی اولدیغی ایچون کیم لستار فرقا ایتمه رک هر وقت ایل جلادی باشی کیمک ایچون کله بیلیر . اگر اوزهری
 بال کیمده اولان هوسات غیر مشرورعه فی ترک ایدوب طلسم قرآنی اولان ایمان و قرآنی اوده ایتمکله اوفوق العاده مقدرات بشر ساقوسدن
 چیقان سعادت ایدیه خزینه سی بیلتی اچغنه یوزیکری دوت بیگ انبیا و علی و بر السلام ایله برابر حد و حسابیه کله بن اهل ولایت و اهل حقیقا
 منفقاً خبر و برور لر . و انا ناری کور ستر برور لر . انا لامل اچک کیده جک سفا هتده کیشی ایشه هم نه یاده هم ایزنده بیکار یاز و املر تیجه و بر دکی
 و اویله کیمک اکثریله سوا استعایلله اسرافات ایله کن اوهاملی خسته لاله خسته خانده لره و طاشقینا قلمر یله حیصتانه لره و یاسفا قلمانه لر . و
 معزای لردن کن صریقین لره بیخانه لره و دوشه چکری اکلایق ایسترسه کز خسته خانده لردن و حیصتانه لردن و قیرستان لردن صور کز
 البنده خسته خانده لری اکثریله لسان حالندن کیمک سائقه سیله اسرافات و سوا استعایلدن کن خسته لعدن ان نینار و اوهاملر ایشتر لیکز
 کچی حیصتانه لردن دخی اکثریله کیمکک طاشقینا سائقه سیله غیر مشرور و ایزه ده کی حرکاتک لوق قاندری بون بدیعت کیمکک تا سفلری
 ایشیه جک کز . و قیرستانده و متماداً و اویله کیزیلر ایچون قاپولری ایلر قاپان او عالم بر زنده اهل کشف القدرک مشاهیر ایله و بون
 اهل حقیقک نقد نیله و شهادت لره اکثریله کیمکک سوا استعایلتنک تیجه سی اولدیغی یله جک کز . هم نوع انسانک اکثریته تشکیل ایدون
 اختیارات لردن و خسته لردن صور کز . البته اکثریت مطلق ایله اسفلر حسرت لره ایله انوار کیمکک یله بادهوا ملکه ضررک ضایع ایتمک صاقین
 بزم کچی یا ایمان کز دیه چکاز . چونکه بشر اوز سنه لک کیمکک غیر مشرور و ایزه ده کوز ایچون دنیا ده جوق سنه لور هم و کدر . بر زنده عذاب و ضرر
 و ایزنده جهنم و سقر بلا سی چکن آدم ؛ اک ایچینا چق بر حالده اولدیغی کیم حالده (الراضی بالضرر لا یظنرک) سوله بیج ایشیه یه مستحی اولان
 چونکه ضرره رضای کیره نه چمت اولیلر . و لایق ککدر . جناب حق بزی و سزی بو زمانک جا زیه دار قته سندن قورقوسین و عافانه ایله سزین

رسالة نور مله لری طرفندن صور اولان بر سوال ال

عالم اسلامک مقدراتیله جوق علاقه دار اولان بوجان حوبنک دهشتلی زمانه رنده ایکی سنه [شعبان اول سنه قدر] اولدی نه بزندن ونده
 هر کون خدمت کزده بولنان ایزندن بر دفعه جق اولسون صور مدیکز . اهمیت و برمه دیکز . عجباً بو بونک حادثه دن دها بونک دیکر
 حقیقی حکم ایدور که ، بونی اهیبتون اسقاط ایدور . یا خود اونک الله مشغول اولماک بوضوری وار . دیه استا ویزدن صور دقه ؟؟؟
 اوده ایچوایی بوز که اوت بوجان حوبندن دها بونک بر حقیقت دها عظیم بر حاد نه حکم ایدیک ایچون ؛ جهان حوبی او کاتبه جوق
 اهیبتو دوشور . چونکه بوجان حوبنده ایکی حکومت کوز ارضک حاکمیت ایچون مراجعه و عفا کده دعوا سنده بولونلری ایزنده ایکی
 معظم دینک مصالحه و صلح حکمه سنه بارشوق دعالری ایلارده و دینسز لیک دهشتلی جورا ینده سماوی دینلر ایله جماله و عظمتی یه
 شادوقی حکامده فوج بشرک سوسالیست طبقه سی ایله نور ذوالر طائفه سنک حکمه کبرالرنده ایچان بونک دعالرندن جوق مهم
 اوله بر دعوا اچیلش . و اویله معظم بر حقیقت میدانه چیمش که ؛ اودعوانک تک بر ادمه اصابت ایدن مقدار . بوجان حوبنده ن دها بون
 کدر . ایشته اودعواده بودر که ؛ شوزمانده هر بون ایچون . بلکه هر کس ایچون کزه ارض قدر بر باقی تارلا و اوتارلا باشندن باشه یا چمه لر
 و قصر لرله مزین ایدی بوملک الملق و اوماکی قرآنق و یا غایب ایتک دعوا سی اچیلش . دیمک هر بونک اومک باشنه اویله بر دعوا اچیلشکه
 اکرا تکلیز و املان قدر ثروقی و قوقی اولسه و عقلی ده وارسه یا کز اودعوالی قرآنق ایچون بتونی صرف ایدیه جک ایته اودعوالی قلمندن
 اول بشفه شایره اهمیت و برن دیوانه ویر . حتی اودعوا اودرجه تهلیکه یه دوشمش که (راهل کشفک مشاهده سیله) برورده ایل
 ائنده ترحمق تزکوه سی لان قرق امدن بر آدم قرآنا بیلش . و اوز طوقری غیب ایشمش . ایشته بواهیبتی عظیم دعوا یی
 قرآندیره جق ویکری سنه در تجریه لرله اونده سکنینه اودعوالی قرآندیران بر دعوا و کیدی بولنسه . البته عقلی باشنده هر آدم او
 دعوالی قرآندیره جق اویله بر دعوا و کیدی وظیفه یه سوق ایدیه جک بر خدمته هر جاده نیک فوئده اهمیت و برمه ککدر . ایشته
 اودعوا و کیدنک بریسی بلکه برنجیسی قرآن مجز الیایک اعجاز معنوی سندن سوزیش و حیصان و تولد ایدن رساله نور اولدیغنه . سیکار
 اوکله اودعوالی قرآنا نادر شاهدور . اوت بوز کزه ارضه مامورنله کوندریلن هر انسان بوزده مسافر و قانی اولدیغی و ماهیجی ترجیا
 یا قیه یه متوجه بولوندیغی قطعاً محقق ایشمدور . او هر برافسان بوزمانده حیات ایدیه سنی قورنا راجح اولان استناد قلمداری صابر
 صلیبغندن بودنیاسی و ایچنده کی بتون علاقه دار اخیابانی ایدی ترک ایتکله برابر . بود نیادن . بیکر درجه دها مکمل باقی بولمکده غیب
 ایتک و قرآنق دعوا سی باشنه اچیلش . اگر ایمان و شقده ای اولان یسه و برانی سندی اولان اعتقاد صاغلام بر صورتده اوده بتمز سه
 اودعوالی غیب ایدر . عجباً بر غیب ایدکی شیک بری هانکی سی تولدیرا بیلیر . ایشته بو حقیقته بناؤیم و قرآن شایرک هر بوزک
 یوز درجه عقلمز و فکریز زیاده لئسه ده . بو معظم و طیفه قدسیه نیک خلوصته ایچن کانی کله بیلیر . سا لئوسالده باقی بزه ذوقی
 مالا باقی ایدور . یا کز بوقدر وار که ؛ رساله نور شاکرد لریک بر قسی اونه کی دعالر ایزنده بولوندیغی و لوز و ستر سیز بیهضانه عقلمز
 لریک تجا وز لری و تهر ضلری زمانه لر نده ضرورت درجه سنده ایسته میه رک یا قمشسز . [حاشیه] هم ده بو حقیق و بونک دعوا

بویونکله
 ترخانه

[حاشیه]
 حکمه ده کی مباحثه
 اشارتدور .

ایکی اوج

MÜBAREKLER, Tâhir ile beraber,
Tâhiri'nin bize o kıymetkar
kalemiyle Cennet taamları gibi çok tatlı ve
huri libası gibi çok güzel yazıları, burada
herkesi lezzetle mütalâaya sevk ediyor. Ve
onun mâsume iki mübarek kızlarının
yazdıkları nüshalar, burada kadınlar, kızlar
âleminde geziyor, görenleri Risale-i Nur'a
cezb ediyor.

Said Nursî

AZİZ, sıddık, mübarek kardeşlerim
ve hizmet-i Kur'âniyede çalışkan ve
kuvvetli arkadaşlarım ve tarik-i hakta ve
berzah seyahatinde ve âhiret yolunda nuranî
yoldaşlarım...

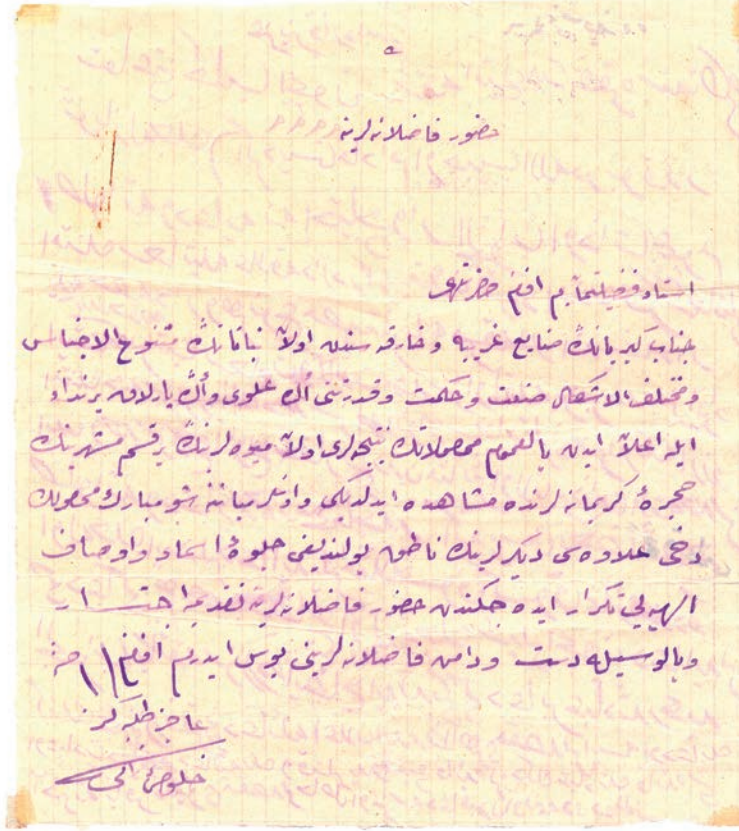
Gönülden Gönüle

BEN, hayalen, çok defa eski zamana
ve Kastamonu'daki ve Barla'daki
malûm yerlere ve seyrangâhlara şevkle
gidiyorum. Oralarda oturup ağlıyorum.
O enîslerimi hayalen görüyorum.

Said Nursî

BARLA sıddıkları Nurların
yazmasına tam çalışmaları,
herkesten evvel onların vazifeleridir.
Çünkü Barla, birinci medrese-i Nuriye
şerefini kazanmasından, o mübarek
medreseyi talebesiz bırakmak câiz değil.

Said Nursî

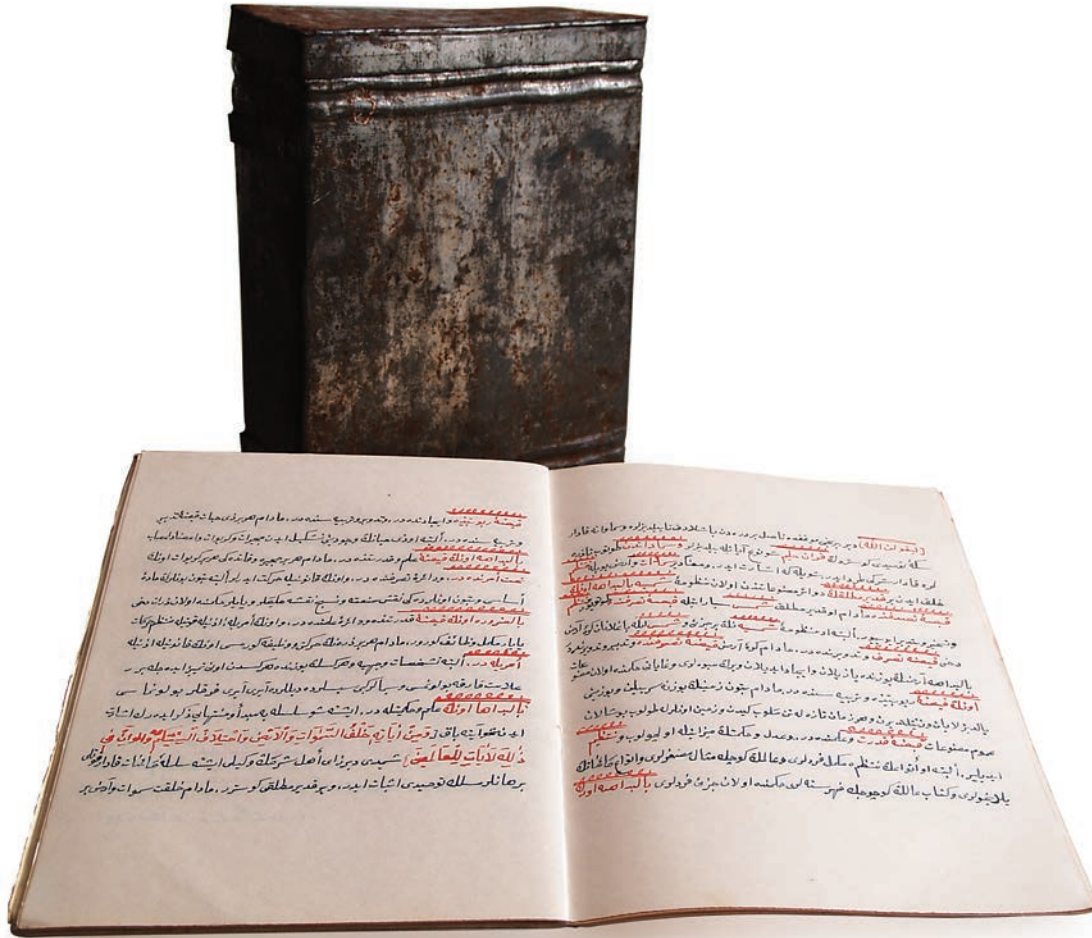
“Huzur-u fazılanelerine

“Üstad-ı faziletmeabım efendim hazretleri

“Cenab-ı Kibriyanın sanayi-i garibe ve harikasından olan nebatatın mütenevviü'l-ecnas ve muhtelifü'l-eşkal sanat ve hikmet ve kudretini en ulvi ve en parlak bir nida ile ilan eden bilumum mahsulatın neticeleri olan meyvelerinin bir kısım meşherinin hücre-i kerimanelerinde müşahede edildiği ve onlar meyanına şu mübarek mahsulün dahi ilavesi diğerlerinin natık bulunduğu cilve-i esma ve evsaf-ı ilâhiyeyi tekrar edeceğinden huzur-u fazılanelerine takdime ictisar ve bilvesile dest ve damen-i fazılanelerini bus ederim efendim.

Aciz talebeniz
Hulûsi-i Sani”

Düvar İçinde Saklanan Eserler

HAFIZ ALİ'NİN evi de Nur fabrikasının gece gündüz faaliyet halinde olan evlerinden biriydi.

O duvarların dili olsa da anlatsa orada yaşanan heyecanları, satır satır yazıldıkça solunan iman hazlarını.

Dili yoksa da bağrında sakladıklarıyla anlatıyor olup bitenleri duvarlar.

Hafız Ali, inci gibi el yazısıyla, özenerek yazardı Üstadından gelen eserleri.

Fakat yazılanların her an bir baskınla ele geçme tehlikesi vardı.

Olsun. Birgün gelecek, insanlar, havaya ve suya olan ihtiyaçları gibi bu eserlere olan ihtiyaçlarını da fark edecekler ve onlara ulaşmak isteyeceklerdi.

Onun için, Bediüzzaman ile talebelerinin bütün gayreti, eserleri gelecek nesillere ulaştırabilmek üzerinde yoğunlaşmıştı.

Büyük âlim ve şehid Hafız Ali'nin bulduğu çözüm, birer teneke kutu yaptırmak, eliyle yazdığı risaleleri bu teneke kutular içine yerleştirdikten sonra kutuların üzerine duvar örmek oldu.

Birgün gelecek, elbette duvarlar yıkılacak, eserler meydana çıkacaktır.

Necmeddin Şahiner, Hafız Ali'nin evindeki duvarların içinden eserlerin çıkışını şöyle anlatıyor:

“Merakla odanın duvarlarını, pencerelerini tıkırtularla vurmaya başladık. Boşluklar olduğu anlaşılıyordu. . . . Abdullah Kula ‘Durun, durun’ diyerek, duvardaki tahta kaplamaları ileri geri itmeye uğraştı. İtelediği tahtalardan bir bölüm açıldı. . . . Coşkun bir sevinçle kâğıt parçalarını topluyorduk. Elimizde sert cisimlerle, duvarları, pencereleri dövüyorduk. Pencerenin altından hususî bölmeler çıktı. Yarım asır el sürülmemiş yerler. Yine bir bölüm daha açıldı; duvarın enine ve derinliğine doğru yayılıyordu. Az sonra yeni bir hazine daha bulmuştuk—kâğıt ve kitap hazinesi. Bekçi ağzı açık vaziyette seyrediyordu manzarayı. Önceleri bizi para veya daha başka birşey arıyor zannetmişti. Biz ise Bediüzzaman'ın eserlerini arıyorduk.”

Duvarların dili yok belki. Ama buna lüzum da yok.

Onlar, anlatacaklarını, bağrında sakladıklarıyla anlatıyor.

*Şehid Hafız Ali tarafından
istinsah edilen ve aşağıdaki mektupta
sözünü geçen Risaleler*

“Hakikaten merhum Hasan Feyzi gibi az zamanda çok hizmet eden ve Nurlara karşı pek çok ciddî alâkadâr olan Mustafa Osman’ın, hizmetinin makbuliyetine bir delil olarak, Hasan Feyzi’nin ve onun ruhlarında ve sadakatlerinde iki muallim olan Ahmed Fuad ve Mustafa Sungur ve iki yüksek talebe olan Mustafa Oruç ve Rahmi’yi bulması ve Risale-i Nur’un o kuvvetli ellerle hizmetine çalışması, o havali için büyük bir saadettir.

“Risale-i Nur’un *Zülfikar* ve sair mecmuaların intişarı için büyük

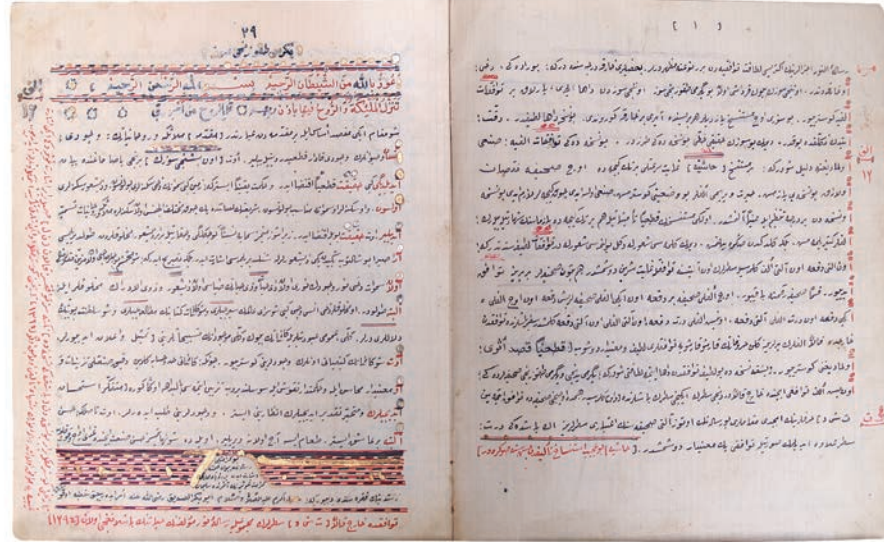
yardımlarda bulunan ve merhum şehid Hafız Ali’nin en mükemmel tarzda yazdığı ve Nur fabrikasında tam çalışkan bir arkadaşı ve sadık bir vârisi olan Hafız Mustafa’nın eline emanet bırakılan bütün Risale-i Nur eczaları onun eline geçmesini temin eden Ahmed Fuad’ı ve emaneti ona teslim eden kardeşimiz Hafız Mustafa’yı ve Safranbolu memleketini ve oradaki kardeşlerimizi ruh u canımızla tebrik ediyoruz. İnşallah *Zülfikar*’a verdiği herbir banknota mukabil, bin kâr görecektir, binler hayırlara medar olacak. Hem ona, hem kardeşlerinden Hatip İbrahim’e, hem yeni bir fedakâr muallim olan Mustafa Sungur’a ve küçük bir Selâhaddin olan Rahmi’ye ve başta Mustafa Osman ve Hıfzı olarak oradaki bütün kardeşlerimize selâm ederiz.”

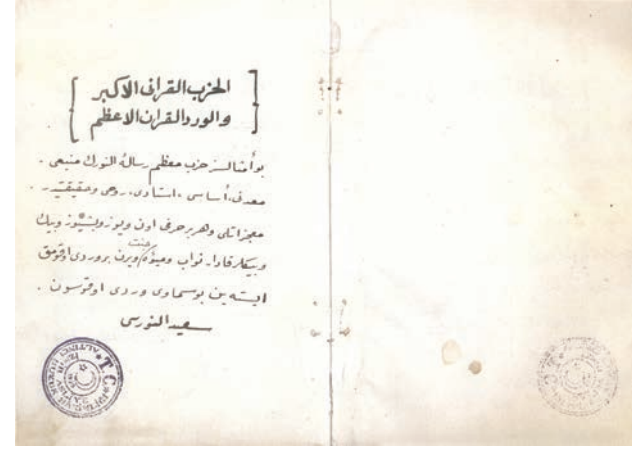
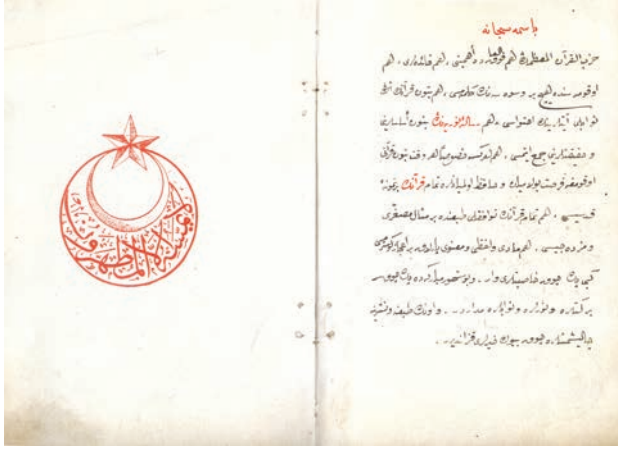
“*Saniyen*: Şu Yirmi Dokuzuncu Söz, târifnamelerde yazıldığı gibi, bir müstensih hatt-ı hakikiyesine ihtiyarsız takarrüble, sırrı tezahüre başlamış ve diğer müstensih hatt-ı hakikisini bulmuş. Hakikaten, ne fikirde bulunursa bulunsun, gören herkesi tasdiğe mecbur ediyor. Hattâ burada mühim ve müşkilpesent ulemalar dahi, güneş gibi inanıp tasdik ediyoruz, diyerek imza ediyorlar.

“Şüphemiz kalmadı ki, i'câz-ı Kur'an'ın yüz cüz'ünden bir cüz'ü, şu tefsirine in'ikâs etmiş. Yalnız şu fark var ki, i'câz kastîdir, kasten de kimse muaraza edemez. Şu kitabın tevafuku ise, fitrî, ihtiyarsız olmak cihetiyle harika olur, keramet sayılır. Kastî ve sun'î bir surette muaraza edilmez. Her neyse, şu nüshayı kardeşinin Abdülmecid bir defa görüün. İnşallah ona da bir vakit bir tane yazılacak. Şayet orada birisi aynen istinsah etmek niyet etse, çok dikkat etmek gerektir. Çünkü bu risalenin hurufatı da sırlı; kendine güvenmeyen yazmasın.”

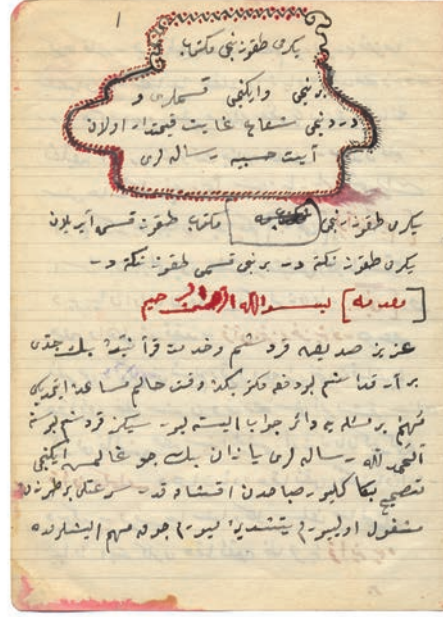

“Beka-i ruh ve melâike ve haşre dair”
Yirmi Dokuzuncu Sözün istinsahı sırasında ortaya çıkan bir tevafuk:
Eserin hemen hemen bütün satırbaşları “elif” harfiyle başlıyor.
Birçok mektupta sözü geçen bu nüsha nakış nakış işlenmiş, süslenmiş ve gelinlik çeyiziyle ciltlenmiş.

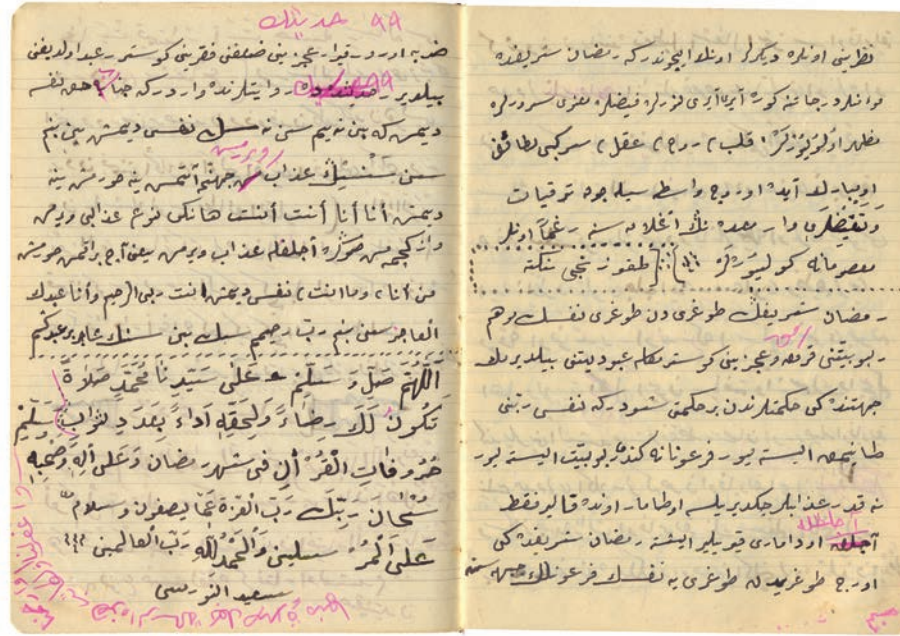
“Hizbü'l-Kur'âni'l-Muazzam'ın hem fevkalâde ehemmiyeti, hem faydaları, hem okumasında hiçbir vesvesenin gelmemesi, hem bütün Kur'ân'ın en sevaplı âyetlerinin ihtivası, hem Risale-i Nuriyenin bütün esaslarını ve hakikatlerini cem etmesi, hem herkese, hususan her vakit bütün Kur'ân'ı okumaya fırsat bulamayan ve hafız olmayanlara tamam-ı Kur'ân'ın bir nümune-i kudsîsi, hem tamam-ı Kur'ân'ın tevafuklu tab'ında bir misal-i musağğarı ve müjdecisi, hem maddî ve lâfzî ve mânevî parlak bir i'câz göstermesi gibi pek çok hâsiyetleri var ve bu şuhuru mübarekedeki pek çok bereketlere ve Nurlara ve sevaplara medardır ve onun tab'ına ve neşrine çalışmışlara çok büyük hayırlar kazandırır.”

Yirmi Dokuzuncu Mektubun Birinci ve İkinci Kısımları

Dördüncü Şua / Gayet kıymetli olan Âyet-i Hasbiye Risalesi

Hafız Abdullah'ın hattı ve Bediüzzaman'ın tashihleri

Büyük Kafaların Küçük İşleri

BARLA'DA başlayan iman inkılâbı, bir bahar gibi sessizce yurdu kaplarken, o gün devletin en yüksek mevkilerini işgal eden zevat da adım adım bu olup bitenleri izliyor.

Hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor, en küçük bir kıpırtıyı bile kayda geçiriyorlar.

Bir mektup, bir pusula, bir kitap, bir ziyaret, devletin en yüksek kademelerinde gizli yazışmalara konu oluyor.

Fakat onların lisanında bu iman inkılâbı başka isimlerle anılıyor, başka türlü tanımlanıyor.

“İrticâ faaliyetler, dinî tahrikât, tarikat ve din faaliyeti, gizli tarikat işçenliği” gibi...

Bediüzzaman veya talebelerinden birisi bir yerden bir yere gidecek yahut birisine selâm verecek olsa, peşindeki hafiyelerden başlamak üzere, Cumhurbaşkanı varıncaya kadar devletin bütün kademelerinde ışık hızıyla bunun haberi yayılıyor.

İçişleri Bakanının en önemli görevi, Bediüzzaman ile talebelerinin en küçük bir hareketini ânında Cumhurbaşkanlığına duyurmak.... Bundan, zamanın Cumhurbaşkanının

Bediüzzaman'ı ve faaliyetlerini en büyük bir devlet meselesi olarak takip ettiğini ve mesaisinin önemli bir kısmını buna ayırdığını anlıyoruz.

Onlar bir plan yaptılar. Fakat onların planı da Kader'in yüce planının bir parçasıydı.

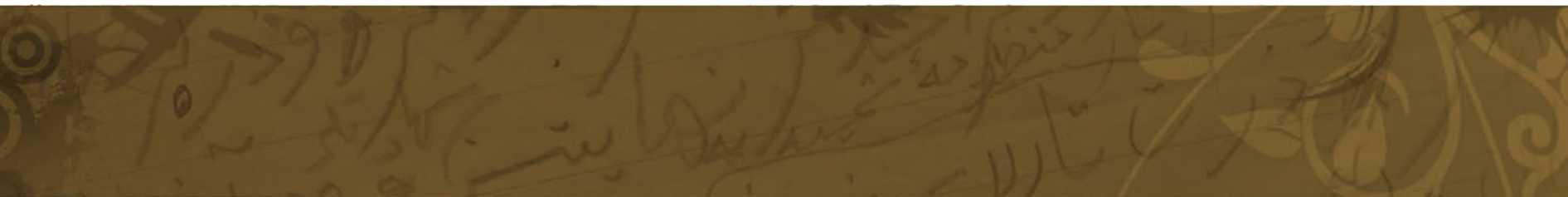
Neticede Kader hükmünü icra etti.

O zamanki yöneticilerin yeşertmemek için çırpındıkları filiz çınar oldu. köklerini Anadolu'nun dört bir yanına, dallarını da Dünyanın en uzak köşelerine uzattı.

Devletimiz de asıl görevininin bu iman inkılâbına engel olmak değil, onun önünü açmak ve ona yardımcı olmak olduğunu gördü.

Yakın tarihin küflü raflarından çıkarılan bu yazışmalar, şimdi dudaklarda bir tebessüme yol açmaktan başka bir tesir uyandırmıyor.

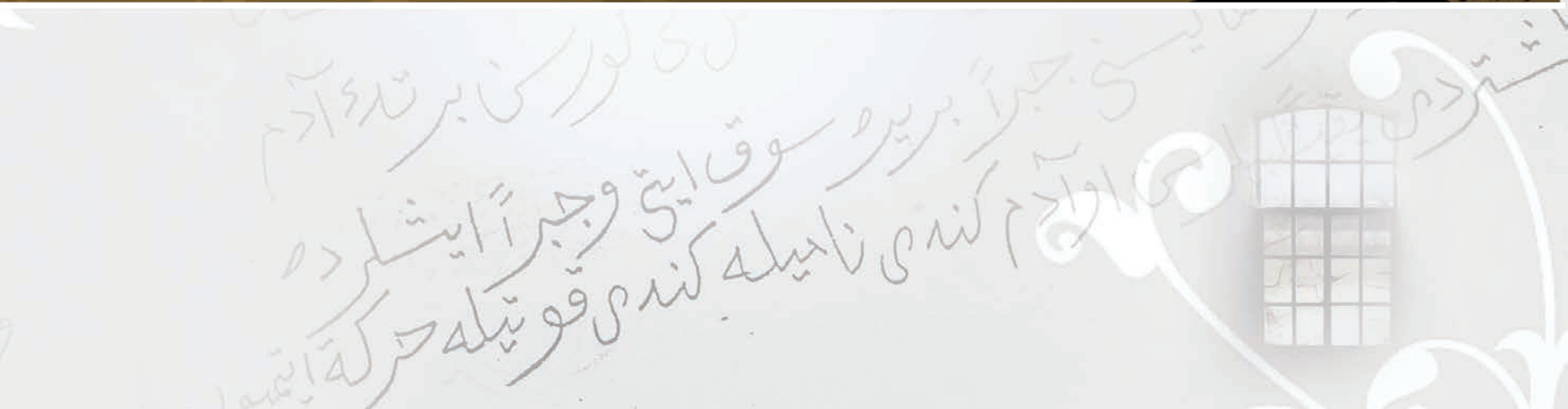
سید ایدہ ز اویلہ دہ ہوشی جناب حقہ نامینہ
کہوڑہ جگر کی ختم چکر دگر بلاترندہ قوجہ
طاشیورت طاع کی یوگر کی قادر یوریا
آغاچ بسم اللہ دیر خزینہ
طولد ریور بن لره طالبہ
بسم اللہ دیر مطینہ

یوریا کی مبارک
ویضدن بیگوت چشمہ کی اولیور
ادی لطیف نظیف آب حیات کی برغدا
آغاچ راوتلہ ریور

*Bir Kutlu
Kalemden Kalanlar*

جایگاه نهایی کردن مادام او بیله در شوهر اندر
و حکام از لیسنده امنی آل... تا بتون کائناتده دیلینده
و معر حاد شه قارشینده تیرمه دن قورتله سن... او
او بیله مبارک برد فینه در کی سنده نهاییه کز عجزه فقره
بر قدرته رحمته ربصلا ایدوب قدیرور حیم دک عجزه فقره
بر شفاعت صحیح پاپیر... او تا بو کلمه ایله حرکت ایدن او
بیزر کی عسکر قید اولرد دولت نامنه حرکت ایدر مع
پروا کی قالمز... قانون نامنه دولت نامنه دیر مهر ایش
شیء قارش طایانز... باشد دیمشدره بتون

ÜÇ BÜYÜK HAPİS macerası geçirdi Bediüzzaman ve talebeleri. Hepsi de insanın tahammülünü zorlayan en çetin şartlar altında...

Önce Eskişehir hapsi. Arkadan Denizli. Orada, “Eskişehir hapsinin bir aylık eziyetini bir günde çektirdiler bana” diyordu Bediüzzaman.

Afyon ise en yamanı idi. Denizli’nin bir aylık eziyeti de Afyon’un bir gününe denk geliyordu.

Şehirde kanalizasyonun donduğu bir kış mevsiminde, sobası yanmayan bir koğuşta, günde on kurusluk yıldız şehriye çorbasından başka midesine birşey girmeyen, hasta ve yaşlı bir tutuklu ne yapar?

O kimse Bediüzzaman ise, her zaman yaptığını yapar. Yazar, yazar, yazar... Eline geçen her türlü kâğıda yazar: defter kâğıdı, kese kâğıdı, gazete kâğıdı... Sonra, bir vesile ile o yazdıkları, çeşitli koğuşlarda bulunan kırk beş kadar talebesine ulaştırılır. Onlar da yazılanları çoğaltırlar.

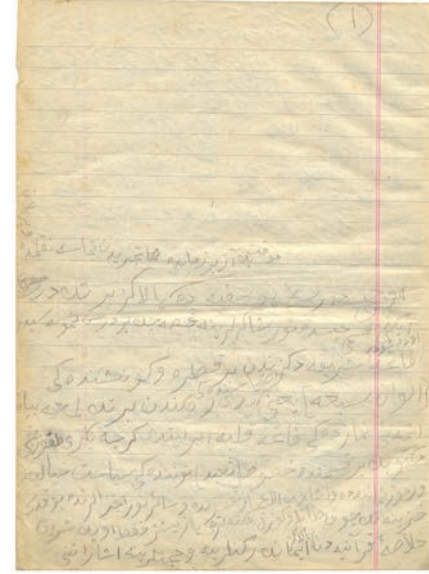
Başkalarıyla beraber bir koğuşa konulacak olsa, orası bir ders salonuna döner. Muhataplarının herbiri, bir suçla yargılanan yahut hüküm giymiş kimselerdir. Aralarında göz kırpmadan adam öldürenler de eksik değildir. Bütün bunlar, bir “medrese-i Yusufiyede” ders arkadaşları olurlar. Ve kendileriyle aynı koğuşa düşmüş bir hocadan Kur’ân’ın en ince noktelerine dair dersler dinlerler.

Rahmân kimdir, Rahîm kime denir? Açları kim doyurur? Hastalara kim şifa verir? Dünyanın dört bir köşesindeki yavruların ağızlarına akan sütler hangi rahmet hazinelerinden gelir? “Ancak Sana kulluk ederiz” dediğinde nasıl saf olur insanlar, zerreler, hücreler, canlılar, cansızlar, gezegenler, yıldızlar?

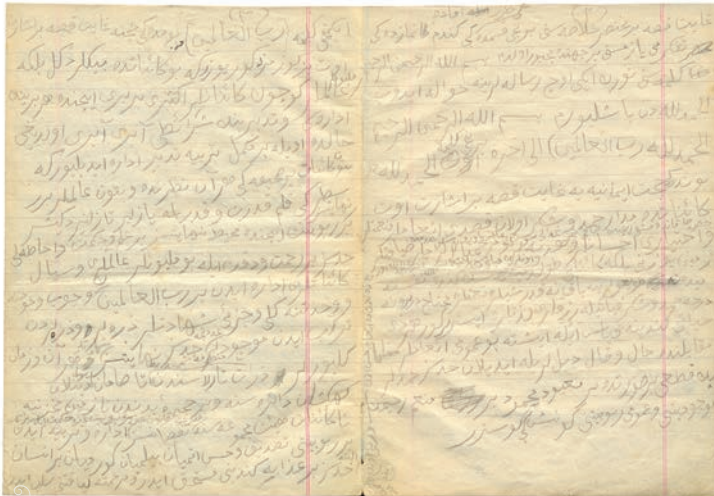
Ve soruların en can alıcı olanı:

Nasıl görülür bütün bunlar, kanalizasyonları buz tutmuş bir şehrin sobasız hapisane duvarları arasından?

Evet, kâinata hadsiz rahmetin mevcudiyeti ve hakikatı, aynen güneşin ziyası gibi görünür. Meselâ, bütün zihayatın, hususan âcizlerin ve bilhassa yavruların, bütün zeminde ve fezada ihtiyar ve iktidarlarının haricinde, gayet harika bir tarzda hiçten ve mütemasil çekirdeklerden ve su katrelerinden ve toprak habbeciklerinden yetiştiriyor. Hattâ ağacın başındaki yuvada kanatsız, zayıf kuşuklara annelerini emirber nefer gibi gezdirir, rızıklarını getirtirir. Ve aç bir arslanı yavrusuna musahhar eder, elde ettiği bir eti yemeyip yavrusuna yedirir. Ve sair hayvanatın ve insanın yavrularına memeler musluğundan âb-ı kevser gibi hoş, mugaddî, sâfi, halis, beyaz sütleri kırmızı kan ve mülevves fişkı içinden bulaşmadan, bulandırmadan imdatlarına gönderir, validelerinin şefkatlerini yardımcı verir. . . . İnsan, iman gözüyle baksa, yetmiş güzel hulleleri giymiş bir cennet hürisi gibi, rahmetler ve hayırlar ve hikmetlerden dikilmiş yetmiş binler güzel libasları birbiri üstüne giymiş, daima güler, rahmetle tebessüm eder bir insan-ı ekber ve ondaki insan nev'ini bir kâinat-ı suğrâ ve herbir insanı bir âlem-i aşar müşahede eder.

Yazdıracak kimse bulamadığı için hâpishane hüccresinde Üstadın kendi yazdığı risale.

“Fâtîha-i Şerifenin Bir Muhtasar Hülâsası

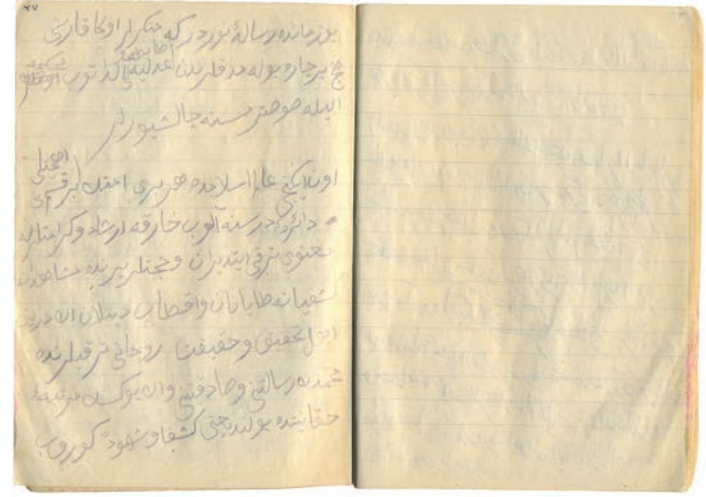
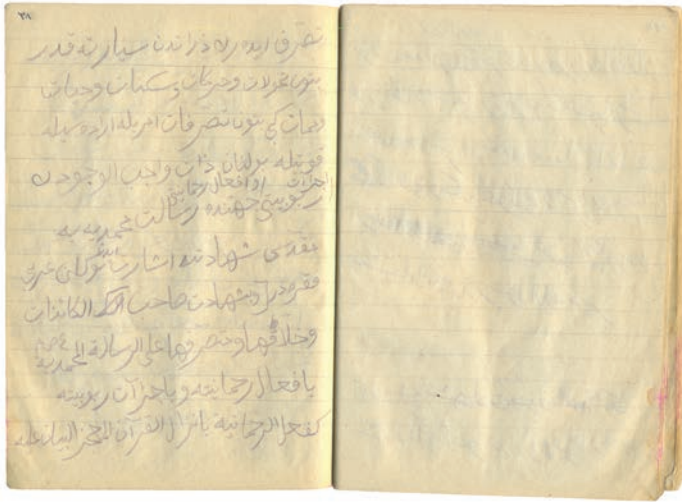
“Üçüncü medrese-i Yusufiyede muvakkat pek az bir zamanda tecridden temasa naklimde verilen yalnız birtek dersin ikinci kısmı.

“Hapiste Nur şakirtlerine kısacık bir ders nümunesidir. O da şudur:

“Fâtîha-i Şerife denizinden bir katre ve güneşindeki elvan-ı seb’a, yani ziyasındaki yedi renginden birtek lem’a beyan etmeyi, namazdaki Fâtîha kalbe emretti.”

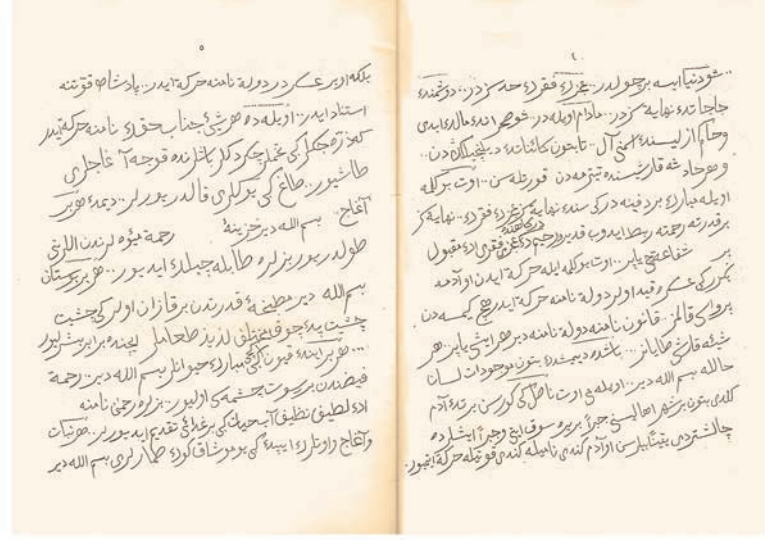
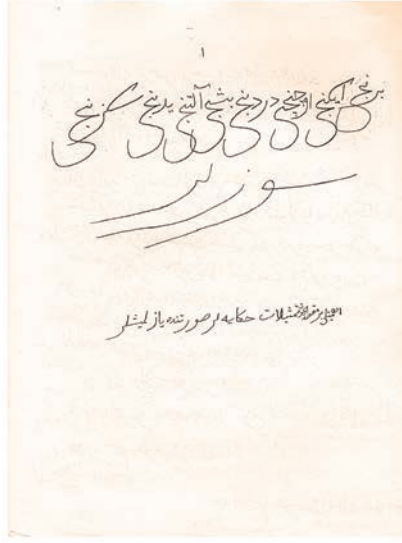
“Sonra, pek âdi bahanelerle, zemherîrin en şiddetli soğuk günlerinde beni tevkif ederek, büyük ve gayet soğuk ve iki gün sobasız bir koğuştâ, tecrid-i mutlak içinde hapsedtiler. Ben küçük odamda günde kaç defa soba yakar ve daima mangalımda ateş varken, zaafiyet ve hastalığımdan zor dayanabiliyordum. Şimdi, bu vaziyette, hem soğuktan bir sıtma, hem dehşetli bir sıkıntı ve hiddet içinde çırpınırken, bir inâyet-i İlâhiye ile bir hakikat kalbimde inkişaf etti. Mânen,

“Sen hapse medrese-i Yusufiye namı vermişsin. Hem Denizli’de, sıkıntınızdan bin derece ziyade hem ferah, hem mânevî kâr, hem oradaki mahpusların Nurlardan istifadeleri, hem büyük dairelerde Nurların fütuhâtı gibi neticeler, size şekvâ yerinde binler şükrettirdi. Herbir saat hapsinizi ve sıkıntınızı on saat ibadet hükmüne getirdi, o fâni saatleri bâkileştirdi. İnşâallah, bu üçüncü

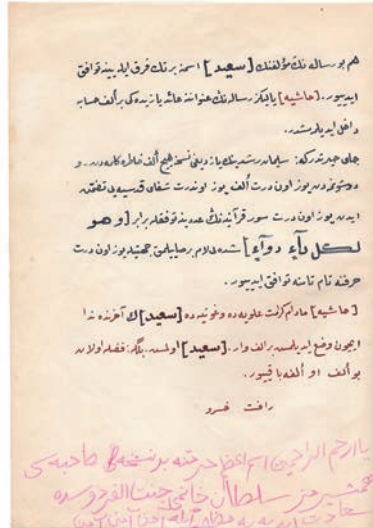
medrese-i Yusufiyedeki musibetzedelerin Nurlardan istifadeleri ve teselli bulmaları, senin bu soğuk ve ağır sıkıntını hararetlendirip sevinçlere çevirecek. Ve hiddet ettiğin adamlar, eğer aldanmışlarsa, bilmeyerek sana zulmediyorlar; onlar hiddete lâıyk değiller. Eğer bilerek ve garazla ve dalâlet hesabına seni incitiyorlar ve işkence yapıyorlarsa, onlar pek yakın bir zamanda ölümün idam-ı ebedîsiyle kabrin haps-i münferidine girip daimî sıkıntılı azap çekecekler. Sen onların zulmü yüzünden hem sevap, hem fâni saatlerini bâkileştirmeyi, hem mânevî lezzetleri, hem vazife-i ilmiye ve diniyeyi ihlâsla yapmasını kazanıyorsun’ diye ruhuma ihtar edildi.

“Ben de bütün kuvvetimle ‘Elhamdü lillâh’ dedim. İnsaniyet damarıyla o zalimlere acıdım, ‘Yâ Rabbi, onları ıslah eyle’ diye dua ettim.”

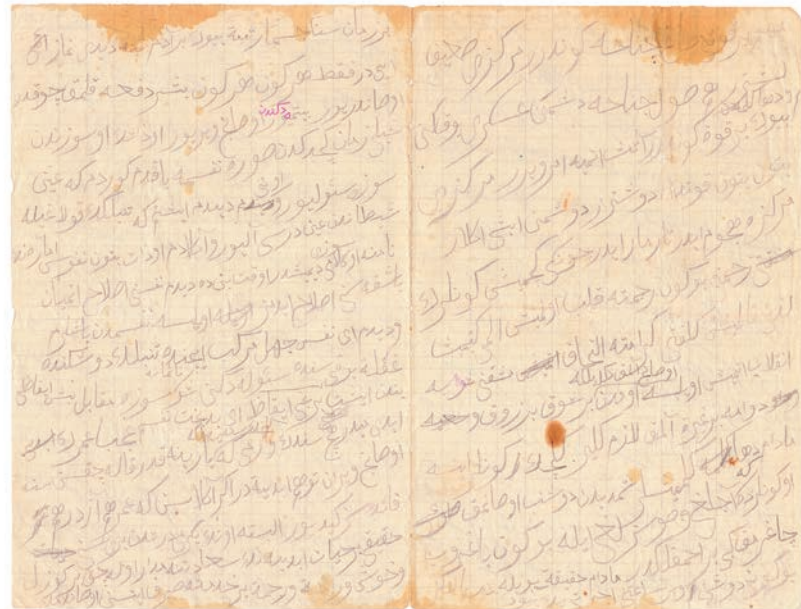
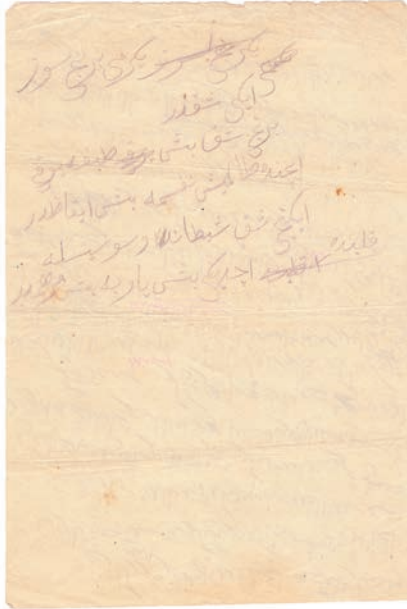
Birinci Sözdən Sekizinci Söze kadar, Sözlər'in ilk bölümlərini içine alan *Küçük Sözlər*:

“Şu Küçük Sözləri bida yette müsvedde olaraq kendim ve kendi müşevveş hattımla yazmaya mecbur oldum. Çünkü o vakit herkes benden çekinirlerdi.”

Yirmi Beşinci Lem'a / *Hastalar Risalesi* ve Bediüzzaman'ın sonuna yazdığı dua:

“Yâ Erhamerrâhimîn! İsm-i Âzâmın hürmetine, bu nüsha sahibesi hemşiremiz Sultan Hanımı Cenneti'l-Firdevste saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin.”

“Yirmi Birinci Söz

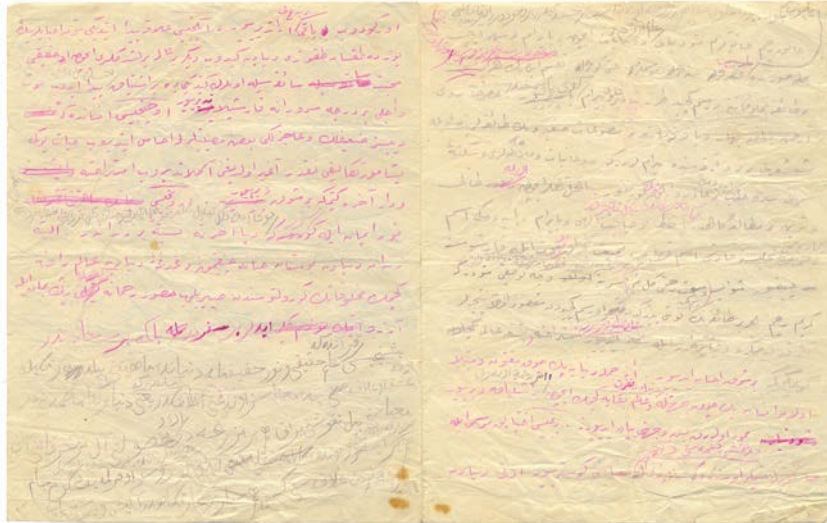
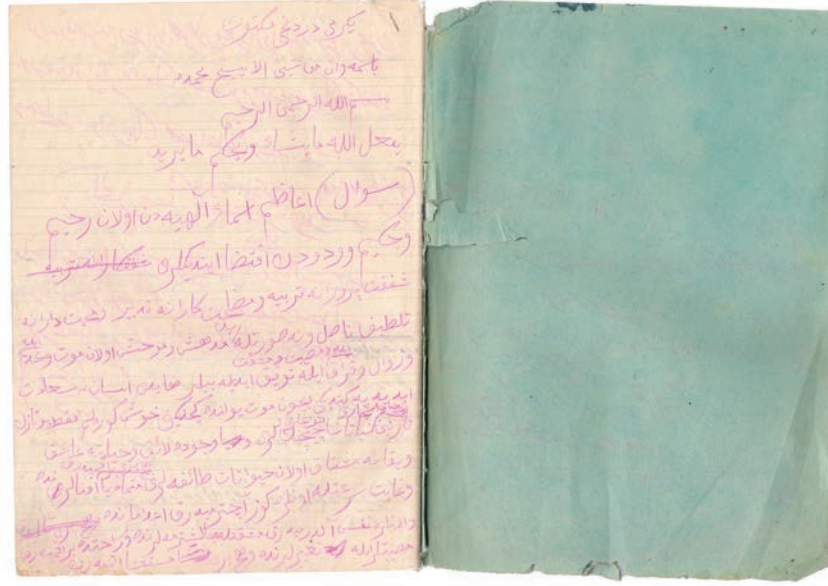
“İki şıktır.

“Birinci şık, beş tabaka yok içinde dalmış nefsim Beş İkazdır.

“İkinci şık, şeytanın vesvesesiyle kalpte açtığı beş yaraya Beş Merhemdir.”

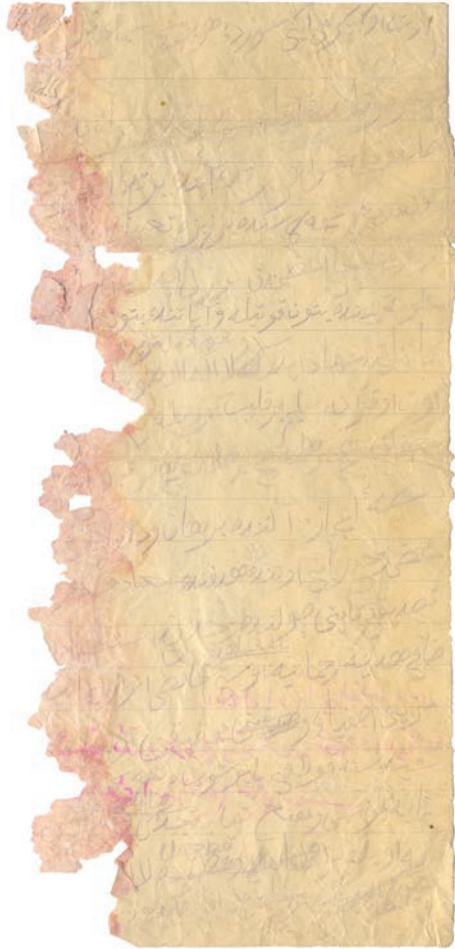
Yirmi Dördüncü Mektup

Müellifin el yazısıyla başlıyor. Daha sonra yer yer hem müellifin, hem de kâtibin kalemıyla ilâveler var.

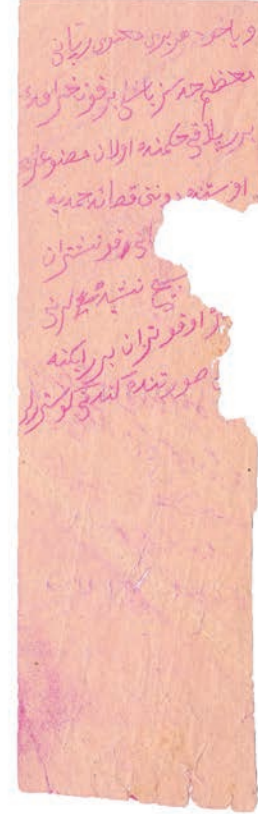
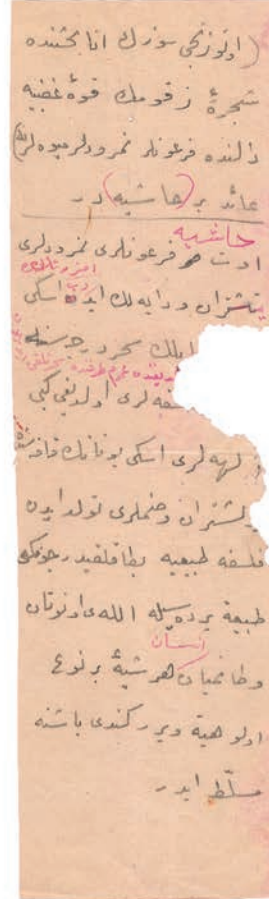
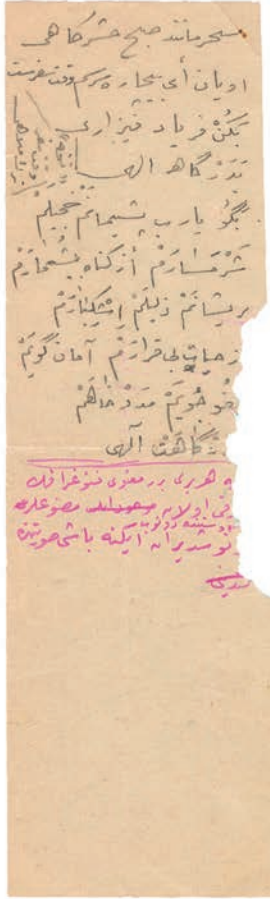
On Yedinci Söz'den

“Beşincisi” diye başlayan paragrafa kadar Bediüzzaman Said Nursî tarafından tashih edilmiş. Geri kalan kısmı Bediüzzaman'ın kaleminden.

Yirmi İkinci Söz'den

“Evet, o yirmi iki adet Sözlerin herbirisi, semâ-i Kur'ân'da parlayan birtek necm-i âyetin bir lem'ası...”

Bir kalem, bir parça kâğıt... Elişi kâğıdından bir iki parça da yeter. Mekân ise hiç fark etmez. Dağbaşı da olur, zindan duvarlarının arası da. Önemli olan müellifinin nerede olduğu değil, nereye baktığı ve neler gördüğü.

Filozofların boğulduğu yerlerden ayağı bile ıslanmadan geçen bir kalem

sahibinin, Otuz Birinci Sözdeki “ene” bahsine yazdığı haşiye ile Otuzuncu Sözün en sonuna eklediği satırlar.

Her iki not da, Üstadın el yazısıyla yazıldıktan sonra şamlı Hafız Tevfik tarafından yine elişi kâğıtlarına temize çekilmiş ve Üstadın tashihinden geçmiş.

Altta küçük resimlerde kâğıt parçalarının diğer yüzleri görülüyor.

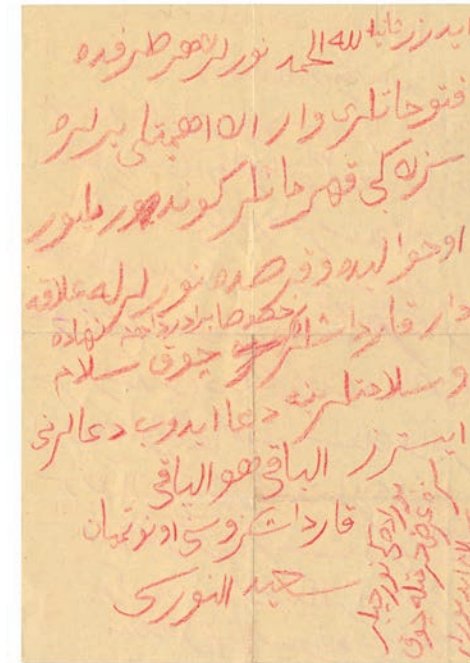
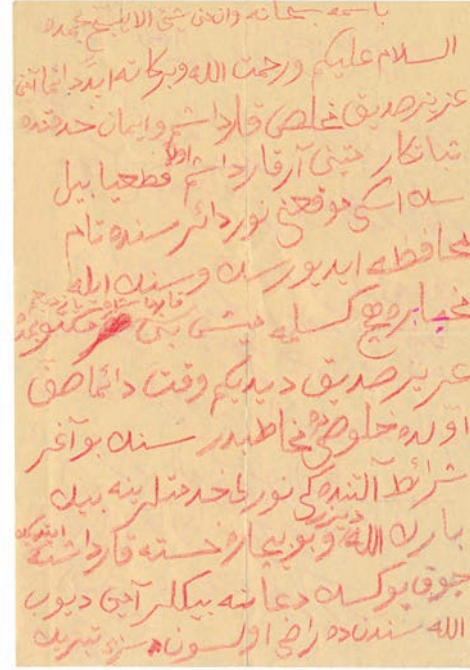

“Aziz, sıddık, muhlis kardeşim ve iman hizmetinde sebatkâr, metin arkadaşım,

“Evvêlâ kat’iyen bil, sen eski mevkiini Nur dairesinde tam muhafaza ediyorsun. Ve seninle muhabere hiç kesilmemiş. Ben kardeşlere yazdığım mektubumda “Aziz, sıddık” dediğim vakit, daima saff-ı evvelde Hulûsi de muhataptır. Senin bu ağır şerait altındaki nurlu hizmetlerine bin bârekâllah deriz. Ve bu biçare hasta kardeşine ettiğin çok yüksek duana binler âmin deyip, Allah senden razı olsun, sizi tebrik ederiz.

“Saniyen: Lillâhilhamd, Nurların her tarafta fütuhatları var. En ehemmiyetli yerlere sizin gibi kahramanlar gönderiliyor. O havalide ve Kars’ta Nurlarla alâkadâr kardeşlere, hususan biraderzadem Nihad’a çok selâm ve selâmetlerine dua edip dualarını isteriz. Buradaki Nurcular size arz-ı hürmetle çok selâm ediyorlar.

Kardeşiniz ve seni unutmayan
Said Nursî”

“Aziz, siddık, muhlis, halis kardeşim,

“*Evvelâ*: Sizin bayramınızı ve Nurlarla ciddî işigalinizi ve daima birinciliği Nur dersinde ve sadakatinde muhafaza etmenizi, bütün ruh u canımla tebrik ederim.

“*Saniyen*: Hiç merak etme, seninle muhabere mânen devam eder. Bütün mektuplarımda ‘Aziz, siddık kardeşlerim’ dediğim zaman, muhlis Hulûsi saff-ı evvel muhatapların içindedir.

“*Salisen*: Nurlar pek parlak ve galibane fütuhâtı geniş bir dairede devam ediyor. *Sırran tenevveret* sırrıyla, perde altında daha ziyade işliyor. İki makine, bin ve beş yüz kalemlî iki kâtip olmasıyla, inşaallah zemin yüzünü de ışıklandırarak derecede ders verecek.

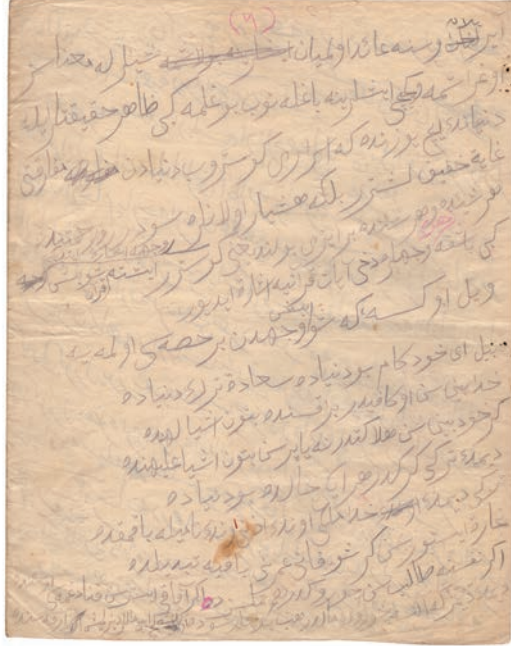
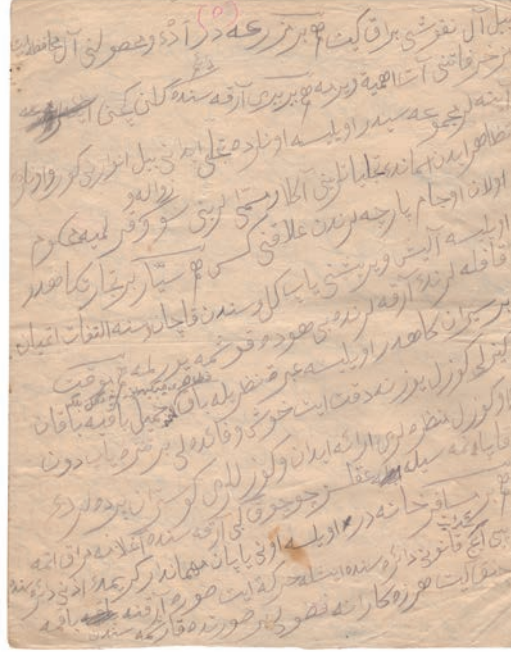
“Kardeşim, ben de senin fikrindeyim ki, Nur hizmeti için kader-i İlâhî seni gezdiriyor. En muhtaç yerlere sevk eder. Hususan, o havali, memleketim, güzel levha-i hakikatın lâhikalarına geçirmek için, Nur şakirtlerine gönderdik. O civarda Nurlarla alâkadar zatlara selâm.

Seni unutmayan hasta kardeşiniz
Said Nursî”

باسمہ سبحانہ السلام علیکم ورحمتہ اللہ وبرکاتہ بعدد عاشرات دقاتی ایام الفراق
عزیز صدیق خاص خالصی قارداشم اولائزہ بایر انگیزی و نور لر لہ
اشتغال کنزی و دایما بر بھلیکی نور در آئندہ و صداقتندہ مخافظہ ائمہ کنزی
بتون روح و جانملہ تبریک ایدرم ثانیایچ مراقبہ سناک لہ
مخایرہ معنادوام ایدر بتون مکتوبلر مددہ عزیز صدیق
قارداشم دیدیکم زمان خاص خلوص صف اولی
مخاطبلرہ ایچندہ در ثانی نور لر یک یارلاق
و غالبانہ فتوحاتی کیشی ایدر آئندہ دوام ایدر
ایستورت اسریلہ بیدہ آئندہ دھاز یادہ
اینبیلور ایکی مالکینہ بیک و بیشیز قلملی
ایکی کاتب اولسیلہ ان شاء اللہ زمین یوزنی
دہ ایشقلندہ برہ جلد در جہ ۷۷ در سا و بیو جلد
قارداشم بندہ سنہ فکرنندہ بیکم کہ نور خدمتی ایچون قدر الہی
سنی کزدر بورا محتاج بیکم سو قاید رخصوضا اولی معلم
نور لہ حقیقتندہ لاحقہ لر بندہ یکم جلد ایچون نور شاکر دلر بندہ
کوندر دہ نور لر لہ علاقہ دارد آئندہ سلام الباقی طوبیاقی
براد - زادم نوالک
کوندر دہ اولی ایچون اولی
مالکینہ ایچون اولی ایچون اولی
حید النورکی 16/2/2/1/4

Zülkarneyn ile Ye'cüc ve Me'cuce dair
sualin cevabı.

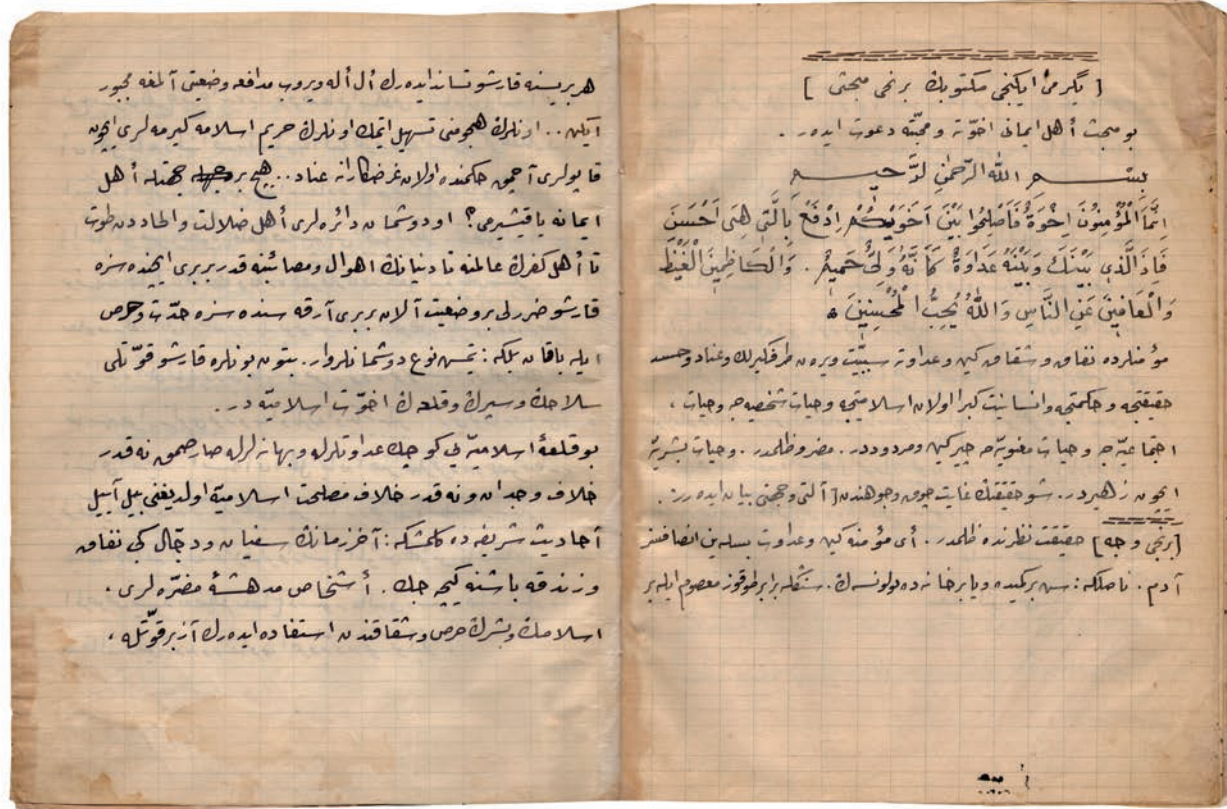
Şamlı Hafız hattı. Kırmızı kalemle
Bediüzzaman'ın tashihi.

مهاجرت استقبالی تنور ایتمون و او کیچه جزا د هت و د هت
انیت و تده انقلاب ایتمون و قادیانوت و حیانتک د کینه
سیلا سار قورل اوجی او شنه هدر نه جازه لوه بینون عدو اتیلان
دنیا و د زینزه قرآن هیلک تر کا فیه یا ییلان برقیه صکیه علمه
کین، حقیقت اسلاویت ایچا کیدوب سلاقله او دوزک او شنه کزوب
تا سار سلاقله بیقارک حیا تکزک و طیفه سس بتون و او دوزک
قورل لری و زلزله لری سینا کله برده لری کین تده هکله خطره لری
تازه لندیر کله و د هت و د هت یرینه نظر عبت و فکری
کیلسیره رک او قنایوب ایته لاندیرسون هم او سر قرانله
او زبیه قرانیه ایله نفسی زه نیجا ملک بلکه؛ حرکتی جز اولوب
بزی او طابند بر دین هبات آبدیه جزا کوز انعامه سقوتلن بر
واسطه جز اولسون. الحاصل حادام انسان حاقیلک
حاصیر اعتبارله صمودن قتالم اولدی کین ارضه زلزله سندن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ الْإِسْبَاحِ بِحَمْدِهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
 عزیز صا دبعه خلص خالص قرده شتم
 فرده شتمز عبد المجیده آیری مکتوب یازم دیغماک سببی سیزه یاز دیغم مکتوبلری
 کافی گور دیگم ندر بنم ایچون خلوصیدن صوگره قیمتدار برقرده شتم بر
 طلبه بدره صماح اقسام خلوصی ایلله برابر بعضاً دها اول دعامة
 سیکایا دیغم مکتوبلر اول صوری صوگره حقیقتی استفاده ایدورلر
 حاضر اولیور اولدره آیری مکتوب یازم دیورم جناب حقیقتی اولدره مبارک
 بریویوک قرده سه یا بحسبه بنم بریمه عبد المجیدلر مخابره آیت همراه ایتیم سون
 خلوصیدن صوگره اونی دو سونیورم فقط طلبه لکنی حقیله ایفا ایتیم بور اولدک
 ایچون بالذات مخابره ایتیم یورم قرده شتم [برخی سؤالکرا] جدلریگزدن برینک
 امضای السیدی محمد دائر محرم برسؤالکرا وار قرده شتم بوکجا جواب علمی
 وتحقیقی وکشفی و بر ملک املده دگل فقط بن ارقدا شلریمه دیر ایدر لکه خلوصی نه
 شمدیکی تور کلره ونه گور دلره بگره دیور بشقه برخاصیت گور یسیورم ارقده دانلدره
 بنی تصدیقه ایدیورلر [دادعه را قابلیت شرط نیست] سربله خلوصیده بویوک
 بر اصالت تطاهری برداد حقد دیر ایدر هم قطعاً بلکه رسول اکرم علیه
 الصلاة والسلام ایک ال دار بری نسبی ال در بریده شخصی معنوی و
 نور انیسینک رسالت نقطه سنده کی آلی وار بو ایکنی الده قطعیا سن داخل
 اولقله برابر برخی الده دخی دلیلز بر قناعتم وار که جدیتک امضای سبیر

Bediüzzaman Hazretlerinin “Kalemin güzel, yazın güzel, imlân güzel” şeklindeki iltifatına nail olan Kâtip Osman’ın hattıyla Yirmi İkinci Mektup.

اجریده بنامه کوروشان و یاکوروشان و کشنده از و ایندن ۶۲
 دوستار بهر دستور در که اوزا قده بولان بر
 بنده کوروشک آرزو کزی می ایندم، قرآنند بر بنده کوروشک ایکی جریده اولور،
 ا دنیا جریده، یعنی هیات اجتماعی انسانی را که با هم می آید، او جریده ای که خابری تمام
 دنیا هیات اخروی و هیات معنوی حق الله در آورده ایکی وجهه در، بر این صفحه
 در همه فضا هر طره ایرویه شومند در استفاده معنوی این هیات ایکی در
 خود جبهه قبول ایندم، چونکه به قرآن حکمت صرف بر خدمتگاری میم
 او مقصد دطاعت بر دتویم، شخصی در طاعت ک بریسانده، همیشه شکر
 صائینه جیقا صائیم، و جیقا صائینه ایتمه میبودم، چونکه ترانه حکمت الهی در
 قیامت سببه این ایتمه ایچونه بریسانده و شخصی در طاعت بولانده قریبه جام
 پارچاری صائیم حقیقی صرف اولمایانده مشرق در دلائله وقتده آمده
 کوروشک در طاعتده شکر نظر بر باقی بیدار، بر زهدینه بر نسای، بر
 کایر، او نیک ایچونه شخصی در طاعتی قضا قایاشیم، با او مقدس دطاعت
 خدمتگاری میم، مفلس بر خدمتگار اولیم راهها خوشه کیدور، ایکی وجه
 شومکه: قرآن جبار و دلائلی و قادی حکمتی نقطه بنده بنده کوروشک، شومکده
 کندی (علما لر اس و الهیه قبول ایچوریم)، فقط بو کوروشک ایچونه شومه و غریب
 مانع اولان، بلکه رک اوتی و آتی دخی بود، صورتا کوروشک اوقده
 لزوم یوسه، شومنا سبتک ده و معنوی کوروشک ده ایچو میوه کی وار
 بریسه: دلائله ایندیم مقدس دطاعت جوهراتی بنین القدر، ایتمه: او دطاعت
 شومکده اوده ایکی کوجول جوهراتی گونه روم، ایکی میوه کی، ایتمه فرجه
 نمازنی قیومه ویدی کباری ترک ایتمه ذاتری شوم معنوی صائینه کوروشک

“Benimle görüşen veya görüşmek arzu eden dostlara bir düsturdur ki, uzakta
 bulunan bir kısım kardeşlere yazılmıştır.” Barla mektuplarından. Giriş kısmı.

T. C.

ELAZIĞ VALİLİĞİ
21
8123

TC
15 KURVA 15

m

NÜFUS HÜVİYET CÜZDANI

No. 51 N 9966554 * B

iki sayfadır

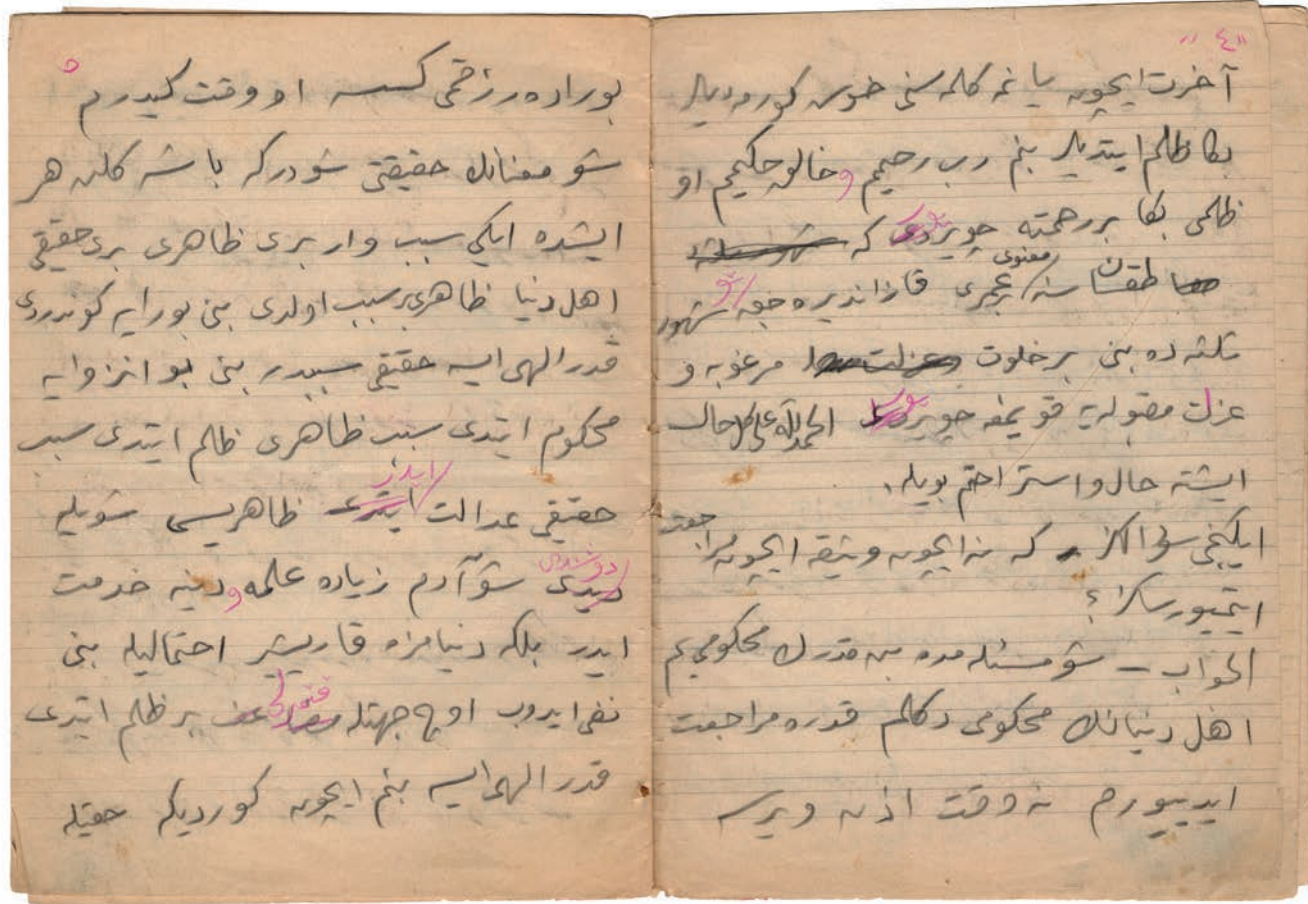
1911

Aile ismi, yani lakap ve şöhreti	Bekir Hulusi
Adı	özbaş aslı yahyagil İbrahim Hulusi
Babasının adı	Mehmet
Anasının adı	Nazife
Doğum yeri	Elazığ
Doğum tarihi	1313 aslı 1311 tasdiki

“Nur’un Birinci Talebesi” Hulusi Yahyagil’in nüfus kâğıdı.

ایسته ایکنجه بابا بقا انت الباقی جمعی بو مصطفی افاده اییور . انسانک حدسز
معنوی یاره لرینی ند اوی اتمظله بر افرنده ک غایت شدنی آرزوی بقای او نظر نظمین
اییور .

او حیضی نسته : شود نیازک فنا و زوال آساده کی تأییدی غایت مختلفدر .
سو جودات ایسه سده اهل دایره لر کی بری ایچینه آلمن هکتمدری زوال نقص سده آری
آری اولوبدر . ناصلا : ساعت تکایه لرینی صیایا دایره سی ، رقیق و ساعتی و کوندری
صیایان دایره لری ضالهر ابریند بینه . فقط سرعتده محالدر . اولوبده انسانده کی
جسم ، نفس ، قلب ، روح دایره لری اولوب متفاوتدر . مثلا : جسم بقای صیای
و جودی بولندیجه بر کون بلله بر ساعت اولینی و ماضی و مستقبلی معدوم و سیت
بولندیجه حالده قلبک ها خرنوندن جوق کون اول جوق کون صورته آسان قدر دایره
و جودی صیای کیندر . روحک ها خرنوندن اول و سترجه صورته کی بر دایره
عظیمه دایره حیاتنه و جودینه اهلدر . ایسته بولستفاده بناء حیات قبی روحی
بقایه مدار اولان معرفت لویه و محبت ، بانیه و عبودیت ، سجائنه و مرضیات ، عیالنه جمعیله

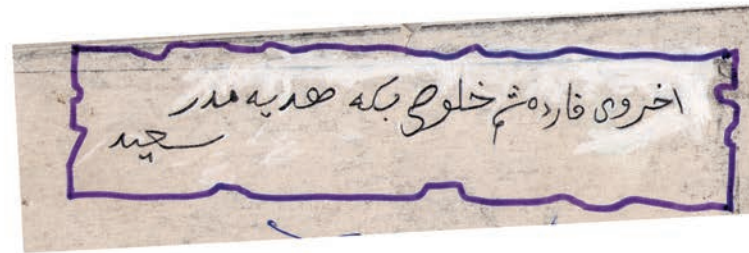
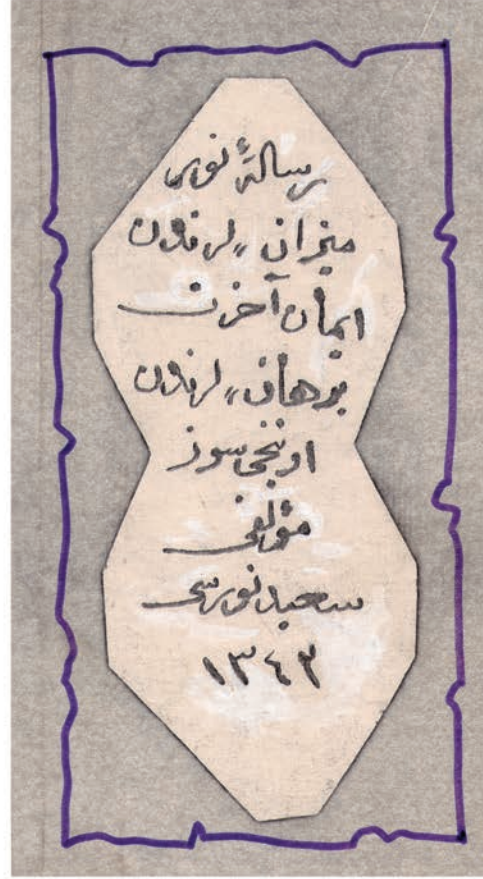
Elle yazılarak gizlice çoğaltılan risalelerden
On Üçüncü Mektup. Bediüzzaman
Hazretlerinin tashihi ile.

اذا صوي [ده اشوات اولشان مشراعه معراجہ رمز الین [لانه] ده کضمیر با جناب مقہر اجدد،
 ویا شود بیغیرہ در پیغمبر کورہ اولہ، فانون بالغت و مناسبت جیاق ملامت و بلہ افادہ
 اسدورہ، نویساحت جزئیہ بر سر مجموعی، بر خروج قلم وارکله، ناسدرة التی بہ، **تای**
 قاب قوسیہ قادر مراتب کلیة آسائیہ ده کوزنیہ قولانہ تصادف ایدن آیات ربانیہی و
 عجاب صعت الکرہیہ بی ایشیتن، کور متحد در او کوجله جری سیامت ہم جای هم محشر
 عجاب بر سیاحتہ آناختاری حکمنہ کورستبور، اگر ضمیر جناب مقہر اجم اولہ بتویاہ
 او لو یورکہ، بر عبدی بر سیاحتہ محصورینہ دعوت ایدوب وظیفہ ایله توفیق ایتله
 ایتله ایچون مسجدرا عدن و جمع انبیا اولان مسجد اقصی بہ کوندوب انبیا لرا ایله
 کور و صدروب تون انبار لاله اسول دینارنیہ وارن مطلق اولدیغی کورستردکن صکرہ **تا**
 قاب قوسینہ قادر ملکہ دمکلو نندہ کزد پردی ایشته چندان اویر عبدد، او سیاحت
 بر معراج مزیدد، فقط بوعبد چون کائناتہ تعلقه ایدن بر آماشت بر ابرندہ در ہم شو
 کائناتک رنگی دگسیرہ چله بر نور بر ابرد، هم عادت ابدیہ نلہ قابوسنی آماجقہ آناختار
 بر ابر اولدیغی ایچون جناب صفا کشی تون ایشیای ایدیدر دکور ورتقله توصیف ایدر **تا**

اوامانت، اونور، او آناختار لاله جهان سولک و محیط و محوم کائناتہ عام و تون مخلوقا ته
 شامل کائنات لری کور شریکین بوسر تطبیقہ درت اسی وار، **[ترجمی] معراجہ**
 لزومی نہ در؟ **[الکحیی] حقیقت معراج نہ در؟** **[اوچجی] حکمت معراج نہ در؟**
[در دجی] معراجہ شرات و فائده سی نہ در؟
[ترجمی] معراجہ — لزومی؟ مثلاً، دنیلوورکہ، جناب جفی **[اقرب الیہ من حبل الودی]**
 در، هر شیخه هر سیند داهایقندر، چسدن، مکاندن منزهدر، هر ولی قلمی ایمنده اونقله
 کوروشه ایسر نه دن طولای ولایت احمدیہ علیہ الصلاة والسلام **[معراج لری] اوزون**
 بر سیاحتک نتیجه سندن صوگره هر ویشله کندی فائده موقوف اولدیغی ضایعاته موقوف اولوبور
الحواب: شوسرنا معنی ایتله تمثیل ایله فرجه تقرب ایدیبورن، اون آیکجی سونلک سر ایدان
قران و سر معراج حقیقده اولان شواکیه شریکی دیکله **[ترجمی] تمثیل** بر سلطانلک آیکجی شیب
مقاله سی صحیحی کوروشه سی واردر، آیک طریزده خطای، التفات واردر، بر سی عای
 در تمثیله جزئی بر ایشی ایچون خصوصی بر ماجنه دا اړ خاص بر ناقولله صحت ایتدکر، دیکری
 لطنت خطا عشوائیله و خلافت کبرانیلله و حکایت غایبه حقیقله و او امری المرافعه نشرتور

Nur'un büyük kahramanlarından şehid
 Hafız Ali'nin hattıyla, Mirac-ı Nebeviyeye
 Dair Otuz Birinci Söz.

“Uhrevî kardeşim Hulûsi Beye
hediyemdir.” Bediüzzaman Said Nursî'nin
talebesi Hulûsi Yahyagil'e imzaladığı
Onuncu Söz.

انما عرضنا الامانة على السموات والارض والجبال فابين ان يحملنها واشفقن منها وحملها الانسان
انه كان ظلوما جهولا

شواتيك بيوك فربن سنده نك رهوه به اشارت ايد جگر شوبه كه؛ گوك، زيبه طاف تحملنده بكندي
وتور تديغي امانتكم متعدد و جهونده نه بر فردی و بر وجهه اناوه دور اونه لانا، طاه اوجده شيد به فد علم
انسانيك طرفه ذل، بودنه صالو نوراني بر شجره طوي ايه، مد هسه شجره زورمك بگرديد . شوفتم حقيقت
گريشمه دذول او حقيقتكم فخر رسول ايد جك بر مقدمي بيا ايد . ز شوبه كه انا كنور نفي اولاده اسماء الهيك
انما صا . اولديغي بيا امانتكم هم معلقكم دخی انا خفا ري ولایه مهران شكلك در . طلم حيرت فزاده اوه انا اگر .
آهيد ايه كائناك طلسم و علم و جهونك كنوزي دخی آيا . شومنه به در نشو، اسنده بر لاه عربيه
شوبه بخت ايشركه؛ علكه مفاحي انسانك الله در رنفسه طاقتكمه طائبات فيورن ظاهر آيهه گور در نو كيه .
حقيقتة قباليه . جناب صوامت جعبيله اساه انا نامنده اوله بر مفضل و بر شابه؛ شور علكه فيورن بيا ايه .
واووه طلسمي بر انايت و بر شابه؛ خدوه كائناك كنوز حقيقتن اونكه كنفيد انا . كنيسر دخت معنيه مهران آهيا .
شکل طلبيه . بگرونك حقيقتي ، مالفني در مالفني بيا كنيسر ايه بديغي بيا كائناك دخی آهيا بر شوبه كه؛ صانع حكيم انسانك
الله امانت اولوه بر برك صفات و شمرانك حقيقتن كورتره جك طائنته بر وجهه اشارت و نموده باع در انا .
تاكه لوه انا . بر و اعد قياسي اوله اوصاف بر برك و شونان الوهيت بيلسونه فقط و اعد قياسي بر موجود حقيقتي اوله
دكل بلكه هسه . ره فرض خطري به نه زهه و نه هله بر و اعد قياسي ايد به بيل علم و حقيقت و دخی وجود اوله .

بر بزرگ ده شرم بقا - و عهد مکیه - شو بوزره و ناعلمه - فعل صاحبید - هم اولک اچق حریفه - شمسک اچق کوزره
بر بونین غنایه در - و جودی اوقید - ضعیفه و بیجی در که با لذت کندند هم بیجی تحمل ابده از و بیکله فر بلکه اسبابک
 دجان و قدر برین بیلد بره - منزله الحره - و منزله الهواگی - میزند نو کند - بر میزند - که - و جب کوجوردک مطول و محیط
 و عهد و دست معانی بیلد بره - بر میزند - ایسته ماهیتن شرز زده میله - داغاله ابده - اولگا کوره حرکت ابده **و قد انا**
من زلکها - شایسته داخل اولور - مانی محله ابده - و انا انا ملک و در پیجا به - کائنات اولدی قی و نه و طیفه
 کور و بلی کورور - و آذاق معلومان نفعه کندگی وقت انا - ده بر صمدانه کورور - او غلیم نور حکمت
 اولور نه قابل طقت و عبیه انقدو ایتمه - و ناکه لانا - و طیفه من شو صر رنه ایفا امیندن و قضای اولور موهوم
بر بونین و نرض مالکین ترک ابده **له الملك وله الحمد وله الحكم واليه ترجعون** - در حقیقی عبودیتی طاقا -
 مقام احسن نفوسه حقیقا - اگر انا حاکم خلقن اولور تو - و در طیفه و قدرتی ترک ابده که کندند معناد اسمیه باقی
 کندین مالک اعتقاد ایسته اوردت امانته ضیانتاید - **و قد خاضعوا لک** - و قد خاضعوا لک - اینه شکره
 و شکرین و صدقندین تولید ابده انا اینک شو جسته کردی - کون و دره و جهال ند صبر ایتمه نرض بر شکره نرض
 اودت انا انا بیجی جک بر الف برین نرض بر خط ایتمه ماهیتن بیلدند - شکره طوبی اعلی آتند - شو و نما اولور
 گندگیه قالد بر وجودنا اینک هر طرفه یا بیلد - قوس بر آزد هائی وجودنا ان بلغ ابد - شو انا **بنو لطفنا**
 عاونا لانا اولور صکره نوره انا اینی ده بر عصیت نوحیه و نیا جهنده و انا اینه نوبت در انا اولانا و انا اینت
 نوعیه یا استناد ابده که بر شکره ای صانع ذوالجلال اولور برین قاری سار ابد - صکره **فلیس بنفسی** - صکره **فلیس**

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ

Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü

Şube I.B.

Hümesi

Umumi 4174

66

P. C.
BAŞBAKANLIK
CUMHURİYET ARŞİVİ

Yüksek Başvekâlete

H:İsparta saatçı

Lütfü halkınca :

1/5/935 tarih ve 4025 sayılı yazıya ek:

İsparta'da saatçı Lütfünün de BedirZeman
Saidi Kırdin'in gıllı tarikat şebekesine mensup ve
faal adamlarından olduğu anlaşılarak Adliyyeye sevk
ve tevkif olmuştur.

Saygılarımla arz ederim.

Yüksek Başvekâlete, Adliye V., B.Er.H.R. ya-
zılmıştır.

Dahiliye Vekili

F.B

M.O.

Hıfz
8.5.35

S. Kaya

Cevaben yazılacak muharreratın ait olduğu belge tarih ve numarasının doru vize olunması

030 10 10467720 19

152

Barla Yılları

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü
Şubesi I.B.
Umumi 4825
Hususi 0977

Riyaseticumhur Umumi Kâtibi

Bay Rıza Soyak a

115/1935
A-12/4-
B-69
C-12-18
H. Saidi Kürdinin
gizli irtica şebekesi
hakkında:
C. Resmî
Yer No.
Dos. No.

İsparta'da ikamete memur eski şeyhlerden Saidi Kürdi'nin son günlerde gizli faaliyeti sezilmiş ve yapılan araştırma, soruşturma sonu Saidi Kürdi'nin din perdesi arkasında kötü tekinlerle tarikatçılık göttüğü ve elde ettiği mütahit adamları vasıtasıyla irticâî faaliyetini yaymağa çalıştığı tesbit ve tevsik edilerek Saidi Kürdi ile sekiz şeriki İsparta Vilâyetince Adliye'ye verilerek tevkif edilmişlerdir .

Antalya , Muğla , Burdur , Bursa, Aydın ve Afyon Vilâyetlerinden bazı kişilerin de Saidi Kürdi'nin irticâî şebekesine dahil ve faal adamlarından oldukları anlaşılmış bunlar hakkında da alâkadar Valiliklere gereken tahkikata bağlanmıştır .

Bilgi için saygılarımla arz ederim.

Dahiliye Vekili

FB

m v

4 1.13

Türkiye
RİYASET CÜMHUR
EVRAKI

3/2545

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü
Şube - I. B. -

161 5 / 193
H: Saidi Kuraf şebekesi
mensupları hakkında

Umumi
Hukuki
4358
7719

Riyaseti Cümhur Kâtibi Umumi
Bay aıza Soyak'a

A	17 2
D	89
F	12 9

Ek. 6-5 911 tarihli ve 4129 sayılı yazıya :

1 - Yalğvanın Güney köyünde şeyh şerafettinin oğlu Salâhattin ile şerafettinin kâtipliğini yapan köy imamı Ahmet Adliyece tevkif edilmişlerdir.

2 - Mahkemeleri yapılmak üzere Ispartadan Eskişehir sevkolunan otuz iki suçlu Eskişehirde vararak tevkifhaneye konulmuşlardır.

Saygılarımla sunarım.

FB
CUMHURBAŞKANLIĞI ADLİYE
Yaz. No.
Dos. No.
Vesika No.
Dahiliye Vekili
S. Kuraf

W. O.
A. 21-8-911

2/2947
RİYASETİ CÜMHUR KÂTİBİ UMUMİ
L. V. 2010

5.

Karşılık yazılacak bitiyec ait olduğu şubenin gün ve sayısının yazılması

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ

16-5-935

CUMHURBAŞKANLIĞI SAĞLIK BAKANLIĞI
Kırsiyet İşleri Umum Müdürlüğü

Saidi Kuraf şebekesi
mensupları hakkında :

Şube I.B.

Husur

Lisans

Yer No. :

Fis. No.

T. No.

A 17 4

D 89

E 12-8

Riyaseti Cümhur K. Umum

Bey Rıza Soyak'a

7290

Ek. 16-5 935 gün ve 4558 sayılı yazıya :

1 - Saidi Kuraf'in mensuplarından olanları anlaşılan Barla nahiyesinde muallim Yalvaçlı Mehmet Kemal oğlu Galip Keskin ile katil suçundan Milâs hapishanesinde mevkuf Ahmet oğlu Şefik'in 10/5/935 günlemesinde Ispartaya yollanarak Cumhuriyet Müdâei Umumiliğince ceza evine konulmuşlardır.

2 - Isparta C.Müdâei Umumiliğinin işarı üzere Aydıncan Söke otalı sahibi hacı Eminin evince yapılan aramada elde edilen bir mektuptan hacı Emin ile vilâyet müftüsü Mustafa Fahri ve menleket hastanesi göz Hekimi Şevketin ilişkilikleri anlaşılarak Sulh Hakimliğince tevkif edilmişlerdir.

Bilgi olarak saygılarımla sunarım.

Dahiliye Vekili

FB

S. Soyak

A. E. 24-5-935

u.o.

RIYASETİ CÜMİHUR
K. UMUMİLİĞİ
S. 00 / 2948
N. 2948

Cevaben tasarrufların, ait olduğu şube tarih ve numarasının derel rıza olunur

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürü
Şubesi I.B.
Umumi
Hukusi

CU...
1815/193

H: Saidi Kürdinin mensupları H.

4604
7792

Riyaseti Cumhuri Kütübi Umurisi
Bay Haza Soyak'a

A	15 12 6
B	69
F	12 7

Ek. 6-5 114 gün ve 4124 sayılı yazıya

1 - Afyon vilâyetinin Dinar kazasında oturan Sofu oğlu Hasanın şüphesi üzerine evinde yapılan aramada Saidi Kürdinin tarihçeyi hayatı ve yirmi dokuzuncu mektup adlı yazısı bulunmuş ve Adliye verilen Hasan tevkif ve Eskişehir sevk edilmiştir.

2 - Denizli eski noteri olup halen Geremencikte istasyon memuru oğlunun yanında oturan Mehmet Tahmas'ın Saidi Kürdinin irticai şebekesine dahil bulunduğu ve tevkif edilmiş Eğirdirli Ali hoca ailesiyle dört beş ay önce Ispartaya giderek Saidi Kürdi ile temasta bulunduğu Denizli vilâyetinden bildirilmiş ve gereğine başlanmıştır.

3 - Bururda Esat oğlu Eminin evinde yapılan aramada Saidi Kürdi şebekesiyle alakadar bulunduğunu gösteren yazılar elve edilmiş ve Emin Adliyece tevkif edilerek Eskişehir sevk olunmuştur.

4 - Bururda eski fırka reisi ve şimal parti heyeti üyesi olan Susek oğlu Ahmet Hamidin evinde , dukkânında ve üzerinde yapılan aramada bir şey bulunmamıştır.

Bilgi olarak saygılarımla sunarım.

5 - Yüksek Başvekkâlete, Millî M.V., Adliye V., B. Er. H. R. yazılmıştır.

Dahiliye Vekili

FB
RIYASETİ CUMHURİYETİ
2/2946

A.
21-5-915 - S. Kaya
D

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü

Sube 1.
Hususi
Umumi 4244

Riyaseti Cudhur Umumi Kâtibi
Eyy Rıza Siyak

8.5.1935
H İspartada ikamete
memur Saidi Kürdinin
irticaî faaliyeti h.

A	17-17 D.
D	69
F	12-10

İlişki

Ek: 6/15/935 gün ve 4/24 sayılı yazıya.

1 - İsparta'da ikamete memur bulunan ve gizli olarak irticaî ve dinî tahrikât yapan ve el altından peyda ettiği muta-met adamlara risaleler gönderdiği haber alınıp evlerinde irticaî vesika ve risaleler elde edilerek kendisi ve mensupları yakalanan Saidi Kürdi'nin Muğla hapisanesinde bulunan adamı katil Şevki'nin gizli tahrikât yaptığına ve hapisane müdürünün vaziyetine dair Muğla vilâyetinden alınan 1-1456 sayılı şifre örneğini bağılı olarak sunuyorum.

2 - Muhakemelerinin diğer bir yere nakli mukarrer olan Bediüzzaman ve arkadaşlarının nakilleri sırasında her türlü hareketi önlemek için icabeden tedbirlerin alınmış olduğunu saygılarımla arz ederim.

Dahiliye Vekili

FB

N. Kemal

CUMHURBAŞKANLIĞI ADI İÇİŞİLERİ BAKANLIĞI
Yer No.
Dosya No.

TÜRKİYE
RİYASETİCUMHUR
EVRAKI

3-2709

M.Ç

Cevaben yazılacak muhatberata, alt olduğu sebebin tarih ve numarasının derci ilca olunur

T. C.

DAHİLİYE VEKÂLETİ

Kamîyet İşleri Umum Müdürlüğü

Sube I. A. A.

Huzarı

Umumi

4505
7695

Riyaseti Cümhur K. Umumi

Bay Rıza Soyak'a

14-5-935

H: Bediüzzaman Saidi Kürdi'nin irtica faaliyetini hakkında yapılmakta olan tahkikata dair

A	12/12
D	67
F	12-13

Ek: 14-5-935 tarih ve 4504 sayılı yazıya :

1 - Bediüzzaman Saidi Kürdi'nin gizli irtica teşebbüsüne mensup olup İsparta'da mevkufl bulunan 32 kişi mahkemeleri yapılmak üzere Afyon yoluyla Eskişehir'e sevkolunmuşlardır.

2 - Bu şebekle ilişkili oldukları ve gizli tarikat faaliyetinde buldukları tesbit edilen Yalovanın Güney köyünden Şeyh Şerafettin ile Bursa'da mütekeait tapu müdürü Halil oğlu Naci, Bertercarlık muamelât memuru Tahir oğlu Hamdi, mütekeait telgraf memuru Mehmet oğlu Refik, Kuyumcu Mehmet oğlu Abdülkerim, tellâl Musa oğlu Yahya, kuyumcu Mehmet oğlu Mehmet Nuri, Türkçe ezan hacisesi elebaşlarından Yahya oğlu İbrahim, Mustafa Kâmil oğlu Mehmet Feki, Süleyman oğlu Bezzaz Necip, Abdülvehap oğlu Yorgancı Akif, Bakkal A'cülkaffar oğlu Yusuf, Bakkal Hasan oğlu Mehmet, Süleyman oğlu Tatar Mustafa, Zihni oğlu Terzi Akif, Abdülhalim oğlu İsmail Hakkı, Rifat oğlu ahci Kâmil Adliyece tevkif ve Eskişehir'e sevkolunmak üzere yola çıkarılmışlardır. Bilgi olarak saygılarımla sunarım.

Dahiliye Vekili

FB

m. o.

Cevaben yazılarak muharreratı, süzülme işleri ve numarasyon derci rica olunur.

İv.

CUMHURBAŞKANLIĞI ARŞİVİ
Yer No.
Dos. No.
TarihRİYASETİ CÜMHUR
EVRAKI

3-3574

T. C.
DAHLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü

Şubesi
Umumi
Husus
4204
2115

8 / 5 / 1935

H.

A	17 1/2
D	69
F	12-15

Riyaseti Cümhur Kâtibi Umumisi Nay R. Soyaka

6 5 935 tarih ve 4174 sayılı yazıya ektir:

Bediüzzaman Saidî Kürdî müntesiblerinden olup Burdur-
da tevkif edilerek İsparta hapisanesine gönderilen Mite-
kâit Topçu Binbaşısı Asım 6/5/935 günü saat 17 de istintak
dairesinde sorgusu yapılırken sekte kalbden fucceten öl-
düğü İsparta Valiliğinden bildirilmiştir.

Saygılarımla arz ederim.

Dahiliye Vekili

V. Kemal

FB

m.o

Türkiye
RIYASETİ CÜMHUR
KVRAKI

11. 11. 115
1
3-2705
CUMHURBAŞKANLIĞI ARŞİVİ
Yer No.
Dos. No.
Tarih No.

T. C.
İÇİŞLERİ BAKANLIĞI
MUSUSİ KALEM MÜDÜRLÜĞÜ

Say:
2/223

Adalet Bakanlığından Alınan Notun

DEVLET ARŞİVLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
CUMHURİYET ARŞİVİ

Örneğidir

Dilekçi Refet Barutçunun dini ve dini hissiyatı alet ederek devletin emniyetini ihlâl edebilecek harekete halkı teşvik etmekten sanık ve tutuk Saidi Kürdi, Bediüzzaman ve diğer adı Saidi Nursinin bu mahiyetteki kitap, risâle ve mektuplarını kasaba kasaba ve şehir şehir dolaşarak yaymak ve adı geçenin kerametini ve mehdiligini telkin ederek propağanda yapmak suretile mumaileyhin bu fiiline iştirak eylediği cihetle hakkında takibâta başlanıldığı ve esasen kendisinin yine aynı mahiyetteki hareketten dolayı Eskişehir ağır ceza mahkemesinin 19/8/935 tarih ve 120 sayılı ilâmile Türk Ceza Kanununun 163 ve 65 inci maddelerine tevfikan altı ay ağır hapsine karar verilerek o zaman bu cezanın infaz edilmiş olduğu ve yapılan işlemden bir yolsuzluk bulunmadığı bildirilmiştir.

F:5

030 01 72462/14

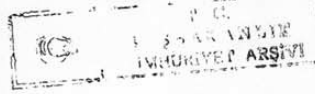
161

Barla Yılları

T. C.
DAHİLİYE VEKÂLETİ
Emniyet İşleri Umum Müdürlüğü

Şube I.
Hususi
Umumi 4244

Yüksek Başvekâlete

İkisiği

1

8.5.1935

H - Ispartada ikamete
memur Saidi Kürdinin
irticaî faaliyeti H.

Ek. 6/5/35 gün ve 4144 sayılı yazıya :

1 - Ispartada ikamete memur bulunan ve gizli olarak irticaî ve dinî tahrikât yapan ve el altından peyda ettiği mütemet adamlara risaleler gönderdiği haber alınıp evlerinde irticaî vesika ve risaleler elde edilerek kendisi ve mensupları yakalanan Saidi Kürdinin Muğla hapisanesinde bulunan aıamı katil Şevkinin gizli tahrikât yaptığına ve hapisane Müdürünün vaziyetine dair Muğlayilâyetinden alınan I/I456 sayılı şifre örneğini bağılı olarak sunuyorum.

2 - Muhakemelerinin diğeri bir yere nakli mukarrer olan Bediüzzaman ve arkadaşlarının nakilleri sırasında her türlü hareketi önlemek için icabeden tetbirlerin alınmış olduğunu saygılarımla arz ederim.

3 - Ek olarak Yüksek Başvekâlete, Adliye V., Millî M.V., B.Er.H.R. yazılmıştır.

Dahiliye Vekili

F.B

Günçü

N. Şennel

m.o.

Hifz 9.5 35

S.

16-7-35

Cevaben yazılacak muharreata, alt olduğu şebenin tarih ve numarasının derci rica olunur.

N.

030 10 104 677 70

15

T. C.
BAŞVEKÂLET
MUAMELÂT MÜDÜRLÜĞÜ

KARARNAME

Şube:
Sayı:

2
2406

Aslen Hızanlı olup eskiden mülga İstanbul Darülhikme azalığında bulunmuş olan ve Şark ısyanı ve Şeyh Sait hadisesile ilişiği görülmek üzere 929 yılında Isparta Vilâyetine kaldırılan Bediüzzeman Saidi Kürdinin burada da rahat durmıyarak dinî ve irticaî tahrikâtta bulunduğu ve bu muhitte kalması da zararlı olacağı anlaşıldığından 2510 sayılı kanunun II inci maddesinin B fıkrasına göre Kastamonu Merkezine nakil ve iskânı; Dahiliye Vekillîğinin 24/4/935 tarih ve 10178/2146 sayılı tezkeresile yapılan teklifi üzerine İcra Vekilleri Heyetinin 25/4/935 toplantısında onanmıştır.

25/4/935

REİSİCUMHUR

K. Özalp

Bş.V

J. İnan

Ad.V.

S. Savaş

M.M.V.

K. Özalp

Da.V.

S. Kay

Ha.V

S. Kay

Ma.V.

F. Özalp

Mf.V

B. Özyer

Na.V

A. Çetinkaya

İk.V

C. Zeynep

S.İ.M.V

S. R. Kay

G.İ.V.

A. R. Kay

Zr.V.

M. Kay

03) 18, 01 02 154 3112

Dos
VIsparta vilâyetinin 125 sayılı ve 16/5/935
tarihli yazısı örneğidir :

28/4/935 tarih ve 441 sayılı tahriratımıza ektir :
Şark vilâyetlerindeki şeyh Said isyanı ile alakadar olmasından
dolayı 48 kişi meyanında İstanbul vilâyetinden Antakya tariki buruura
ve oradan da Ispartaya gönderilip 1 Mart 927 tarih ve 81 numaralı
tahriratla Eğirdir kazasının Barla nahiyesinde ikamet etmek üzere
gönderilen Beuidüzzaman Saidi Kurdi'nin bir kaç sene barlada ~~mansevi~~
ve ailsiz gibi bir hayat geçirdikten sonra hariçle temas etmeğe baş-
lamasına ve bazı ziyaretçilerinde Barlaya kadar gidip geldikleri an-
laşılmasına binaen adı yeşil tarassut fişine konmuş ve anrumu gösöndü-
ne alınmıştır.

Geçen sene Buruura Şofir Babacan'ındaki bir adamın yazdığı
mektubun ele geçmesi üzerine Saidi Kurdi'nin barlada kalması mahzurüğü
görüldüğünden heken oradan usaklaştırılması 8/3/934 tarih ve Emniyet
196/160 sayılı "suret :1" tahriratla Dahiliye yüksek bakanlığına arz
edilmiş ve aynı tarih ve numaralı tahriratla da "Suret 2" bu adamın
daha sıkı bir ~~tarassut~~ tarassut altında bulundurulması ve Isparta, Buruura,
Eğirdir ve sairre kaza ve köylerden kimselerin kendisini ziyarete gel-
diğinin bilinmesi ve hariçle yapacağı muhaberenin elue edilmesi ge-
rekli olduğundan vaziyetinin tetkiki ile her on beş günde bir rapor-
la vilâyete bildirilmesi Eğirdir kaymakamlığına yazılmıştı.

Dahiliye vekâletine bu suretle cereyan eden muhabere üzerine
Saidi Kurdi'nin merkezi vilâyete aldirılarak durumunun çok yakından
gösöndüce bulundurulması ve katiben menfi propagandaya meydan veril-
memesi hakkındaki Dahiliye vekâletinin 10/7/934 tarih ve Em. 6624 sa-
yılı "suret :3" tahriratları 14/7/934 tarih ve Em. 234 sayılı tahrirat-
la hemen kazaya ~~1991~~ olunmuş ve Saidi Kurdi'ye 24/7/935 tarihinde
Ispartaya getirilerek hareketinin gösöndüce alındığı 24/7/934 ve Emni-
yet 246 sayılı "suret :4" tahriratla Dahiliye vekâletine arz olunmuş-
tu.

Merkum Saidi Kurdi Ispartada oturduğu evin kapısına arap harf-
leriyle yazarak astığı bir varakada ~~8~~ sekiz seneden beri vicdansızların
evhamı ~~1991~~ şiddetli bir tazyik ve işkence altında bulunduğu ve
ara sıra dostmarile görüşmesinin vicdansız bazı adamlar tarafından hoş
görülmediği cihetle kendisini ziyaret için kimsenin gelmemesini ve gös-
rüşmemesini ve bu hususta kendisine iki ay müsaade verilmesini ilâ..."
yazmış olduğu görülmekle buncan maksat ne olduğu kendisinden şifahen

A	17 6
D	89
F	17 1

SEVGİLİ ÜSTADIM,

Evvelce arzettiğim veçhile, ben artık birşey için yaşadığımı zannediyorum. O da, Üstadım olan Dellâl-ı Kur'ân'ın vazife-i memure-i mâneviyesini ifâda kendilerine pek cüz'î bir yardım ve Kur'ân hesabına cüz'î bir hizmetkârlıktan ibarettir.

Hulûsi

SÖZLER sayesinde şu bir seneyi müteceviz bir müddetten beri şevkle taallüm, inayetle tefeyyüz, tergible tenevvür, hâhişle telezzüz, işaretle tahallûk, tedricle tekemmül tarikinde ilerlemeye sâî bulunduğum bu muayyen müddetin bir gününe, sabıkan geçirmiş olduğum umum hayatımın bile mukabil olamayacağı kanaatindeyim.

Sabri

Gönülden Gönüle

HEM Cenab-ı Hakka hadsiz şükür ve hadsiz hamd ediyorum ki, sizlerin bu defaki hediye-i Ramazaniyeniz olan çok güzel nüshalarınız bu bayramı çok bayramları birden toplayan bir küllî bayram hükmüne geçti. Ve bilhasa ikinci Hüsrev olan Birinci Tâhir'in gayet dikkat ve tevafuklu yazdığı risaleler, beni o derece minnettar ve mesrur ediyor ki, elimden gelseydi herbir nüshasına on altın lira verecektim. Bu derece kuvvetli bir şakirt Risale-i Nur'a sahip çıkması ümitlerimizi çok kuvvetlendirdi.

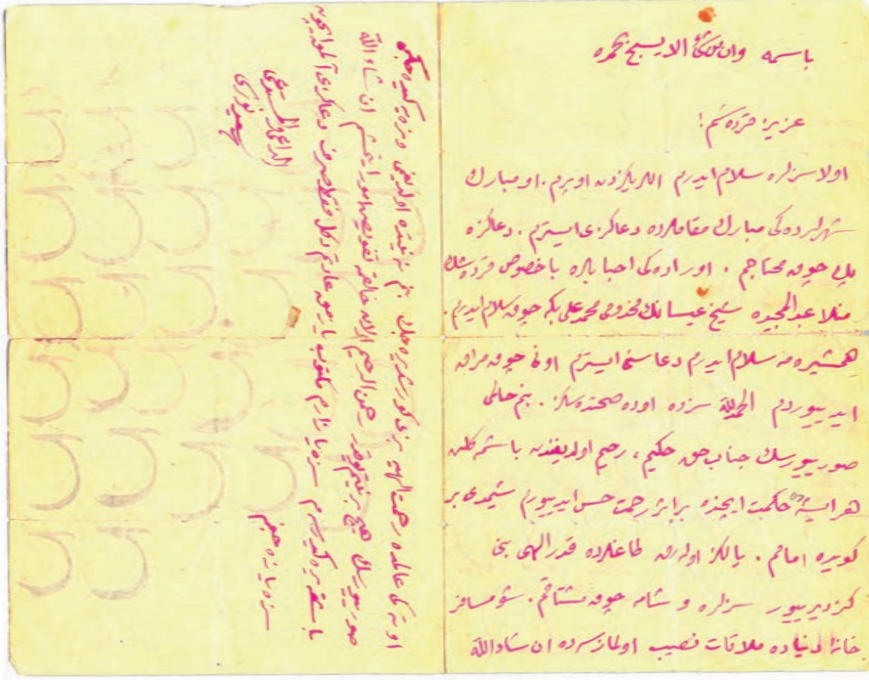
Said Nursî

SANİYEN: Sizin bu mübarek bayramın hediyesi olarak gönderdiğiniz nurlu kalem hediyelerinizi o kadar kıymetdar görüyorum ki tarif edemem. Cennetü'l-Firdevste âb-ı kevser destileri gibi, kemâl-i iştiyâk ve şükranla ve sürurlu gözyaşıyla kabul edip başıma koydum. Böyle elmas kılıç gibi kalemleri ve hakikat kahramanlarını Risale-i Nur'a ihsan eden Cenab-ı Hakka hadsiz hamd ve şükrederim. Sizlere de o mübarek kitapların yazıları herbir harfine mukabil Cenab-ı Erhamürrahim'in on hasene ihsan eylesin diye niyaz ediyorum.

Said Nursî

Hicran Dolu Mektuplar

Benim halimi soruyorsun, Cenab-ı Hak Hakîm, Rahîm olduğundan başıma gelen her işte hikmet içinde bir eser-i rahmet hissediyorum. Şimdi bir köyde imamım. Yalnız olarak dağlarda kader-i İlâhî beni gezdiriyor. Sizlere ve Şam'a çok müştakım. Şu misafirhane-i dünyada mülâkat nasip olmazsa da inşaallah öteki âlemde Rahmet-i İlâhiye bizi görüştürecektir. Benim ne niyette olduğumu ve nereye gideceğimi soruyorsun. Hiçbir niyetim yoktur. Rahmanürrahim olan Hâlıkıma tefviz-i umur etmişim. İnşallah başka yere gidersem size yazarım. Mektup yazmak âdetim değil, fakat sırf duanızı almak için size yazacağım.

Ed-Dâî ve'l-Müsted'î
Said Nursî

“Dünyada olmazsa öteki âlemde görüşürüz”

Eniştesi Molla Said ile kız kardeşi Hanım'a
mektubu:

“Aziz kardeşim,

“Evvla sizlere selâm ederim. Ellerinizden öperim. O mübarek şehirlerdeki mübarek makamlarda duanızı isterim. Duanıza pek çok muhtacım. Oradaki ahbablara, bâhusus kardeşin Molla Abdülmecid'e, Şeyh İsa'nın mahdumu Mehmed Ali Beye çok selâm ederim. Hemşireme selâm ederim, duasını isterim. onu çok merak ediyorum. Elhamdülillâh siz de, o da sıhhattesiniz.

Eniştesi Molla Said ile hemşiresi Hanım tarafından 1928'de gönderilen mektubun zarfı

Türkiye Isparta vilâyetine gidecektir.

Polis dairesine

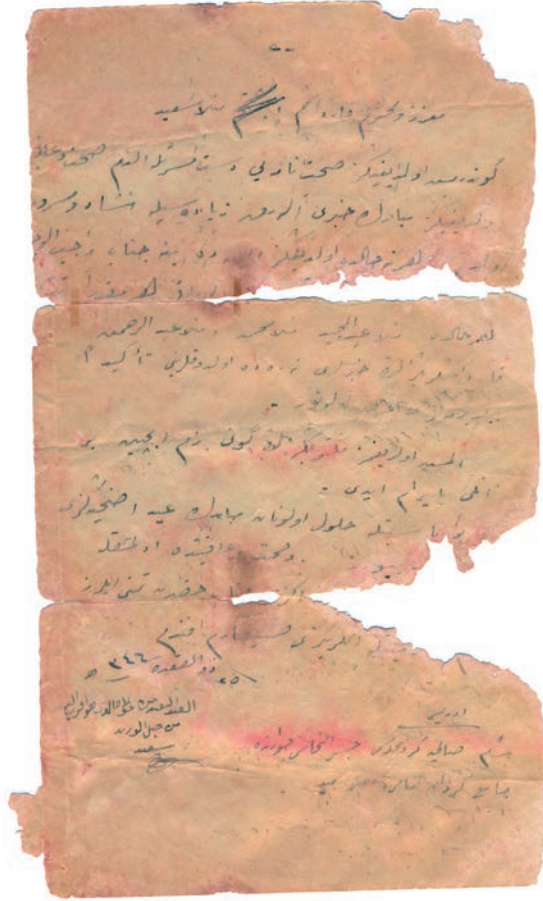
Isparta Merkez Polis Komiserliği vasıtasıyla Van menfilerinden Bediüzzaman namıyla maruf Molla Saidü'l-Meşhur Efendiye takdim kılınır.

Mümaileyhin Eğirdir kazasına merbut Barla Nahiyesine nakledilerek halen nahiye-i mezkûrede bulunduğu anlaşılmaqla vilâyet posta müdüriyet-i aliyesine

Komiser

22 Mayıs 1928

Bediüzzaman Hazretlerinin eniştesi (Hanım'ın beyi)
Molla Said'in Suriye'den (Şam'dan) Üstada gönderdiği
mektup

Eniştesinden Bediüzzaman'a

“Muazzez ve muhterem kardeşim
Molla Said,

“Göndermiş olduğunuz sıhhatnameyi
dest-i meserretle aldım. Sıhhat ve
afiyette olduğunuz mübarek haberi
alarak ziyadesiyle neşâd ve sürur
dolduk. Her ne halde olduğunuz ise
de yine Cenab-ı Vacibü'l-Vücut ...
herhalde Molla Abdülmecit, Molla
Mehmed ve Molla Abdurrahman
kardeşlerimizin haberleri, nerede
olduklarını te'kiden bildirmeniz arz
olunur.

Almış olduğumuz mektubunuzun
günü bizim için bir şanlı bayram idi.
Bu münasebetle hulül olunan mübarek
iydü'l-edhiyenizi tebrik ediyoruz ve
sıhhat ve afiyette olmakla ... Cenab-ı
Haktan temenni eyleriz... Bu
münasebetle ellerinizi sıkırım efendim.

25 Zülkade 1346 El-abd el-ba'id min
mevlâhüllezi hüve akrabu ileyhi min
habli'l-ver'id (Kendisine şahdamarından
daha yakın olan Mevlâsına uzak olan
kul)

Said

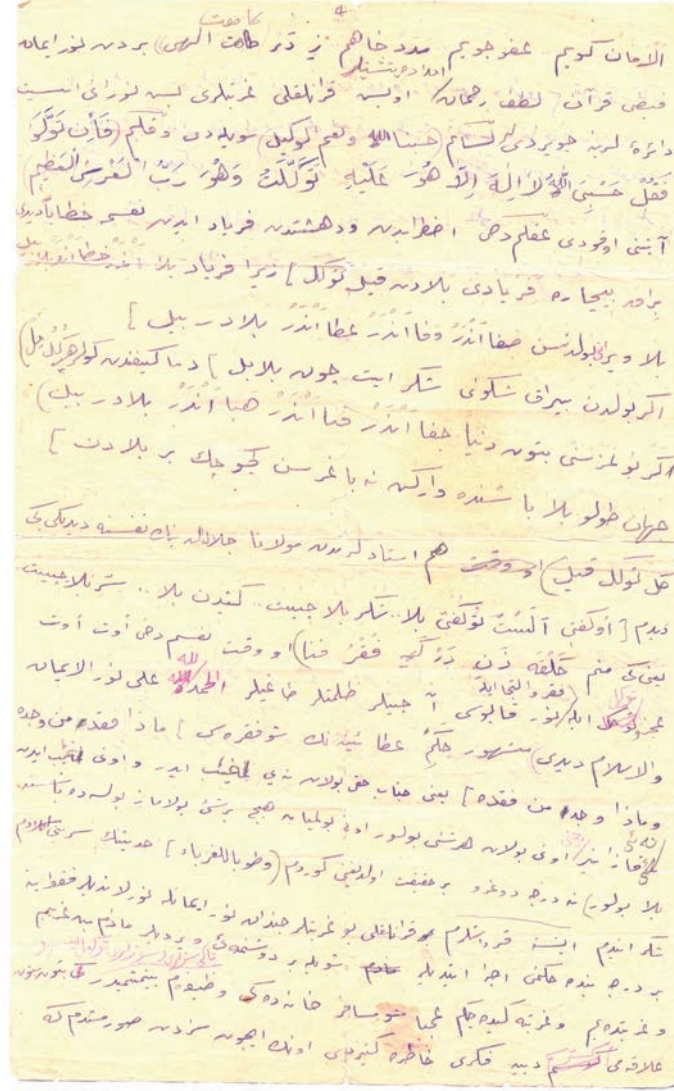

“Gayretli kardeşlerim, hamiyetli arkadaşlarım ve dünya denilen diyar-ı gurbette medar-ı tesellilerim,

“Madem Cenâb-ı Hak sizleri, fikrime ihsan ettiği mânâlara hissedar etmiştir; elbette hissiyatıma da hissedar olmak hakkınızdır. Sizleri müteessir etmemek için, gurbetimdeki firkatimin ziyade elim kısmını tayyedip bir kısmını sizlere hikâye edeceğim. Şöyle ki:

“Şu iki üç aydır pek yalnız kaldım. Bazan on beş yirmi günde bir defa misafir yanımda bulunur. Sair vakitlerde yalnızım. Hem yirmi güne yakındır dağcılar yakınımında yok dağıldılar.

“İşte gece vakti, şu garibâne dağlarda, sessiz, sadasız, yalnız, ağaçların hazinâne hemhemeleri içinde, kendimi birbiri içinde beş muhtelif renkli gurbetlerde gördüm.”

Bir Abdurrahman'ım Vardı

BİR ZAMAN, Isparta vilâyetinin Barla nahiyesinde, nefiy namı altında işkenceli bir esaretle, yalnız ve kimsesiz, bir köyde ihtilâttan ve muhabereden men edilmiş bir vaziyette, hem hastalık, hem ihtiyarlık, hem gurbet içinde gayet perişan bir halde iken, Cenâb-ı Hak kemâl-i merhametinden, Kur'ân-ı Hakîmin nüktelerine, sırlarına dair benim için medar-ı teselli bir nur ihsan etmişti. Onunla o acı, elîm, hazîn vaziyetimi unutmaya çalışıyordum.

Vatanımı, ahabımı, akaribimi unutabiliyordum. Fakat, vâ hasretâ, birisini unutamıyordum. O da hem biraderzadem, hem mânevî evlâdım, hem en fedakâr talebem, hem en cesur bir arkadaşım olan merhum Abdurrahman idi. Altı yedi sene evvel benden ayrılmıştı. Ne o benim yerimi biliyor ki yardıma koşsun, teselli versin;

ve ne de ben onun vaziyetini biliyordum ki onunla muhabere edeyim, dertleşeyim. Benim bu ihtiyarlık vaziyeti zamanımda öyle fedakâr, sadık birisi bana lâzımdı.

Yine mesut bir hayata dönecek iken...

Sonra, birden, birisi bana bir mektup verdi. Mektubu açtım, gördüm ki, Abdurrahman'ın mahiyetini tam gösterir bir tarzda bir mektup ki, o mektubun bir kısmı Yirmi Yedinci Mektubun fıkraları içinde, üç zâhir kerameti gösterir bir tarzda derc edilmiştir. O mektup beni çok ağlattırılmış ve el'an da ağlattırıyor. Merhum Abdurrahman, o mektupla, pek ciddî ve samimî bir surette, dünyanın ezvâkından nefret ettiğini ve en büyük maksadı, bana yetişip, küçüklüğünde benim ona baktığım gibi o da ihtiyarlığında bana hizmet etmekte. Hem, dünyada benim hakikî vazifem

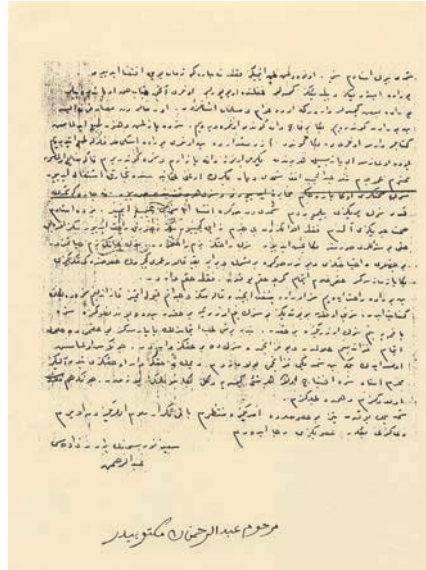
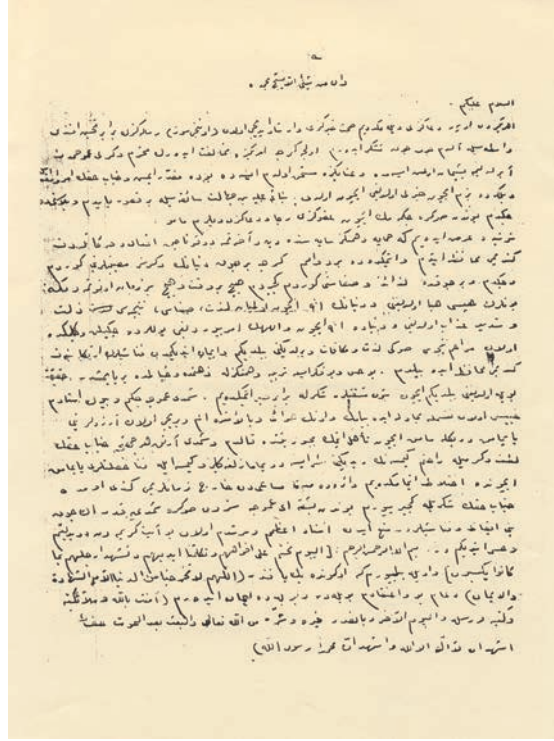
olan neşr-i esrar-ı Kur'âniyede, muktedir kalemıyla bana yardım etmekte. Hattâ mektubunda yazıyordu: “Yirmi otuz risaleyi bana gönder; herbirisinden yirmi otuz nüsha yazıp ve yazdıracağım” diyordu.

O mektup, bana, dünyaya karşı kuvvetli bir ümit verdi. Dehâ derecesinde zekâyâ mâlik ve hakikî evlâdın çok fevkinde bir sadakat ve irtibatla bana hizmet edecek böyle cesur bir talebemi buldum diye, o işkenceli esareti, o kimsesizliği, o gurbeti, o ihtiyarlığı unuttum.

O mektuptan evvel, iman-ı bi'l-âhirete dair tab ettirdiğim Onuncu Sözün bir nüshası eline geçmişti. Güya o risale ona bir tiryak idi ki, altı yedi sene zarfında aldığı bütün mânevî yaralarını tedavi etti. Gayet kuvvetli ve parlak bir imanla ecelini bekliyor gibi, bana o mektubu yazmış. Bir iki ay sonra Abdurrahman vasıtasıyla yine mes'udâne bir hayat-ı dünyeviye geçirmek tasavvurunda iken . . .

Dağlarda, derelerde ağlar gezerim

. . . Vâ hasretâ, birden onun vefat haberini aldım. Bu haber o derece beni sarstı ki, beş senedir daha o tesir

1928'de vefatından iki ay önce yeğeni Abdurrahman'ın Üstada gönderdiği mektup

altındayım. O vakit bulunduğum işkenceli esaret ve yalnızlık ve gurbet ve ihtiyarlık ve hastalığım, on derece onların fevkinde bana bir fırkat, bir rikkat, bir hüznün verdi. Benim merhume validemin vefatıyla hususî dünyamın yarısı, onun vefatıyla vefat etmiş diyordum.

Abdurrahman'ın vefatıyla da, bâki kalan öteki yarı dünyam da vefat etti gördüm. Dünyadan bütün bütün alâkam kesildi. Çünkü o dünyada kalsaydı, hem dünyadaki vazife-i uhreviyemin kuvvetli bir medarı ve benden sonra tam yerime geçecek bir hayrülhalef ve hem de bu dünyada en fedakâr bir medar-ı teselli, bir arkadaşım olabilirdi; ve en zeki bir talebem, bir muhatap ve Risale-i Nur eczalarının en emin bir sahibi ve muhafızı olurdu.

Evet, insaniyet itibarıyla böyle bir zayıf, benim gibi insanlara çok hırkatlidir, yandırıyor. Gerçi zâhiren tahammüle çalışıyordum, fakat ruhumda şiddetli fırtına vardı. Eğer ara sıra Kur'ân'ın nurundan gelen teselli teskin etmeseydi, benim için dayanmak mümkün olamayacaktı. O zaman Barla derelerine, dağlarına yalnız gidip geziyordum. Hâlî yerlerde oturup o teessürât-ı hazîne içinde, eski zamanda Abdurrahman gibi sadık talebelerimle geçirdiğim mes'udâne hayat levhaları sinema gibi hayalimden

geçtikçe, ihtiyarlık ve gurbetin verdiği sür'at-i teessür, mukavemetimi kırıyordu.

Şimdi binlerce Abdurrahman'ım var

Allah'a ezelden ebede zerrelere adedince hamd olsun ki, sizinle otuz bine mukabil gelen otuz Abdurrahman'ı, belki yüz otuz, belki bin yüz otuz Abdurrahman'ı Risale-tü'n-Nur'a ihsan etti. Hem unutulmayan, her vakit yanımda bulunan kardeşlerim, Risale-i Nur'a sizin gibi pek ciddî sahip ve muhafız ve vâris ve hakikatbîn ve kıymetşinas zatların benim yerimde benden daha kuvvetli, ihlâslı olarak vazife-i Kur'âniye ve imaniyede çalıştıklarını gördüğümünden, kemâl-i ferah ve sürur ve itminan ve istirahat-i kalble ecelimi ve mevtimi ve kabrimi karşılıyorum, bekliyorum.

Ben, sizi yazılarınızda ve hatırımdan çıkmayan hidematınızda günde müteaddit defalar görüyorum. Ve size olan iştiyakımı tatmin ediyorum. Siz de bu biçare kardeşinizi risalelerde görüp sohbet edebilirsiniz. Ehl-i hakikatin sohbetine zaman, mekân mâni olmaz; mânevî radyo hükmünde biri şarkta, biri garpta, biri dünyada, biri berzahta olsa da rabîta-i Kur'âniye ve imaniye onları birbiriyle konuşturur.

“O mektup”tan

Hulûsi Beyin selefi, yirmi altı yaşında vefat eden biraderzadem Abdurrahman’ın, vefatından bir-iki ay evvel yazdığı mektuptur.

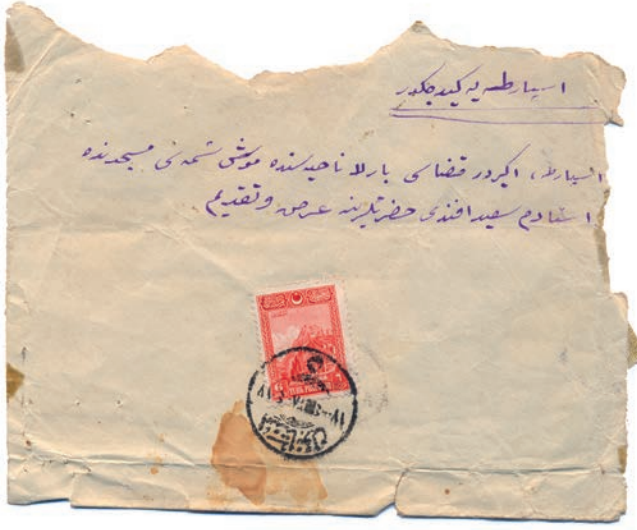
Ellerinizden öper, duanızı dilemekteyim. Sıhhat haberinizi, irşad edici olan Onuncu Söz risalenizle beraber Tahsin Efendi vasıtasıyla aldım; çok teşekkür ederim. Evvelce gerçi emrinize muhalefet ederek muhterem ve değerli amcamdan ayrıldığıma pişman olmuş isem de ve itâbınıza müstehak olmuş isem de, bu da mukadder imiş. Ve Cenab-ı Hakkın emir ve iradesiyle ve belki de bizim için hayırlı olduğu için oldu. Binaenaleyh, ben cehalet sâikasıyla bir kusur yaptım ve belâsını da çektim. Bundan sonra çekmemek için affınızı rica ve duanızı dilerim.

Aziz mamó! Şunu da şurada arz edeyim ki: Himaye ve himmetiniz sayesinde, din ve âhiretime dokunacak ef’âl ve harekâttan kendimi muhafaza ettim ve etmekte berdevamım. Gerçi dünyanın değersiz çok musibetlerini gördüm ve çektim ve birçok da lezâiz ve safâsını gördüm, geçirdim. Hiçbir vakit ve hiçbir zaman unutmadım ki, bunların hepsi hebâ olduğu ve dünyanın Allah için olmayan lezâiz ve safâsı neticesi zillet ve

şedid azap olduğu ve dünyada Allah için ve Allah’ın emir buyurduğu yollarda çekilen ve çekilmekte olan mezâhim neticesi, sonu lezzet ve mükâfat verildiğini bildiğim ve iman ettiğimden, fenâ şeylerin irtikâbından kendimi muhafaza edebildim. Bu his ve bu fikir ise, terbiye ve himmetinizle zihnimde ve hayalimde yer yapmıştır. Hakikat böyle olduğunu bildiğim için bütün meşakkatlere şükürle beraber sabretmekteyim.

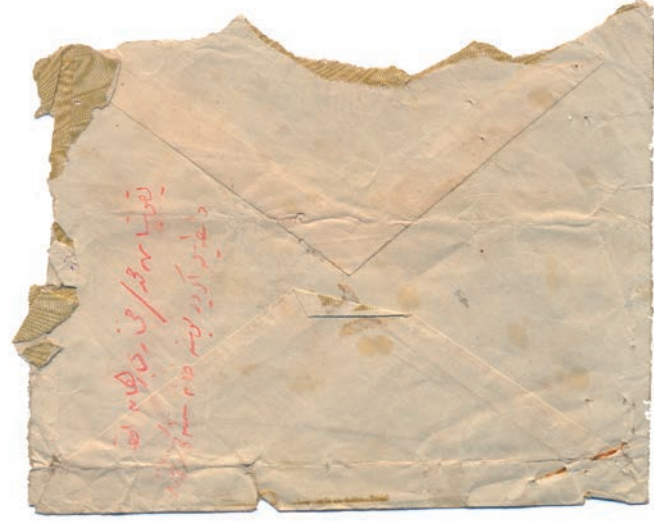
Şimdiye kadar sizin yerinizi bilmiyordum. Şimdiden sonra inşaallah sizi kaybetmeyiz. Bir de, Üstadım, sıhhat haberinizi aldım; fakat ahvalinizden bîhaberim. Neyle geçiniyorsunuz, ne suretle rahat ediyorsunuz? Akrabalık hakkı bu sualleri sormayı bana bahşediyor. Sizin rahatınız bizim rahatımızdır. Sizin hayatınız bizim hayatımızdır. Bu cihetleri ve ihtiyacınızı ve bundan sonra birleşmek ve beraber bakiye kalan ömrü geçirmek hususundaki fikrinizi bana yazmazsanız hakkımı helâl etmem.

Said Nursî’nin biraderzadesi
Abdurrahman

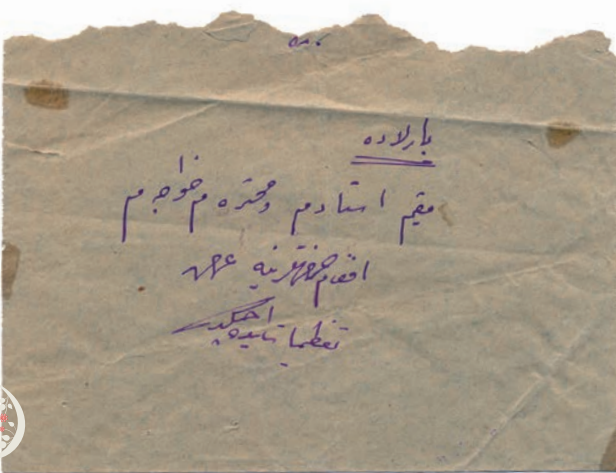
”Isparta’ya gidecektir.

“Isparta Eğirdir Kazası Barla Nahiyesinde Muş Şemmesi Mescidinde Üstadım Said Efendi Hazretlerine Arz ve Takdim”

Arka yüzü

“Yokuşbaşı Mahallesi Muhtarı Burhan Efendi vasıtasıyla Eğirdir Postahanesine gönderildi.”

“Barla’da Mukim Üstadım ve Muhterem Hocam Efendim Hazretlerine ta’zimat edecektir.”

SİZİN, yani Nur fabrikasının sahibi ve mübarek cemaatin imamının Atabey'den gelen mektupları bizi çok mesrur eyledi. Üç dört ay zarfında, üç dört köyde ümmîlerden elli adet kalem Risale-i Nur'u yazmaya muvaffak olmaları, elbette Ali'lerin ve Mustafa'ların şüphesiz harika bir keramet-i sadakatleridir.

Said Nursî

AZİZ, sıddık, âlicenap kardeşlerim, Nur ve gül fabrikalarının vaziyetlerinden, bu acip zamanda ne tarzda olduğunu haber vermiyorsunuz. Halbuki, bu dünyada en ziyade alâkadar olduğum onlardır.

Said Nursî

Gönülden Gönüle

BU DEFA Hüsrev'in, Hafız Ali'nin, Hafız Mustafa'nın, Küçük Ali'nin birbirine hitaben yazdıkları dört mektuplarını okudum. En derin kalbimde bir sürur, bir hiss-i şükran, bir memnuniyet hissettim. Bu çok kıymetli kardeşlerimin ne derece âli himmet ve yüksek ruhlu, Risale-i Nur hizmetinde ne derece fedakâr olduklarını anladım. Ve Risale-i Nur böyle kuvvetli ve hâlis ellere tevdi edildiğinden, bize kat'î kanaat verdi ki, Risale-i Nur mağlûp olmayacak. Bu kuvvetli tesanüt onu daima yaşattırıp parlattırarak.

Said Nursî

HİÇ UNUTAMADIĞIM sebatkâr, ciddî kardeşlerime, hususan ikinci vatanım Barla'daki vefadar sıddıklara pek çok selâm ve dua ederim. Binler hasret ve iştiyakla sizleri düşünen ve her yirmi dört saatte belki yüz defa duayla tahattur eden ve duanıza muhtaç olan,

Said Nursî

“**Y**AZ KARDEŞİM” sözüyle başladı
Risale-i Nur’un hikâyesi.

Ve kalemler yazmaya başladı.

Barla ve etrafındaki beldeler birer Nur fabrikası oldu. Evler, sessizce işleyen matbaalara dönüştü. Kalemler gece gündüz çalıştı.

Yıllar boyu, inci gibi yazılarla yüz binlerce Nur Risalesi yazıldı, gizlice dağıtıldı yurdun en ücra köşelerine.

Gün geldi, teksir makineleri imdada yetişti. Bediüzzaman’ın tabiriyle, “bin kalemler kâtipler” idi bu makineler.

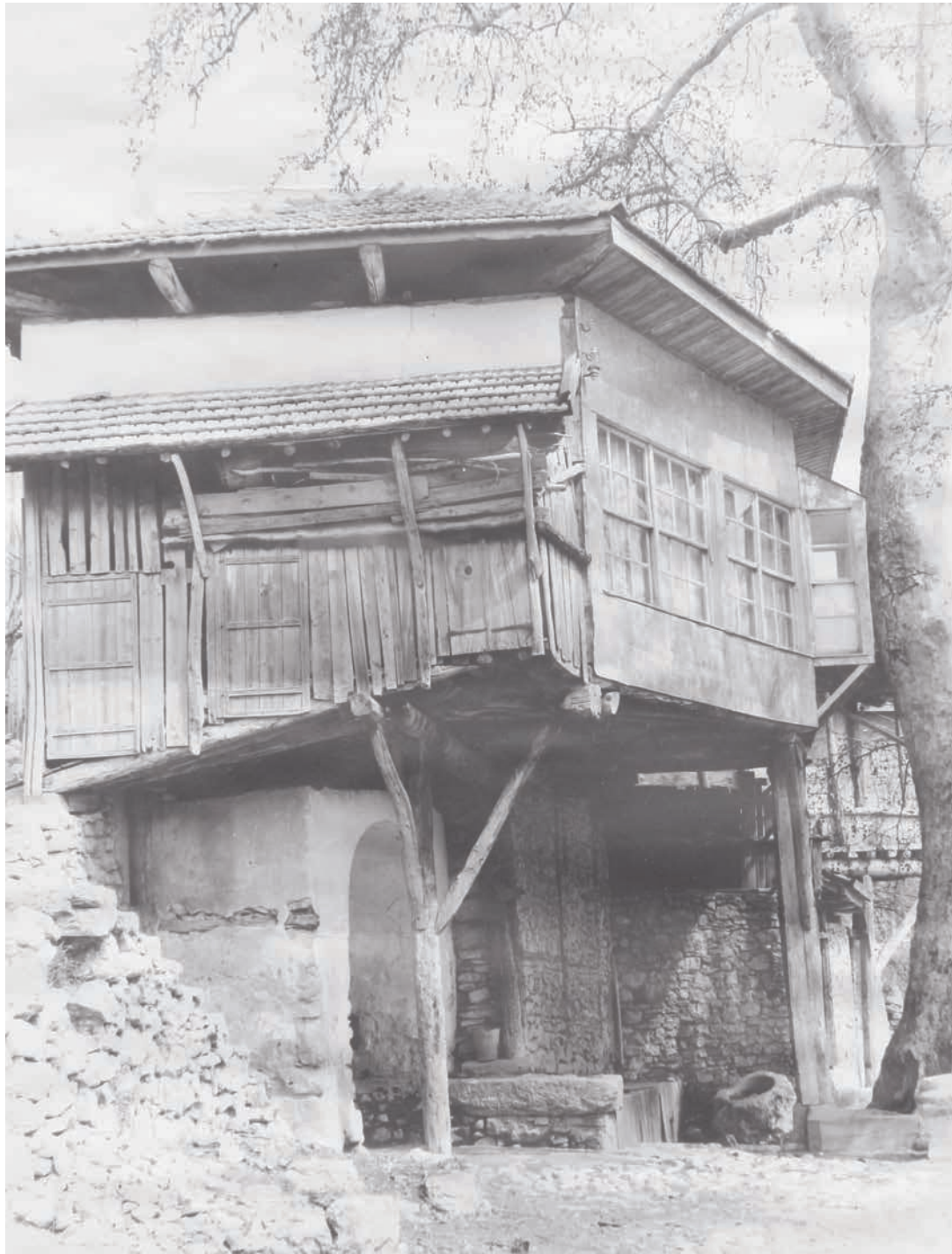
Derken matbaalar. Sonra, baş döndürücü bir hızla radyolar, televizyonlar, uluslararası sempozyumlar, bilgisayar, internet...

Bundan seksen sene önce kimsenin aklından geçmeyen bir dağın başında orta yaşlı bir hocanın dudaklarından dökülen sözler, bugün dünyanın dört bir tarafında yankılanıyor.

Herhangi bir anda, binlerce Risale-i Nur talebesi, ellerindeki kitabın satırlarında Cennet hazlarını teneffüs ediyor.

Bir kutlu hayatın en mesut yılları, bugün dünyanın her tarafına saadet neşrediyor.

1927

2007

“İslâm garip şekilde başladı; bir daha garip şekilde başlayacak.
Müjdeler olsun o gariplere!”

Hadis-i şerif

1943 Denizli hapsinde üç büyük insan: Hafız Ali, Tahiri Mutlu, Sabri Efendi.

Dış görünüşleriyle hiçbir fevkalâdelikleri yok. Hattâ, üstlerinden dökülen kıyafetlerine bakılırsa, üç gariban... O kadar.

Kim tahmin ederdi bunlar gibi bir avuç garip insanın elleriyle bir büyük iman inkılâbının inşa edileceğini?

Kim umardı böyle gariplerin eliyle yayılacak eserlerin milyonlarca iman kurtaracağını?

Kim beklerdi bu insanların elleriyle yazıp çoğaltmaya çabaladıkları eserlerin birgün bütün cihana ışık tutacağını?

Evet, İslâm ilk başlangıcında da böyle garip, yani benzersiz bir şekilde başlamış; hükümdarların ve servet sahiplerinin değil, böyle sıradan kimselerin omuzlarında yükselmişti.

Bu İslâm yurdunda, âhircamanda bir muhteşem başlangıcı daha oldu İslâm imanının:

Tıpkı önceki gibi, garip, benzersiz, umulmadık bir şekilde.